Mantissa

JOHN FOWLES

İngilizceden çeviren:
Aysun Babacan

AYRINTI

JOHN (ROBERT) FOWLES

(D. 1926) İngiliz romancı, hikâyeci, şair ve denemeci. Fowles mit ve gizemi gerçekçilik ve varoluşçu düşünce ile birleştiren romanlarıyla yüzyılın önemli yazarları arasına girmiştir. Gerilim romanı, Viktoryen romanı, ortaçağ öyküsü ve otobiyografi gibi geleneksel düzyazı biçimleriyle deneyler yapmış, bu biçimler aracılığıyla yirminci yüzyıl sanatını ve toplumunu yorumlamıştır. Fowles karmaşık durumlar ve efsane, sanat ve tarihten alınma unsurlarla dolu sahneler yaratan, anıştırma ve betimleme tekniklerini sık kullanan bir yazardır. Romanların anlatı yapısı güçlü, karakterleri canlı, inandırıcıdır. Bu karakterlerin çoğu toplumun genelgeçer kurallarının dışında yaşar; romanların dramatik gerilimi bu karakterlerin kendilerini yeniden değerlendirmelerini gerektiren can alıcı dönüm noktalarına ulaşmalarıyla sağlanır. Fowles'ın kadın kahramanları zeki ve bağımsızdır; erkek kahramanlar ise hayatlarındaki bulmacalara yanıt arayan genellikle kararsız ve yalıtılmış durumdadırlar. Çoğu durumda aradıkları basit çözümleri bulamadıkları gibi arayışları esrarın daha da artmasıyla sonuçlanır. Fowles her şeyi bilen Tanrı yazar rolünü reddeder; bu tavrı, romanlarına okuru tatmin edecek sonuçlar yazmayı reddetmeyi de içerdiği için bazı okurlarını kızdırmıştır. Oysa, Fowles yarattığı karakterlere kendi sınırları içinde seçme ve davranma özgürlüğü tanımanın yazar sorumluluğunun gereği olduğuna inanır. Bu uygulama, Fowles'ın iradesini ve bağımsız düşüncelerini kullanarak topluma uyum göstermeye direnen ve böylece şansın hayatı üzerindeki etkisini sınırlayan "sahici" insan anlayışına koşuttur.

İlk romanı *The Collector* (1963; *Koleksiyoncu*, çev.: Münir Göle, Ayrıntı Yayınları, 2001) büyük bir ticari başarı kazanmış, kitap hakkında yapılan değerlendirmelerde hikâyenin Herakleitos'tan alınan, Az, yani seçkinler ile Çok, yani kitleler arasındaki mücadele temasını işlediği vurgulanmıştır. Fowles bir düşünce metni olan ikinci kitabı *The Aristos*'ta (1964: *Aristos-Yaşam Üzerine Notlar*, çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2001) sanat, din, siyaset ve toplum hakkındaki düşüncelerine yer vermiştir. *The Magus* (1965; *Büyücü*) labirentimsi yapısıyla Fowles'ın anlatı ustalığını gözler önüne serer. Yazımına 1952'de başladığı bu roman ilk kez 1965'te yayımlanmış, 1977'de yazarın yaptığı birçok üslup ve yapı değişikliğiyle tekrar yayımlanmıştır. *The French Lieutenant's Woman* (1969; *Fransız Teğmenin Kadını* çev.: Aslı Biçen, Ayrıntı Yayınları, 1999) Fowles'ın en başarılı ve yenilikçi romanı olarak değerlendirilmiştir. *The Ebony Tower* (1974; *Abanoz Kule*, çev.: Aysun Babacan, Ayrıntı Yayınları, 2001) her biri bir sanat biçimiyle bağlantılı ve yaratım sürecinin bir yönüyle ilgili olan öykülerden oluşur. *Daniel Martin* (1977) bir adamın kendini arayışını konu alan, Fowles'ın deyişiyle "duygusal anlamda otobiyografik" bir romandır. *Mantissa* (1982) cinsellikten edebiyat kuramına bir dizi konuyu ele alır ve modern edebiyatta yazarın rolü üzerinde odaklanır. Akıl ile boş inanç, delilik ve doğaüstü, özgürlük ve rastlantı, bilim ve büyü gibi kavramların tartışıldığı; çarpıcı bir gerilim romanının ötesine uzanıp metafizik boyutlara da erişen son romanı *A Maggot* (1985; *Yaratık*, çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000) ise on sekizinci yüzyılda Shaker mezhebinin ortaya çıkışını konu edinir. Kendi yapıtlarının yazılış serüveninden toplumsal analizlere kadar çeşitli yazılar içeren en son yapıtı olan *Wormholes* (1998; *Zaman Tüneli*) ise makale ve söyleşilerinden oluşuyor.

1968 yılından bu yana Fowles İngiltere'nin güneyinde, küçük bir liman kasabası olan Lyme Regis'te yaşamaktadır. Yaşadığı yerin yerel tarihine duyduğu ilgiden dolayı 1979'dan Lyme Regis Müzesi'nin kuratörlüğüne atanmıştır.

Ayrıntı Yayınları, John Fowles'ın yukarıda belirtilen tüm kitaplarını yayın programına almıştır.

Ayrıntı: 322
Edebiyat dizisi: 111

Mantissa
John Fowles

İngilizceden çeviren
Aysun Babacan

Yayıma hazırlayan
Erdal Alova

Kitabın özgün adı
Mantissa

Back Bay/1997
basımından çevrilmiştir.

© John Fowles & Akcalı Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Nurcan Azaz

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39 (pbx)

Birinci basım *2001*

Baskı adedi *2000*

ISBN 975-539-307-2

AYRINTI YAYINLARI
Dizdariye Çeşmesi Sk. No: 23/1 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

John Fowles

Mantissa

Neden sonra, ne olduğumu iyice inceledim; bedenim yokmuş, dış dünya yokmuş, bulunduğum yer yokmuş gibi davranabileceğimi gördüm; fakat buna karşın, yokmuşum gibi de yapamayacağım, tersine, diğer şeylerin gerçekliğinden kuşkulanabildiğime göre, açıkça ve kesinlikle var olduğum da ortaya çıktı; oysa, yalnızca düşünmeyi durdurabilseydim, algıladığım tüm diğer şeyler doğru olsa bile, var olabileceğime inanmam için hiç bir neden yoktu; bundan yola çıkarak şunu anladım: Ben doğasının en temel özelliği düşünmekle sınırlı olan ve var olması için bir yere ihtiyacı olmayan, maddi bir şeye bağımlılığı da olmayan bir varlığım. Bu ben, yani beni var eden bu ruh, bedenden apayrı bir varlıktır ve hatta bedenden daha kolay tanınır; dahası, bedenin varlığı sona erse bile onun varlığı devam edecektir.

–René Descartes, *Discours de la Méthode*

SYLVIA: Artık ciddi olalım. Yıldızlarım çok seçkin bir erkekle evleneceğimi söylüyor, daha azına rıza gösteremem.
DORANTE: Bu ben olsaydım, kendimi tehdit altında hissederdim ve falını kanıtlama korkusu çökerdi üstüme. Ben astrolojiye inanmam.. ama senin yüzünle ilgili derin bir inanca sahibim.
SYLVIA: (*kendi kendine*) Ne yapışkan bir adam! (Dorante'a) Bunu keser misin artık? Sana ne benim kaderimden? İçinde sen yoksun zaten.
DORANTE: Sana âşık olacağımı tahmin edememiş ama.
SYLVIA: Hayır, ama bundan bir şey çıkmayacağını söyledi ve bunun doğru olduğunu ben sana söyleyebilirim. Aşk dışında bir şeylerden söz etme yeteneğin vardır herhalde, değil mi?
DORANTE: Sen bana aşk esinlememe yeteneğine sahip olduktan sonra.
SYLVIA: Gerçekten bardağı taşıyorsun. Sinirlenmeye başlıyorum. Artık bana âşık olmaktan vazgeçer misin?
DORANTE: Var olmaktan vazgeçersen.

–Marivaux, *Le Jeu de l'Amour et du Hasard*

I

Genellikle genç, güzel, kendi halinde, yalnızlıktan hoşlanan bakireler olarak tanımlanırlar; nezaret ettikleri konunun sanat ya da bilim oluşuna bağlı olarak değişik kıyafetler giyerler.

–Lempriére, *Musalar* tanımı

Göz kamaştırıcı, uçsuz bucaksız bir pusun bilincindeydi, sanki bir buhar denizinin üzerinde yüzerken, aşağıya bakan, Tanrısal alfayla omegaydı bu; derken, belli belirsiz bir zaman aralığının ardından, aynı keyifle olmasa da sınırsız uzay ve imparatorluk izlenimini son derece büzülmüş ve intibaksız bir şeye indirgeyen mırıltıları ve çevrede gezinen gölgeleri seçebildi. Ölümcül bir düşüş hızıyla mırıtılar seslere, gölgeler yüzlere dönüştü. Ne olduğu anlaşılmayan yabancı filmlerdeki gibi hiçbir şey tanıdık değildi; ne dil, ne yer, ne de oyuncular. İmgeler ve niteleme sözcükleri, gölcüğe doluşan amip sürüleri gibi, görünüşte bir iş yaparcasına, gerçekte amaçsızca, kâh bir araya gelerek, kâh dağılarak yüzmeye başladılar. Şekillerin ve duyguların, biçim ve sesbirimlerle çağrıştırıldı-

ğı bu benzetmeler, çok eskilere ait alışılmış bir yöntemi izleyerek, okul çağlarında belleğe yerleşip kalan cebir formülleri gibi birer birer geri geliyordu. Fakat bu formüllerin nerede kullanıldığı, neden var oldukları tamamen unutulmuştu. Bilincindeydi, evet, bu açıktı; ama ne bir zamiri, ne bir kişiyi diğerinden ayıran bir özelliği, ne şimdiki anı, ne geçmişi, ne de geleceği vardı bu bilincin.

Bir süre için, yığınların tepesine çıkmayı başarmış ama yine de kişileştirilmemiş olmaktan doğan o keyifli üstünlük duygusunu duyabildi. Fakat bu bile o acımasız, şeytani gerçeklikle vahşice darmadağın ediliverdi. Bir tür beyin taklasıyla stratosferdeki o aziz uçuştan sıyrılarak beşli vezinle yazılmış bir ifade gibi indirildi ve yatakta, sırtüstü uzanır halde, o kaçınılmaz sonuca ulaşmaya zorlandı. Göz hizasının yukarısında bir aplik vardı, karşısında da dikdörtgen şeklinde, düzgün, beyaz plastik bir panel. Işık... Gece... Küçük gri bir oda, soluk gri renkte, martı kanadının grisi gibi. Ruhların ebediyete dek hapsedildiği bir zindan, en azından olaysız, dayanabilecek kadar hiçlik. Hiçliği bozan tek şey aşağı doğru bakmakta olan iki kadındı.

Giderek yaklaşan ve bir şey istercesine bakan o surat yüzünden belli belirsiz bir sitemle isteksizce yeni bir çıkarım daha yaptı: Her nedense, gösterilen dikkatin odak noktası oydu, bir tür ben. Kendisine bakan yüz gülümsüyor, ona doğru eğiliyordu, biraz meraklı, biraz kuşkulu; muhtemelen, istemeden iftira etme şüphesiyle lekelenen bir ilgiyle.

"Sevgilim?"

Acı veren bir hızla ve azalan bir sezgi gücüyle bunun yalnızca bir ben değil, bir erkek olduğunu da fark etti. İşte birdenbire dolan o aşağılara inme, aciz olma hissinin geldiği yer de burası olmalıydı. O, ben, muhtemelen erkek olan ben, paraşütçü gibi aşağı doğru süzülerek alnına inen o ağzı izledi. Dokunma ve koku, bu film ya da düş olamazdı. Şimdiyse o yüz kendi yüzünün üzerinde asılı kalmıştı. Kırmızı delikten sözcükler dökülüyordu:

"Sevgilim, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Adam bakıyordu.

"Ben Claire."

Bir şey ifade etse bari.

"Karın, sevgilim. Hatırlıyor musun?"

"Karım mı?"

Son derece tuhaf bir dehşet duygusu: Yalnızca sesin kaynağına yakın olma nedeniyle birinin konuştuğunu bilmek. Kahverengi gözler, evliliğe ihanetin şaşırtıcı derinliklerini gösteriyordu. Adam, sözcüğü kişiye, kişiyi benliğe iliştirmeye çalıştı; başaramadı ve sonunda yatağın öteki tarafında duran, daha mesafeli ve daha genç görünen kadına kaydı gözleri –o kadın da gülümsemekteydi ama daha profesyonelce ve kayıtsızca. Elleri cebinde, gözlem vaziyeti almış bu kişinin üzerinde beyaz doktor gömleği vardı. Artık onun ağzı da kelime yumurtlamaya başlamıştı.

"Bana isminizi söyleyebilir misiniz?"

Tabii. İsim! İsim yok. Hiçbir şey yok. Ne geçmiş, ne gelinen yer ne de zaman biliniyor. Uçurumun algılanışı ve neredeyse aynı anda algılanan çaresizliği. Ümitsizce gerildi, düşen bir adam, ama neye uzanırsa ya da neyi yakalamak isterse istesin o şey orada yoktu. Beyaz gömlekli kadının gözlerine yapıştı, ani ve yoğun bir korkuyla dolmuştu. Kadın bir iki adım yaklaştı.

"Ben doktorum. Bu sizin karınız. Ona bakın lütfen. Onu hatırlıyor musunuz? Onu daha önce gördüğünüzü hatırlıyor musunuz? Onunla ilgili aklınıza gelen bir şeyler var mı?"

Adam baktı. Karısının yüzünde bir şey beklediğini belirten bir ifade vardı, ama incinmişti de, neredeyse küs duruyordu, sanki bu yüzün sahibi hem bu işlemin aptallığına, hem de adamın sessiz bakışlarına kızıyor gibiydi. Her şeyden öte, kadın adamın veremediği bir şeyler talep ediyordu.

Kadın isimler saymaya başladı, insan isimleri, sokak isimleri, yer isimleri, birbiriyle ilgisiz cümlecikler. Bazıları tekrarlanıyordu. Adam bazı isimleri duymuştu belki, sözcük olarak; ama bunların neyle bağlantısı olabileceği ya da neden, işlemiş olduğu bir suçun kanıtları gibi söylenip durduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sonunda başını iki yana salladı. Gözlerini kapamak, yeniden unutmak için huzur bulmayı ne kadar isterdi; unutmuşluğun boş sayfasıyla yine bütünleşebilseydi. Ancak, kadın ona daha da yaklaşıyor,

dikkatle kendisini inceliyordu.

"Sevgilim, bir dene lütfen. Olur mu? Hatırım için?" Bir iki dakika bekledi, sonra bakışlarını uzaklaştırdı. "Korkarım bir faydası yok."

Şimdi de doktor ona doğru eğilmişti. Doktorun nazik parmaklarının göz kapaklarını kaldırdığını hissetti, gözbebekleriyle ilgili bir şeyleri inceliyordu. Karşısında bir çocuk varmış gibi ona bakarak gülümsedi.

"Burası bir hastanenin özel odası. Burada güvenlikte sayılırsın."

"Hastane mi?"

"Hastanenin ne olduğunu biliyor musun?"

"Kaza mı oldu?"

"Bir güç kesintisi." Kuru bir ipucu siyah gözlerini parlattı, merhametli bir mizah kırıntısı. "Sizi tekrar çalışır hale getireceğiz."

"Hatırlamıyorum kim..."

"Evet, biliyoruz."

Öteki kadın konuştu. "Miles?"

"Miles mı?"

"İsmin. Senin ismin Miles, sevgilim. Miles Green."

Yabancı bir nesneye ait minicik bir pırıltı, alacakaranlıkta bir yarasa kanadı; ama seçilir seçilmez kayboluveren bir şey.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey, sevgilim. Düzeltilmeyecek bir şey olmadı."

Adam, bunun yanlış olduğunu biliyordu; kadın da adamın bunu bildiğini biliyordu. Bu kadın zaten fazlasıyla bir şeyler biliyordu.

"Sen kimsin?"

"Claire. *Karın.*"

Kadın şüphe içinde bu ismi tekrarladı, sanki artık o da emin olamıyor gibiydi. Adam bakışlarını kadından uzaklaştırarak tavana çevirdi. Tuhaf bir şeydi, ama sakinleştirici bir yanı da vardı; martı grisi, evet, martılar, insan martıları tanırdı; hafifçe kabartılmış, küçük karelerin içine sıkıştırılmış ya da tıkılmış, her biri şişkin, asılı gibi duran şey, tam ortasında kumaş kaplı küçük bir düğme. Baş aşağı vaziyette, sonsuz sayıda minyatür ama kusursuz düzendeki köstebek ya da karınca yuvalarının başındaki tepeciklerden oluşan bir sı-

ra. Bir yerlerde, o bir anlık sessizlikten içeri dalan bir ses, o ana kadar fark edilmemiş olan saatin tıktakları. Doktor tekrar adama doğru eğildi.

"Gözlerim ne renk?"

"Koyu kahverengi."

"Saçlarım?"

"Koyu renk."

"Cildim?"

"Soluk. Pürüzsüz."

"Sence kaç yaşındayım?" Adam baktı. "Bir tahmin yap."

"Yirmi yedi. Sekiz."

"Güzel." Doktor, cesaret verircesine gülümsedi; sonra canlı, nötr ses tonuyla devam etti: "Söyle bakalım. *Pickwick Papers*'ı kim yazdı?"

"Dickens."

"*Bir Kış Gecesi Rüyası*'nı?" Adam tekrar bakışlarını sabitleştirdi. "Bilmiyor musun?"

"Yaz Gecesi."

"Güzel. Kim?"

"Shakespeare."

"Eserden hatırladığın bir karakter var mı?"

"Bottom." Adam ekledi: "Titania."

"Neden özellikle bu ikisini hatırlıyorsun?"

"Tanrı bilir."

"En son ne zaman izledin?"

Yine gözlerini kapadı ve düşündü, sonra tekrar açtı ve başını iki yana salladı.

"Önemi yok. Peki, sekiz kere sekiz?"

"Altmış dört."

"Otuzdan on dokuz çıkar?"

"On bir."

"Güzel. Tam puan."

Doktor doğruldu. Adam ona cevapların bilinmeyen bir yerden geldiğini söylemek istedi, gizemli bir biçimde, doğru cevaplar vermiş olması anlaşılmazlığı daha da beter hale getiriyordu. Derman-

sız bir halde doğrulmaya çalıştı, ama engelleyen bir şey vardı, yatak örtüleri sıkıca sarmıştı onu; bir de kendi iradesiyle yaşadığı bir zayıflık, kâbuslardaki gibi, hani hareket etmek istemekle hareket etmek arasında kalan zaman sonsuz uzunluktadır ya da içinde sonsuza dek bebek kalacak birinin yattığı bir bebek yatağındadır, onun gibi.

"Yatın, Bay Green. Şu anda sakinleştiricinin etkisi altındasınız."

Gizli korkusu büyümeye başladı. Fakat bu dikkatli ve tetik kara gözlerde insanda güven uyandıran bir şeyler vardı. Karşı cinsten eski bir dostun sessiz ironisi vardı bu gözlerde –gerçi şu anda tamamen uzaktı ama çok daha müşfik bir ilgiye ait bir hayaleti barındırıyordu. Öteki kadın adamın omzunu okşadı, o da payına düşen ilgiyi talep ediyordu.

"Bir süre beklemeliyiz. Birkaç gün."

Adam isteksizce bakışlarını kadına çevirdi; cümledeki gizli "biz" sözcüğü onda nahoş bir duygu uyandırmıştı.

"Seni daha önce hiç görmedim."

Kadın güldü, sessiz bir kahkahaydı bu, sanki adamın sözlerindeki mantıksızlıkla eğleniyordu.

"Korkarım gördün, sevgilim. Son on yıl içinde neredeyse her gün. Biz evliyiz. Çocuklarımız var. Bunu hatırlamak *zorundasın*."

"Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Kadın içini çekti ve başını hafifçe öne eğdi, sonra da doktora doğru baktı. Yatağının başında duran, bir doktor olarak olması gerektiği gibi davransa da aslında onun da bu dolaylı suçlamadan ya da ahlâki içerikli, emreder tarzdan duyduğu memnuniyetsizliği kendisiyle paylaştığını seziyordu. Kadın, adamın üzerinde mülkiyet ilan etmekte çok aceleci davranıyordu; mülkiyet altına alınmak istenenin de kim olduğu ayrı bir soruydu. Dokunulmaz olabilmek için karşı konulamaz bir arzu duyuyordu: Kadının sahipmiş gibi görünebileceği bir nesne mi olacaktı? Bununla mücadele edemezdi ama onun evcil kedisi de olmayacaktı. Yine o hiçliğe dönse, o zindana, o gri, tiktaklı sessizliğe. Gözkapakları düştü. Ama neredeyse aynı anda tekrar doktorun sesini duydu.

"İzninizle, artık tedaviye başlamak istiyorum Bay Green."

"Evet, elbette." Karısı olduğu söylenen kadının yatağın karşı tarafına doğru pis pis sırıttığını gördü: Kadın kadına. "Onun iyi ellerde olduğunu bilmek çok rahatlatıcı." Sonra, " Bana haber verirsiniz değil mi, şey olursa?.."

"Derhal. Merak etmeyin. İlk anda uyum sağlayamaması çok normal."

Karısı olduğunu iddia eden kadın bakışlarını adama doğru indirdi, hâlâ ikna olmamıştı, sessiz suçlamaları devam ediyordu. Adam, herhangi bir sempati göstermeden huzursuz bir halde kadının bocaladığını fark etti, böyle durumlar için bir reçete yoktu.

"Miles, ben yarın yine geleceğim." Adam hiçbir şey söylemedi. "Lütfen elinden geleni yap ve doktora yardımcı ol. Her şey düzelecek. Çocuklar seni özlüyor." Son bir kez daha denedi: "Jane? Tom? David?"

Sesi neredeyse yaltaklanır gibiydi, çocuklardan değil de sanki ödenmemiş faturalardan, ıvır zıvıra harcanmış paralardan söz ediyordu. Kadın bir kez daha iç çekti, sonra eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu: Bayrağı buraya dikiyorum. Bu topraklar benimdir.

Adam kadının gidişini izlemedi. Elleri iki yanında, yatak örtülerinin altında tavana bakıyordu. İki kadın kapının önünde fısıltıyla konuşuyordu. Görünmüyorlardı. Yatıştırıcı. Güç kesintisi. Anestezi. Ameliyat. Ayaklarını kıpırdattı, ardından bacaklarının yanlarını hissetti. Çıplak ten. Biraz daha yukarılarını hissetmeye çalıştı. Çıplak ten. Bir kapı kapandı. Doktor yine yanına gelmişti. Uzandı ve yatağın yanındaki bir düğmeye dokunarak adamı incelemeye başladı.

"Bu durumun onlar için de bir şok olduğunu anlamaya çalışmalısınız. İnsanlar, var olmak için tanınmak gibi bir kanıta ne kadar ihtiyaç duyduklarını fark etmezler. Bu tür şeyler olduğunda da korku duyarlar. Emniyet hissini yitirirler."

"Üzerimde hiçbir giysi yok."

"Bir şey giymenize gerek yok. Burası oldukça sıcak. Aslında fazla sıcak." Kendi üzerindeki beyaz tuniğe dokundu. "Bunun altına hiçbir şey giymiyorum. Termostatı öyle yüksek tutuyorlar ki, he-

pimiz bundan şikâyetçiyiz. Bir de hiç pencere olmamasından." Doktor sordu: "Termostatın ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Her nasılsa."

Biraz doğrulabilmişti, ilk kez odanın etrafına göz gezdirme şansı buldu. Gerçekten de hiç pencere yoktu, çok az eşya vardı, yattığı yerin sol tarafında, biraz ötede küçük bir sehpa ve bir iskemle vardı. Duvarlar, kubbeli tavan gibi gri, yumuşak bir malzemeyle kaplanmıştı. Yatağın karşısındaki kapı bile yumuşak yastık benzeri bir malzemeyle kaplanmıştı. Yalnızca yerler farklıydı. Monotonluğu biraz olsun bozmak için düşünülmüş olmalı: Yerlere, boyacıların bir zamanlar gül kurusu dedikleri mat bir halı döşenmişti. Yastıklı, tamponlu bir hapishane. Bu bağlantı aklından çıkmıştı. Doktorun gözlerine baktı. Doktor, onun hangi sözlere ihtiyacı olduğunu tahmin etmiş olmalıydı.

"Sessizlik için. En son bu çıktı. Akustik yalıtım. Kendinizi toplar toplamaz sizi buradan çıkaracağız."

"Saat."

"Evet." Eliyle işaret ettiği saat, adamın arkasındaki duvarda, sol köşede asılıydı. Bir dolu figürle bezenmiş İsviçre yapımı bir guguklu saatti. Alp dağlarının özelliğini yansıtan sivri tepeliğinin altında kalan ahşap yüzeyin mümkün olan her noktasına belirsiz şekiller, köylüler, inekler, boynuzlar, dağ çiçekleri ve kim bilir daha neler kazınmıştı. "Eski bir hastamız bırakmıştı. İrlandalı bir beyefendi. Buraya sıcaklık kattığını düşündük."

"Korkunç bir şey."

"Seni rahatsız etmez. Guguk mekanizmasını iptal ettik. Artık guguk sesi çıkarmıyor."

Adam o korkunç saate bakmaya devam etti: Figürler vızır vızır gidip geliyor; zincirleri, dökülmüş bağırsak gibi duruyordu. Gerçekten de rahatsız ediyordu onu, nedendir bilemiyordu ama onu korkutan bir şeyler vardı; bir anormallik, bir yerlere oturtamadığı bir şey, her şeyi unutmuş olduğunu ona hatırlatan bir şey.

"İyileşti mi o adam?"

"Bayağı zor bir vakaydı."

Adam başını kaldırdı ve tekrar doktora baktı. "İyileşmedi mi?"

"Biraz daha iyileşince anlatırım size."

Adam bu cümleyi sindirdi. "Burası şey değil, değil mi?"

"Ne değil?"

"Akıl hastanesi?"

"Tanrım. Tabii ki değil. Senin akıl sağlığın da benim kadar yerinde. Belki benden de iyi."

Doktor o anda yatağın kenarında, kollarını kavuşturmuş, hafifçe ona doğru dönmüş halde oturuyordu. Bastığı zilin cevabını bekliyordu. Tuniğinin üst cebine iki tükenmezkalem ve bir termometre tutturulmuştu. Siyah saçlarını sıkı bir topuzla ensesinde toplamıştı. Hiç makyaj yapmamıştı. Yine de yüzünde Akdeniz ırkına özgü hoş, klasik bir hava vardı. Pürüzsüz cildinin soluk renginde gizli bir sıcaklık vardı; belki de İtalyan kanı vardı. Bu tahminin nedeni tavırlarının tam bir İngiliz tavrı olmayışı değildi. Belli ki iyi yetişmişti, hatta yüksek tabakadan biri gibiydi. Belli ki zeki bir genç kadın olarak, hiçbir şey yapmadan yaşamaktansa ciddi bir meslek sahibi olmayı seçmişti. Acaba Yahudi olabilir mi diye düşündü adam, belki de kamu ve akademik hizmeti büyük bir servetle birleştirmiş, köklü ve soylu bir aileden geliyordu; bunları neden merak ettiğini merak etti. Doktor elini uzattı ve onu rahatlatmak için gövdesinin yan tarafını okşadı.

"İyi olacaksınız. Çok daha kötülerini gördük."

"Yeniden çocuk olmak gibi bir şey bu."

"Biliyorum. Tedavi hemen cevap vermeyebilir. Her ikimiz de sabırlı olmak zorundayız." Gülümsedi. "Yani." Ayağa kalktı, tekrar zile bastı, sonra da koltuğa oturdu.

"Burası neresi?"

"Merkez." Doktor adama baktı. Adam başını iki yana salladı. Kadın gözlerini indirdi, bir an ses çıkarmadı, ardından o ani sınav bakışıyla adama baktı. "Benim buradaki görevim, hafızanızı geri getirmek. Arayan sizsiniz. Herkes Merkez'i bilir."

Adam araştırmasına devam etti, fakat nedendir bilinmez, bu araştırmanın yalnızca zaman kaybı olacağını, bunu denememenin daha akıllıca olduğunu biliyordu. Aslında o ilk şoktan sonra, insanın bir zamanlar olduğu ya da olmuş olabileceği kişiden bütünüyle

kopması o kadar da nahoş değildi: Bir şey yapmasının beklenmemesi, yüklerden kurtulmuş olmak, bir tür unutulmuşluk içinde kalmak ama yoklukla tanımlanmak, insanın daha önce hiç görmemiş olduğu bir ağırlıktı ama yine de içini rahatlatıyordu. Hepsinden öte, bu serinkanlı ve becerikli genç kadının ellerinde olmanın verdiği bir rahatlama vardı. Doktorun beyaz tuniğinin V şeklindeki açıklığında zarif bir boyun ve boğaz görünüyordu.

"Yüzümü görmek isterdim."

"Aynanız ben olacağım. Şimdilik."

Adam ona baktı ama farklı bir şey göremedi.

"Bir kaza geçirmedim, değil mi?"

Doktorun yüzü ciddileşti. "Maalesef, geçirdiniz. Kurbağaya dönüştünüz." Yavaş yavaş, kadının gözlerindeki ifadeden, kendisinin fazla telaşlı olması yüzünden böyle bir şakaya hedef olduğunu fark etti. Zoraki gülümsedi. Doktor, "Bakın, bu daha iyi" dedi.

"Ben kimdim biliyor musunuz?"

"Kimdim değil, kimim."

"Kimim."

"İşte şimdi oldu."

Adam doktorun devam etmesini bekledi. Ama doktor sessizce ona bakıyordu: Bir sınav daha.

"Bana bunu anlatmayacaksınız."

"Siz bana anlatacaksınız. Yakında."

Adam kısa bir an sesini çıkarmadı.

"Bence siz bir..."

"Bir ne?"

"Psikolojik sorunlarla uğraşan... Bilirsiniz işte."

"Psikiyatr mı demek istiyorsun?"

"İşte ondan."

"Nöroloğum. Beyin fonksiyonlarında anomali gibi şeyler. Özel alanım hafıza. Mnemonoloji."

"O da ne?"

"Hafızanın nasıl çalıştığının incelendiği alan."

"Ya da çalışmadığının."

"Bazen. Geçici olarak."

Saçlarını bir eşarpla tutturmuştu ensesinde. Kıyafetindeki tek dişi özellik buydu. Eşarbın uçlarında siyah-beyaz minik güller ve güllerin gerisinde elips şekilli yapraklar vardı.

"İsminizi bilmiyorum."

Doktor yatağın kenarından ona doğru eğildi ve tuniğinin yakasının arkasına başparmağını sokarak plastik isim kartını gösterdi: DR. A. DELFIE. Bu minicik bürokratik detay bile mesleki pozisyonuna uymuyormuş gibi, hemen dik duruma geçti.

"Bu hemşire de nerede kaldı?"

Kapıya gidip dışarı baktı; kimse yoktu, tekrar yatağın yanına geldi ve bu kez zile ısrarla uzun uzun bastı. Bakışlarını indirdi, dudaklarını büzmüştü, sabırsızlığından dolayı adamı suçlamadığını göstermek ister gibi bir hali vardı.

"Ne zamandır buradayım?"

"Yalnızca birkaç sayfadır."

" Sayfa?"

Doktor kollarını kavuşturdu, yine de bakışlarında sorgularcasına bir ifade hakimdi. "Ne söylemem gerekirdi?"

"Gün?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Güzel."

"Neden sayfa dediniz?"

"Kimliğinizi kaybettiniz, Bay Green. Üzerinde çalıştığım şey sizin gerçeklik duygunuz ve şu anda iyi durumda gibi."

"Bu, insanın bütün bavullarını kaybetmesi gibi bir şey."

"Bavul kaybetmek bacak kaybetmekten iyidir."

Adam tavana baktı, geçmişten bir ipucu, bir yer ya da bir amaç yakalamaya çalıştı.

"Bir şeyden kaçıyordum herhalde."

"Belki de. Bizim işimiz de bunu bulmak. Sizin geçmişinizi kazmanızı sağlayacağız." Doktor adamın çıplak omzuna dokundu. "Fakat burada önemli olan sizin sakin olmanız. Yalnızca rahatlayın."

Bir kere daha kapıya doğru yürüdü. Kapının dışının karanlık olması çok tuhaftı. Hiçbir şey göremedi. Kubbeli ve doldurulmuş kumaşla desteklenen tavana baktı. Her kabartının ortasında bir düğme

vardı. Gri renkte de olsa, sıra sıra dizilmiş kız memesine benziyorlardı. Tomurcuk tomurcuk meme başlarından oluşan bir gök kubbe. Doktora bunları göstermek istedi ama o hâlâ açık kapının önünde duruyordu. Sonra içinden bir ses, bunun bir kadın doktora söylenebilecek bir şey olmadığını fısıldadı ona. Çok kişisel, çok saçma bir şey olurdu, doktorun da hoşuna gitmeyebilirdi.

Sonunda doktor tekrar içeri girdi. Başka birisi de hızlı adımlarla onu takip etti: Genç, Karayipli bir hemşire. Beyaz kep, koyu tenli bir yüz, kolalı mavi-beyaz üniforma. Bir elinde rulo halinde kırmızı plastikten bir örtü vardı. Gözlerini doktora dikti.

"Hemşire kavgaya hazır. Bir değişiklik olur."

Doktor yumuşak bir tavırla başını eğdi ve adama döndü.

"Bu hemşire Cory."

"Sizi aramızda gördüğümüze sevindik, Bay Green."

Adam hemşireye doğru bakıp bakıp sırıtmaya çalıştı.

"Pardon."

Sert bir hareketle parmağını kaldırdı, parlak kahverengi gözler, Antilli zengin bir ses.

"Pardon mardon yok. Yoksa şamarı yersin."

Güzel bir kız, esprili, sevimli bir patron havası var. Farklı ırkların genlerini taşımalarına rağmen tuhaf ve çok ender bir tesadüfle doktor ve hemşirenin gözleri tıpatıp aynı renkti.

"Kapıyı kapatır mısın hemşire hanım? Tetkik yapmak istiyorum."

"Tabii."

Dr. Delfie tekrar kollarını kavuşturdu, galiba en sevdiği pozu buydu. Bir an bakışlarını yere indirdi. Nasıl bir tedavi uygulaması gerektiğine karar veremiyor, artık onu bir insandan çok, çözülmesi gereken bir sorun olarak görüyor gibiydi. Ama sonra ona bakıp hafifçe gülümsedi.

"Canınız yanmayacak. Hastaların çoğu bunun hoş ve dinlendirici bir şey olduğunu düşünürler." Yatağın öteki tarafına geçen hemşireye baktı. "Tamam mı?"

İki kadın birlikte eğilerek üzerindeki battaniyenin kenarlarını kurtardılar.

Yatak örtüleri gevşedi ve bir dizi katlama hareketiyle yatağın ayakucuna toplandı. Adam oturmaya çalıştı. Fakat öbür ikisi hemen arkasına geçtiler, yavaşça ama kararlı bir tavırla tekrar yatırdılar.

Dr. Delfie, "Rahatça uzanın. Nasılsanız öyle" dedi. Sesi sakin ama daha katıydı; adamın utandığını anlamıştı. "Sevgili bayım, ben bir doktorum, o da bir hemşire. Biz her gün çıplak beden görüyoruz."

"Evet" dedi adama ve ekledi: "Özür dilerim."

"Şimdi altınıza bu kauçuk örtüyü koyacağız. Bana doğru dönün." Adam döndü, hemşirenin örtüyü vücudunun arkası boyunca yaydığını hissetti. "Şimdi öteki tarafa. Örtünün üzerinden. Tamam. Güzel. Tekrar sırtüstü yatın." Adam yine dolgu tavana baktı. Altındaki örtü gergin bir şekilde yayılmıştı. "Şimdi kollarınızı kaldırın ve ellerinizi başınızın arkasına koyun. İşte böyle. Güzel. Şimdi gözlerinizi kapatın. Rahatlamanızı istiyorum. Sizin sorununuzla ilgili alanda, Avrupa'nın en iyi hastanesinde bulunuyorsunuz. Başarı oranımız çok yüksek. Artık kayıp değilsiniz, iyileşme sürecine girdiniz bile. Şimdi bütün kaslarınızı gevşetin. Düşüncelerinizi de. Her şey yoluna girecek." Bir an sessizlik oldu. "Şimdi bazı sinirsel tepkilerinizi test edeceğiz. Hiç kıpırdamadan yatmalısınız."

"Evet."

Uysal uysal, gözlerini kapalı tutuyordu. Bir an sessizlik oldu, yalnızca saatin tiktakları duyuluyordu. Sonra doktorun sakin sesi duyuldu: "Tamam, hemşire."

İki hafif el, yastıklara dayalı kollarının arka tarafında dolaştı, sonra koltukaltlarına indi, sonra bedeninin yan taraflarına ve kalça kemiklerinde durdu. Eller kalça kemiklerine basılı kaldı.

"Ellerim yumuşak ve sıcak, değil mi Bay Green?"

"Evet, teşekkür ederim."

Hemşire, ellerini çekti, ama bir an için. Elinin biriyle gevşek penisini kaldırdı sonra tekrar yerine bıraktı, ama elini çekmedi; diğer elin parmakları ise testisin üzerinde kaldı ve hafif hafif masaj yapmaya başladı. Adam panik içinde gözlerini açtı. Doktor ona doğru eğildi.

"Beyindeki hafıza sinir merkezi, yumurtalık aktivitesini yöne-

ten sinirlerle bağlantılıdır. Önce yumurtalık aktivitesinin işlev görüp görmediğini test edeceğiz. Bu standart bir işlemdir. Utanmanız için bir neden yok. Şimdi lütfen gözlerinizi yine kapatın."

Doktorun gözlerinde artık ne mizah ne de kuru bir ifade vardı, yalnızca tıbbi bir ciddiyet okunuyordu. Adam yeniden kapadı gözlerini. Yumurtalık masajı devam ediyordu. Öteki el penisinin açıkta duran, alt kısmını okşuyordu. Adam bunu hiç de rahatlatıcı bulmamıştı, yapılan iş yalnızca tıbbi bir muamele, rutin bir işlemdi; doktor bunu teyit etmek istercesine yatağının ve bedeninin yanında tıbbi konuşmalar yapıyordu.

"Bu akıntı konusunda bir şeyler yaptınız mı?"

"Şaka ediyorsunuz."

"Şu bakım ünitesi ne yapıyor, anlamıyorum. Ne kadar şikâyetçi olsan o kadar uzun sürüyor işler."

"O adamların tek yaptığı, kazan dairesinde oturup cin ve romla oynamak. Gördüm onları."

"Bay Peacock'ı bulup söylemeye çalışırım."

"Şansınız açık olsun."

Adam kapalı gözlerinin ardından, doktorun hemşirenin alaylı sözlerinden hoşlandığını düşündü; bu son cümlelerden sonra muhtemelen birbirlerine bakıp gülümsemişlerdi. Bir an sessizlik oldu. Yumuşak bastırmalar devam ediyordu, okşamalar da, parmaklar ara sıra yer değiştiriyordu. Fakat yine de konuşmalarda geçen sözler ona nedense batıyordu. Bu hastane konuşmalarını hatırlar gibiydi, bunu daha önce yaşamış gibiydi, hatta bu anları da.. ama nasıl olmuş olabilirdi, nasıl hatırlayamıyordu?

Doktor mırıldandı: "Tepki var mı?"

"Olumsuz."

Adam, sönük penisinin kaldırılıp tekrar bırakıldığını hissetti; ardından el hareketleri yeniden başladı. Adam artık umutsuz bir şekilde, puslar arasında, unutmuşluğun acımasız gri duvarının ardından, bilgilerinin ve deneyimlerinin yitmiş yapısını geri çağırmaya çalıştı. Hastaneler, doktorlar, hemşireler, tıp, tedaviler... Yatağın doktorun durduğu tarafında bir hareketlenme oldu.

"Bana sağ elinizi verin, Bay Green."

Donakalmıştı, hiçbir hareket yapamadı, fakat doktor adamın başının altında duran elini alıp yukarı kaldırdı. Eli çıplak bir göğüse temas etti. Bir kez daha şaşkınlık ve panik içinde gözlerini açtı. Dr. Delfie ona doğru eğilmişti, yatağın arkasında kalan duvara dikmişti gözlerini, sanki nabzını ölçmek gibi basit bir iş yapıyordu. Adamın eli, doktorun diğer göğsüne götürüldü.

"Ne yapıyorsunuz?"

Doktor ona bakmadı. "Lütfen konuşmayın, Bay Green. Kendinizi dokunma duyularınıza konsantre edin."

Adamın gözleri, beyaz tuniğin açıldığı yerlerde gezindi, sonra tekrar bakışlarını biraz daha yukarıya çevirdi ve üçüncü kez hayret içinde doktorun ifadesiz, duvara dönük yüzünü gördü. Tuniğinin altında bir şey olmadığına dair söylenen sözleri ciddiye almamıştı.

"Ne yapmaya çalıştığınızı anlamıyorum."

"Söylediğim gibi. Reflekslerinizi test ediyoruz."

"Yani..."

Hafif bir sabırsızlık ifadesiyle bakışlarını aşağı indirdi.

"Geçmişinizde bir ara sperm saydırma gibi deneyimleriniz olmuştur herhalde. Bunun da onlardan bir farkı yok."

Adam elini geri çekti. "Fakat ben.. siz..."

Doktorun sesi birden katı ve soğuk çıkmaya başladı. "Bakın Bay Green, hemşire ve benim ilgilenmemiz gereken daha bir dolu hasta var. İyileşmek istiyorsunuz değil mi?"

"Evet, elbette, ama..."

"O halde gözlerinizi kapatın ve Tanrı aşkına biraz daha erotik düşünmeye çalışın. Bütün günü burada geçiremeyiz." Ona doğru eğildi, her iki koluyla yastıktan destek alıyordu. "Şimdi her iki elinizi de kullanın. Nereyi isterseniz."

"Yapamam. Size bir erkek gibi yaklaşamıyorum."

Doktor derin bir nefes aldı.

"Bay Green, bütün istediğim bana bir kadın gibi yaklaşmanız. Yoksa bu tedaviyi bir erkek hemşire ve doktordan almayı tercih ettiğinizi mi anlatmaya çalışıyorsunuz bana?"

"Bu öyle bir şey değil."

Doktor sert bakışlarını aşağı indirdi. "Vücudumu itici mi bulu-

yorsunuz?" Sesi ve gözleri daha katı, daha otoriterdi artık, itiraz kabul etmiyordu. Adamın bakışları doktorun yüzünden gölgeli göğüslere indi, sonra başını yana çevirdi.

"Bununla onun ne ilgisi var, anlamıyorum"

" 'O' dediğiniz, sizin rahatsızlığınızla ilgili en son ve en gelişmiş yöntemdir."

"Hiç duymamıştım."

"Birkaç dakika önce de karınızı ve çocuklarınızı hiç duymadığınızı söylüyordunuz. Siz ciddi derecede hafıza kaybına uğramış birisiniz."

"Ama bunu hatırlardım."

"Politik yaklaşımınızı hatırlıyor musunuz?" Adam cevap vermedi. "Dini inançlarınızı? Banka hesaplarınızı? Mesleğinizi?"

"Hatırlayamadığımı biliyorsunuz."

"O halde lütfen ne yaptığını bilen bir insan olduğumu düşünerek bana güvenin. Mesleki yargılarımızın sorgulanması için almadık bunca yıllık özel eğitimi –hele bir de böyle aptalca konularda. Fiziksel açıdan kusursuz denilecek kadar sağlıklısınız. Dün sizi tepeden tırnağa inceledim. Üreme organlarınız oldukça normal. Sizden imkânsız bir şey istemiyorum."

Adamın başı hâlâ öteki yana dönüktü; sonra yutkundu ve hafif bir sesle konuşmaya başladı.

"Ben yapamaz mıyım... kendi başıma?"

"Sizin yalnızca sperm üretme yeteneğinizden söz etmiyoruz Bay Green."

Doktorun "sperm" sözcüğünü neden aşağılayıcı bir vurguyla söylediğini anlayamamıştı; sanki "sperm", pislik, lağım gibi bir şeydi.

"Bu çok utandırıcı."

"Tanrı aşkına, burası bir hastane. Bunda kişisel bir şey yok. Hemşire ve ben yalnızca standart uygulamaları yerine getiriyoruz. Sizden tek istediğimiz, işbirliği. Hemşire?"

"Hâlâ olumsuz, doktor."

"Şimdi artık saçmalamayı bırakın. Son derece sıradan bir dişi

bedene sahibim. Gözlerinizi kapayın ve bu durumdan istifade edin."

Sesi, doğal bir işlemin bir sonraki adımını uygulamakta tembellik eden, küçük bir çocuğu azarlayan eski okul mürebbiyelerini andırıyordu.

"Ama neden?"

"Ve lütfen şu anlamsız sorularınızı sormayı keser misiniz?"

Doktor gözlerini yatağın arkasındaki duvara çevirerek konuşmayı noktaladı. Adam sonunda gözlerini kapadı ve çabuk bir hareketle kendisine doğru eğilen göğüsleri buldu. Okşamadı, yalnızca tuttu. Göğüsler ılık ve sertti, hoş bir biçimde avuçlarını dolduruyordu; uzaktan burnuna saatler öncesinden kalan bir koku geldi, mersin çiçekleri gibiydi; kuşkusuz, kullandığı antiseptik sabundan kalmıştı bu koku. Fakat doktorun dişiliğinden çok, içindeki öfkeyi hissediyordu. En azından çok yakın zamanlarda ciddi bir travma geçirdiğini, zihninin hassas ve nazik olduğu bir dönemde olduğunu biliyordu –ve onlar da onun bu zayıf tarafından, kısmen uyuşmuş halinden yararlanıyorlardı. Hepsinden kötüsü, onun hissedebileceği ahlâki duyguları hiçe sayıyorlardı.

Hemşire Cory, onu hayretler içinde bırakan bir tavırla faaliyetine devam ediyordu; adam ereksiyonun başladığının farkındaydı. Hemşire, doktora sessiz bir sinyal göndermiş olmalıydı, sesi daha az fenollü çıkıyordu; hayatında yabancı bir seyahat acentesinden hiç kimseyi tanımamış bir memur tarafından yazılmış, ümit dolu bir metne sadık kalarak, yabancı seyahat acentelerinden oluşan bir delegasyona konuşan bir turizm bakanı gibiydi.

"Şimdi bedenimin diğer bölgelerini de incelemenizi isteyeceğim sizden."

"Bu çok ayıp."

Dr. Delfie bir an sessiz kaldı, sonra toplumsal ve düşünsel açıdan üstün geçmişinin o hiç de hoş olmayan yanını sergileyerek ters ve kesin bir tavırla sözlerine başladı.

"Bay Green, eğer bilmek isterseniz, hafıza kaybınız, bilinmeyen dişi bedenleri okşama gibi bilinçsiz bir arzudan kaynaklanmış olabilir."

Adam kızgınlıkla gözlerini açtı.

"Bu son derece saçma bir varsayım!"

"Tam tersine, hiç de saçma değil. Monogami biyolojik bir saçmalık, yalnızca tarihsel geçişten kaynaklanan bir tesadüftür. Sizin asıl evrimsel işleviniz, bir erkek olarak, spermatozoanızı, yani genlerinizi mümkün olduğu kadar çok sayıda rahme aktarmaktır." Durdu, ama bir şey söylemedi. Sonra daha hafif bir sesle devam etti. "Tekrar ediyorum. Ellerinizi herhangi bir yerde dolaştırabilirsiniz."

Adam, kadının gözlerinde bir ifade aradı: Biraz olsun mizah, ironi ya da herhangi insani bir ifade. Ama hiçbir şey yoktu. Kadın, adamın vicdani, ahlâki veya geleneksel duygularıyla uzaktan yakından ilgili değildi. Sonunda gözlerini kapadı ve ellerini tekrar göğüslere götürdü. Sonra da dikkatli bir tavırla narin boynuna doğru uzandı, boynun omuzlara bitiştiği açıya, sonra tekrar göğüslere, bedeninin yan taraflarına, belinin kavis yaptığı yerlere dokundu; elinin arka tarafında açık tuniğin kumaşını hissediyordu. Doktor doğruldu ve dizlerinden birini yatağın üzerine koydu.

"Nereyi isterseniz." Adamın sağ eli daha içerilere uzandı; durdu. "Haydi Bay Green. Daha önce de kasıklara dokunmuşsunuzdur. Isırmaz, merak etmeyin."

Adam elini geri çekti.

"Bu başka bir şey. Peki, ya karım?"

"Bayan Green, karınız bu tedavinin her ayrıntısından haberdar. Siz uyanmadan önce anlatmıştım ona. Odamda yazılı izni var."

Birdenbire tarihi bir gerçek, insaflı bir müttefik geri geldi adamın bilincine. Tekrar gözlerini açtı ve suçlarcasına doktora dikti.

"Hipokrat yemini diye bir şey olduğunu hatırladım."

"Bir doktor bakımı altındaki hastasını iyileştirmek için gücü dahilindeki her aracı seferber etmelidir. Hatırladığım kadarıyla böyleydi."

"Uygun araçları."

"Uygun araç demek de istenen sonucu veren araç demektir. Aynı şeyden söz ediyoruz."

Hemşirenin görünmez elleri adamı rahat bırakmıyordu. Adam gözlerini kısa bir an daha doktorun gözlerine dikti ama o gözlerde

açıkça okunan sıkıntılı ve ayıplayıcı ifadeye bakmaya daha fazla dayanamadı. Tekrar kapattı gözlerini. Bir an sonra Dr. Delfie, ona doğru biraz daha eğildi. Dudaklarına bir meme başı değdi ve sonra bir daha; mersin çiçeklerinin kokusu daha yoğundu, çok derinlerde bir yerde kalmış bir manzara geldi aklına; turkuvaz denizlerin ötesinde güneş ışığının vurduğu tepecikler. Gözlerini açtı, alacakaranlıktı etraf, tunikten ibaret bir çadırın içindeydi; bir kez daha ısrarlı memeyi emmeye davet edildi. Adam başını yana çevirdi.

"Genelev."

"Mükemmel. Libidonuzu harekete geçirecek her şey olabilir."

"Siz doktor değilsiniz."

"İpler. Kırbaç. Siyah deri. Canınız ne isterse."

"Bu saçmalık."

"Hemşirenin soyunmasını ister misiniz?"

"Hayır!"

Doktor azıcık geriledi.

"Irkçı falan olmadığınızı umuyorum, Bay Green."

Adam başını geride tutuyordu. "Sorumlu doktoru görmek istiyorum."

"Sorumlu doktor benim."

"Ben buradan çıkınca doktor falan olmayacaksınız artık. Sizi kayıtlardan sildireceğim."

"Artık sözcükleri ararken eskisi kadar zorlanmadığınızı sizin de fark ettiğinizi sanıyorum. Demek ki belki de..."

"Çekin gidin buradan. ..çarım böyle işe."

Bir an kimse konuşmadı. Az sonra konuşan doktorun sesi artık iyice buz gibiydi.

"Siz farkında olmayabilirsiniz, Bay Green. Fakat bağırsak boşaltma ve mesane boşaltma eylemlerine gönderme yapan terimlerin kullanılmasının anlamı, kültürel bir tetikleyici sonucu ortaya çıkan cinsel suçluluk ve bastırılmış duygulardır."

"Gidin başımdan."

Sessiz bir an daha geçti. Ardından hemşire konuştu.

"Biz kaybettik, doktor."

Adam, Dr. Delfie'nin sabırsızlıkla nefesini bıraktığını hissetti,

ardından dizini dayadığı yerden çekti ve yatağın kenarında dikildi.

"Hemşire, korkarım yapacak bir şey kalmadı. PB'ye geçmek zorundayız."

Hışır hışır kumaş sesleri geldi. Adam yastığa dayalı başını bir kez daha panik içinde doğrultmaya çalıştı ve gördüğü şu oldu: Doktor tuniğini çıkarmış, yatağın öteki yanında duran hemşireye uzatıyordu; çırılçıplaktı. Adama doğru inen gözlerindeki sıkıntı da aynı çıplaklıktaydı.

"Bunu size yapmamızın nedeni, özel bir hasta olmanız, Bay Green. Ulusal sağlık bölümünde yatıyor olsaydınız bu davranışınıza tahammül etmeyeceğimi size açıkça söyleyeyim. Bir saniye bile durmazdım yanınızda." Kollarını kavuşturdu. "Bütün bunların yanı sıra, bu koğuşta yatmak için bekleyen kaç kişi var biliyor musunuz. Burada baskı altında çalışıyoruz."

Adam gücünü toparlayarak doktorun gözlerine meydan okurcasına baktı.

"PB nedir?"

"Pleksikaulik enjeksiyon." Sabırsız bir tavırla kapıya baktı. "Hemşire, lütfen acele edin. Bugün ne kadar yoğun olduğumu biliyorsunuz."

Hemşire Cory, bu bilgi alışverişi esnasında kapıya gitmiş ve beyaz tuniği bir kancaya asmıştı. Arkasını dönmeden giysisinin önündeki düğmeleri çözdü, önlüğün arkasındaki düğümü açtı ve onu da aynı yere astı. Şimdi mavi elbisesinin düğmelerini açmakla meşguldü. Doktorun sözleri üzerine daha hızlı hareket etmeye başladı, giysisini kahverengi kollarından sıyırdı ve önlüğünün üzerine bıraktı; hemşire kepini de en üste koydu, ayakkabılarını da çıkardı. Doktor gibi çırılçıplak kalan hemşire, esnek ve yumuşak bir tavırla yatağın yanına geliyordu. Adam dehşet içinde bir koyu, bir de açık renkli iki dişi bedene bakakaldı. Aynı boydaydılar, fakat yirmi yaşındaki hemşire, doktor kadar zayıf değildi; doktor gibi tıbbi bir tavrı da yoktu, hemşirenin ona bakan gözlerinde alaycı ve eğlenen bir ifade var gibiydi ve somurtkan dudaklarında gizlenen hayaletin saklayamadığı bir alaycılık.

"Başlamadan önce sizi bir konuda bilgilendirmek isterim: Dik

başlılığınız sizin sandığınız kadar ahlâki değer taşımayabilir. Biz burada, sapık uygulamalara ..ya da her neyse ona zorlayabileceklerini umarak tedaviye direnen hastalar görmemiş değiliz. Ciddi ve uzun süreli erotik problemler karşısında bu tür tedavileri zaman zaman uyguladığımız olur. Fakat bu kadar erken bir aşamada uygulamayı hiç denememiştik. Bu yüzden, gizliden gizliye bizi yaygın nemfik ya da yarı-terguminal bir stimulasyona sokabileceğinizi sanıyorsanız, şimdiden söyleyeyim, hiç şansınız yok. Bunu açıkça anlatabildim mi?"

"Tanrı aşkına, söylediğiniz şeylerin anlamını bile bilmiyorum."

"Aynı şey Brezilya çatalı için de geçerli."

"Hiç duymadım!"

Bunun ardından yine bir sessizlik. Doktor, kasıtlı olarak sinirlendirilmeye çalışıldığının farkında olan bir öğretmenin bakışlarıyla bakıyordu. Ellerini kalçalarına koyarak:

"Son bir şey daha, Bay Green. Kripto amneziyi çok düşük bir ihtimal olarak düşünüyoruz." Uyarısının hedefi bulup bulmadığından emin olmak için bir an durakladı. "Şimdi yan dönün. Yüzünüz bana doğru."

Hemşire elini adamın sol omzunun altına kaydırarak yumuşak bir hareketle yana çevirdi.

"Haydi, Bay Green. Bayan Grundy ne der. Uslu çocuk olun."

Gülümseyen Karayipli suratta kuşkulu ve gücenmiş bir ifade sezdi adam, ama sonunda yan tarafına döndü. İki tıp görevlisi deneyimli olduklarını gösterir bir tavırla, ustalıklı bir manevra ve inanılmaz bir zamanlama yaparak adamın her iki yanında olmak üzere yataktaki yerlerini aldılar. Arkasında hemşire Cory vardı, öteki yanında yatan ve arkası dönük doktor ise rahatsız edici bir halde adamın önüne baskı yapmaktaydı. Her ikisinin kıpır kıpır kıpırdandığını hissediyordu. Sanki bedenlerinden oluşan mengenede onu daha iyi sıkıştırmak için bir öne bir geriye gidip geliyorlardı. Esmer kızın kasıklarının nedensiz kıvranışı, adamın daha önceki kuşkularını doğruluyordu. Doktorun koyu renkli saçlarına baktı, eşarbının ucu burnunun birkaç santimetre ötesindeydi. Kısa bir sessizlik. Ardından yine söze başlayan doktor. Sesi daha sakindi. Daha az oto-

riter yaklaşmaya çalışıyordu. ama bunda pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

"Pekâlâ. Şimdi lütfen sol kolunuzu göğsümün üzerine koyunuz."

Kolunu tavana doğru kaldırdı. Adam önce tereddüt etti ama sonra söyleneni yaptı. Tıpkı araba kullanmayı öğrenirken alınan talimat üzerine elini, bir düğmenin ya da aletin üzerine koyar gibiydi. Doktor kolunu indirdi. Elini de adamın elinin üzerine koydu, orada kalmasını sağlamaktı amacı.

"Şimdi iyi dinleyin, Bay Green. Son bir kez daha açıklamaya çalışacağım. Sizin egonuz, süperegonuzla girdiği bir çatışma sonucunda kaybolmuş. Süperegonuz, egonuzu bastırmaya, sansürlemeye karar vermiş. Hemşire ve benim bütün istediğimiz psişik bütünlüğü oluşturan üçüncü parçayı yardıma çağırmak, yani 'id'i. Sizin 'id'iniz, arkamda üzerine baskı uyguladığım gevşek organ. Potansiyel anlamda sizin en iyi dostunuz o. Doktorunuz olarak benim de en iyi dostum. Söylediklerimi anlayabiliyor musunuz?"

Hemşire Cory'nin ensesini önce öptüğünü, sonra da yaladığını hissetti.

"Bu kişisel alana yapılmış bir saldırıdan başka bir şey değil."

"Korkarım şu anda süperegonuz konuşuyor. Bu işlemler, hayat öpücüğü verme işlemiyle benzerlikler taşır, tıpkı amnezinin boğulmaya benzemesi gibi. Beni anlıyor musunuz?"

Siyah saçlara baktı. "En derin protestolarımla."

Doktor bir nefes alarak konuştu, kasıtlı olarak duygulardan arınmış, sıradan bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bay Green, bu tür tavırları kültürsüz bir insandan bekleyebileceğimi söylemek zorundayım. Fakat sizin gibi bir geçmişe sahip ve eğitimli birinden beklemezdim doğrusu."

"Ahlâki protesto."

"Bunu atlayamam. Yardımı istediğim yer de zihniniz."

"Şu anda kim olduğumu bilmiyor olabilirim. Fakat emin olduğum bir şey var, o da böyle şeyler yapacak bir adam olmadığım."

"Affedersiniz ama bunun mantıklı bir cümle olduğu söylenemez. Siz, kim olduğunuzu bilemiyorsunuz. Bu nedenle seçici ol-

maksızın cinsel ilişkiye giren biri olma ihtimali de matematiksel açıdan eşit. İstatistiksel olarak bunun eşitten daha büyük bir olasılık olduğunu da söyleyebilirim. Sizin ait olduğunuz sosyal grupta ve sizin mesleğinizde. Mesleğinizden söz etmişken, hayatın gerçekleriyle yüzleşememe gibi genel bir yeteneksizliği içeren uzun ve gayet iyi takip edilmiş bir tarih olduğu konusunda sizi uyarmak isterim."

"O lanet kadın size bir şeyler mi anlattı?"

"Ona karşı takındığınız düşmanca tavırdan daha az şey anlattı, diyebilirim."

"Onun kim olduğunu hatırlayamadım, hepsi bu."

"Fakat bana bakmayı tercih eder gibiydiniz. Oysa benim kim olduğumu da bilmiyordunuz."

"Siz daha anlayışlı görünüyordunuz. O sıralar."

"Ve daha çekici?"

Adam tereddüt etti. "Belki." Ekledi: "Fiziksel anlamda."

"Genel anlamda konuşacak olursak, beni arzuladınız mı?"

"Ben çok hasta bir adamım. Aklıma gelen en son şey seks olurdu. Tanrı aşkına, şu hemşireye söyleyin boynumu kemirmeye bir son versin."

"Ağzını başka yerlere değdirmesini mi tercih ederdiniz?"

Bir an ses çıkarmadı.

"Bu kadarı da fazla."

"Neden, Bay Green?"

"Neden olduğunu gayet iyi biliyorsunuz."

"Sevgili bayan, bazı gerçekleri unutmuş olabilirim ama ahlâk, edep, terbiye nedir, gayet iyi hatırlıyorum. Eğer hatırlamasaydım, şimdiye kadar sizi boğmuş olurdum."

Doktor adamın hareketsiz duran elini göğsüne biraz daha bastırdı. "İşte beni şaşırtan nokta da bu, Bay Green. Yöntemlerimize ciddi eleştiriler yöneltiyorsunuz ama bu sadece sözlerinizde kalıyor."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bizi itmek, yataktan kalkmak, odayı terk etmek gibi bir girişimde bulunmadınız. Bütün bunlar, hem rahatça yapabileceğiniz, hem de düşüncelerinizle uyumlu fiziksel davranışlar olurdu."

"İlaçların etkisi altında olmam benim suçum değil."

"A-ha. Ama ilaçların etkisi altında değilsiniz, Bay Green. Uyandığınız ilk anda böyle hissetmiş olabilirsiniz. Fakat uyanmanız için size uyarıcı vermiştim. Etkisini çoktan göstermiş olmalı. Bence bu mazeretiniz geçerli değil." Adam, satranç oynarken hiç uyarı almadan köşeye sıkıştırılmış gibi hissetti kendini. Doktor tekrar elini bastırdı. "Sizi eleştirmiyorum, Bay Green. Yalnızca soruyorum."

"Çünkü... çünkü hiçbir şey hatırlayamıyorum. Birileri beni buraya getirirken ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi geliyor bana."

"Yöntemlerimizin mantıklı nedenleri olabileceğini kabul ettiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Tavırlarınızı kaldıramıyorum."

Doktor bir süre cevap vermedi, sonra yavaşça adamın elini göğsünden uzaklaştırdı ve yüz yüze gelebilecek şekilde ona döndü. Gözkapaklarını o kadar indirmişti ki gözlerine odaklanmak mümkün değildi, fakat yine de yüzündeki ifadeden artık onu daha fazla zorlamaması gerektiğini anlamış gibiydi. Gözlerini ilk kez devirmişti. Neredeyse fısıldayarak konuştu, sanki hemen arkadaki Hemşire Cory'nin bile onu duymasını istemiyor gibiydi.

"Bay Green, burada yaptığımız iş o kadar kolay değil. Bizler de insani duygulardan yoksun değiliz. Öyle hastalar var ki... şey, doğrusunu söylemek gerekirse bunlara dayanmak ötekilere dayanmaktan daha kolay. Hastaneye geldiğinizde sizi muayene ettim. Zaman zaman bu aşamada bazen kendi kendime, en başta hedeflediğim gibi, keşke pediatride ihtisas yapsaydım derdim; bunları söylememem gerek ama sizi muayene ettikten sonra gizliden gizliye bunu istemediğimi düşündüm. Doğrusu, sizin vakanız üzerinde çalışmaya can atıyordum. Bunun bir nedeni de, durumunuza özgü bazı özelliklerinizden dolayı benimle çalışmaya seve seve razı olacağınızı tahmin etmemdi. Yani, bir hasta olarak, demek istiyorum. Bu prognoza fazla güvendiğim için affedin beni. Öte yandan, hastaların sağlığının kişisel duygularından daha önemli olduğuna inanmayan bir insanın bu koğuşta çalışamayacağını da tahmin ettiğinize inanıyorum. Alçakgönüllülük ve gizlilik gibi kavramları, insan ihtiyaçlarının o büyük sunağına kurban etmeyi öğrenmeyen birileri

burada çalışamaz." Ciddi bir ifadeyle gözlerini kaldırarak adamın gözlerinin içine baktı. "En azından bunu kabul edebileceğinize güvenebilir miyim?"

"Mecbur kalırsam."

"Bay Green, bir iki dakika içinde gözlerimi kapayacağım. Bu arada önce beni, sonra da hemşire Cory'yi öpmenizi rica ediyorum. Üçümüz için de güç olan bu duruma özgü, ortak insani amaçlarımızın simgesi olarak. Belki o vakit hepimiz yeniden başlayabilir ve yapabileceğinize inandığım ereksiyon ve erotizm amacımızı gerçekleştiririz."

Adam daha cevap vermeye fırsat bulamadan doktor hafifçe uzatmıştı dudaklarını; artık bir doktora, öğretmene, hatta yetişkin bir kadına benzemiyordu; dayısından öpücük almayı bekleyen itaatkâr ve yumuşak başlı bir çocuk gibiydi. Arka taraftan da gelen tedbirli baskı onu kendisinden isteneni yapmaya zorluyordu. Kendisine iyice yaklaşmış olan o yüze baktı: Soluk bir tende uzanan koyu renkli kirpikler, klasik bir burun, biçimli bir ağız. Koşullar farklı olsaydı, bu yüzün, zekâ ve henüz kendini göstermemiş bir duyarlılık arasında Tanrısal bir denge kurmuş, güzel bir yüz olduğu düşünülebilirdi. Durakladı, hâlâ tereddüt ediyordu, adil olmayan bir tuzağa düşürüldüğünü hissediyordu. Ama bir şey yapmak zorundaydı. Öne doğru eğildi, sıktığı dudaklarını onunkine bastırdı ve hemen geri çekildi.

"Teşekkürler, Bay Green." Gözlerini açtığında yine o tıbbi kimliğe bürünmüştü. "Pekâlâ, ırkçı olmadığınıza eminim ama şimdilik hemşire Cory'ye aynı kibarlığı göstermediğinizi görüyorum. Aslında hatırlamadığınız şeylerin arasında yitirilmiş bir gerçek daha var: Hastane hizmetlerimizin yürütülmesinde Karayip'in katkılarının büyük olduğunu size hatırlatmak isterim. Dönüp ona da anlayış gösterirseniz hemşirenin sizi takdir edeceğinden eminim."

Doktor bedenini biraz geri çekti; adam aynı hareketi hemşirenin de yaptığını hissetti. Doktor Delfie'nin ciddiyetle bakan profesyonel gözleri onunkileri yakaladı; adam sonunda hemşireye döndüğünde bu bakışların amacı gerçekleşmişti. Adam kolunu kaskatı bir halde bedeninin yan tarafında tutuyordu, sanki hazır ol pozisyonun-

da duruyor gibiydi. Hemşire Cory'nin eli adamın omzuna dokundu. Onun da gözleri kapalıydı, daha dolgun dudakları aynı bekleyişle uzanmıştı, itaatkâr ve çocuksu bir tavırla. Fakat hemşirenin bedeni doktorunkinden daha sıcak, daha yuvarlak hatlı ve daha esnekti. Hareketsiz yatan hemşirenin bedeninde gizli bir canlılık olduğu sezilebiliyordu.

Bir kez daha anlayış gösterdiğini belli etmek üzere başını eğdi. Fakat bu kez aynı edilgenlikle karşılanmadı. Hemşirenin eli başının arkasına kaydı. Gagalar gibi yaptığı ilk hareketten sonra dudakları yalnızca bir an ayrılmıştı, ardından yine buluştular. Hemşirenin dudakları hafif aralık duruyordu, doktordaki kokunun aynısını onda da hissetti. Galiba bütün hastane personeli ağız ve beden temizliği için aynı malzemeyi kullanıyordu. Bir iki saniye geçmemişti ki geriye çekilmeye çalıştı fakat başının arkasındaki el onu bunu yapmaktan alıkoyarcasına hareket ediyor ve kızın bedeni daha da bastırıyordu. Hemşirenin dili de hareketlenmeye başlamıştı. Ardından, koyu renkli bir bacak adamın bacağının üzerine kaydı ve bu hareket onları birbirlerine daha da yaklaştırdı.

Adam az önceki kadar dehşet, şaşkınlık ve korku içindeydi ama her nasılsa bu ısrarlı genç hemşireyi kendinden uzaklaştıracak gücü bulamıyordu. Her şey bir yana, hemşire nispeten daha masum bir tarafı temsil ediyordu; hatta, bu genç yardımcıyla işbirliğine girerek doktorun her şeye burnunu sokuşundan uzaklaşmanın verdiği bir zevk de vardı. Canlılık konusunda yanılmamıştı; kıvrak, kıpır kıpır kıpırdanan hemşire karşısında kıvrılarak onu yastığa dayamış, bir öpücüğü uzatmak ve derinleştirmek konusunda yeteneğini sergilemekteydi. Kısa bir an sonra nasıl yaptıysa tamamen üstüne çıkabilmişti. Doktor yataktan çıkmış olmalıydı. Hemşirenin elinin aşağılara uzanıp hareketsiz duran sol bileğini kavradığını ve elini alıp sağ yanağının kenarına dayadığını hissedebiliyordu. Dilinin utanmazca yaptığı önermelere şimdi de elinin altındaki yüzeyin titrek ve ürkek, küçük dalgalanmaları eklenmişti.Onu sakinleştirmek için boşuna kaldırdığı eli kızın öteki yanağına yerleşmişti.

Tıpkı bir kâbusta olduğu gibi, ölümcül bir hızla felakete doğru kayıyordu ve o ölçüde de karşı koyma gücünden yoksundu. Yine de

körelmiş ruhunun bir yerlerinde, bütünüyle ahlâki bir varlık, bu hayvanca duygulara köle gibi boyun eğmeye, en bayağı dürtülerin böyle gurursuzca pazarlanmasına itiraz etmeyi sürdürüyordu. Ona destek olan bir de estetik bir varlık vardı, zevk sahibi bir adam, şimdilik yitik olan gerçek Miles Green. Ve iliklerine kadar emindi ki, bu Miles Green böylesine kaba ve küçük düşürücü fiziksel koşullarda çaresiz bırakılmasaydı ya da doktorun o sahte açıklamalarına kanmasaydı bunların hiçbirine izin vermezdi. O anda doğan bir heyecanla, kim olamayacağına dair sezdiği şeylerin, gerçekte kim olduğuna dair iyi bir ipucu olabileceğini düşündü. Düşüncelerini toplamaya çalıştı ama bu o kadar kolay olmuyordu, zira o sıra hemşire Cory kollarına dayanarak hafifçe kalkmış, dolgun ve taze memelerini yüzüne ve ağzına değdirmekteydi –sanki meslekten biriydi. Neredeyse o anda, baştan beri doğru düşünmüş olduğuna, bu doktorun onu ne olduğu belirsiz biriyle, gelişigüzel bir ilişkiye zorlayarak bir kez daha bilerek yanlış yönlendirdiğine karar verdi.

Nereden geldiği belli olmayan mucizevi bir duyguyla, otobiyografik olarak niteleyebileceği, tıkalı geçmişiyle ilgili ilk anı dışarı sızmaya başladı. Gerçi son derece pusluydu, ayrıntılar yoktu; bir şeyi dikkatle seyreden yüzler geliyordu gözünün önüne; izledikleri şey ta kendisiydi. Bu noktadan kesinlikle emindi. Bu hamlenin heyecanıyla, istemeyerek tırnaklarını hemşirenin kalçasına geçirdi ve elbette yaptığı yanlış anlaşıldı ve bu hareket, hemşirenin göğüslerinin ve kasıklarının galeyana gelmesiyle sonuçlandı. O anda en son istediği şey düşünce zincirinin dağılmasıydı. Bu yüzden de yapılacak en akıllıca şey, hemşireyi de kendi haline bırakmak olacaktı. Ona dokunmayı yanaklarda da sürdürerek yeni bir nöbete yol açtı ve kendisine heyecan veren keşfine konsantre olabildi.

Hasarlı beyni daha ayrıntılı ipuçları vermeyi reddediyordu ama bir şekilde halk önünde bir şeyler yapan biri olduğunu biliyordu artık. Dalgın dalgın, üzerine çıkmış olan bedeni sakinleştirmek için dilinin ucuyla dikilmiş bir meme ucunu okşarken, kafasında saygın ve yüksek bir mevkie ait bir meslek yakalamaya çalışıyordu. Sanatla falan ilgili manasız bir şey olamayacağı açıktı, eğlence dünyasıyla ilgili de olmazdı –belki hukukla ilgili bir şeydi. Kiliseyle ilgili

olabileceğini de sanmıyordu. Bir devlet okulunun müdürü ya da donanmadan biri olabilirdi. Kaptan Miles Green, Kraliyet Donanması mantıklı görünüyordu –ama bunu destekleyecek başka bir ipucu yoktu. Tiyatroculuğun tam da uyduğu geçti aklından; çünkü, bu bulanık ama yine de varlığı kesin olan dinleyiciler söz konusu olduğunda, karanlıkta yarı gizli bir şeyler olduğu kadar, büyüleyici bir şeyler de var gibiydi. Öte yandan aktörlerin insanlara karşı toplumsal bir sorumluluğu yoktu ama gerçek Miles Green'in böyle bir sorumluluğu olduğunu giderek daha net bir şekilde hissediyordu.

Aynı zamanda hem netlik kazanan, hem de hâlâ bulanık olan gerçek özü, birdenbire dikilen hemşire Cory kadar ani bir hareketle göğsünün iki yanından yükseldi ve doğru zamanda olsaydı böyle bir şeyin olmasına asla izin veremeyecek biri olduğu fikri geçti aklından. Yeniden esinlendiğini hissetti. Kara derili kız, ellerini yakalayıp, adeta birer kumaş parçası ya da sünger gibi pürüzsüz karnının üzerine koyup okşatarak koyu uçlu çıkıntılara yönlendirdiğinde mi kendisinin bir parlamento üyesi olduğunu düşünmeye başlamıştı acaba? Kötücül güçler ve toplumdaki ahlâk çöküşüne karşı mücadele veren azimli bir muhalif?

Ya bu sefil doktorun, yaşamın gerçekleriyle yüz yüze gelmeyi beceremememekle ilgili söylediği sözlere ne demeli? Halkın genelde, seçilmiş temsilcilerine yaptığı o kötü niyetli ve çocukça dokundurmalardan biri değil miydi bu? İçgüdüsel bir kesinlik ve heyecanla hararetinin arttığını hissetti.. ardından yeni bir heyecan: Doktorun söylediği bir şey daha vardı onu rahatsız eden. Neden hemen odayı terk edip gitmemişti? Ama bir dakika: Diyelim ki gerçekten de parlamento üyesi, bu hastane dedikleri yerin duvarlarından ötesinde ahlâksız bir tıbbi uygulamaya mı kurban edilmek isteniyordu? Kişisel olarak duyduğu tiksinti hissi ve resmi görevi arasında yapabileceği tek bir seçim olabilirdi; Gladstone da, fahişeler üzerine yaptığı araştırmada buna benzer bir şeye tanık olmuştu.

Gladstone –Gladstone'u hatırlamıştı! Kendini keşfetmeye başladığından bu yana duyduğu üçüncü *frisson*! Yalnızca Gladstone'u değil, Hamburg ve Kopenhag'daki seks cehennemlerine, kendilerini hiç düşünmeden karşı çıkanların sayısını da hatırladı. Derin bir

rahatlama hissetti. Bilinçsiz de olsa, odayı terk etmeyerek doğru olanı yaptığını, sorumluluklarına uygun davrandığını, işte bu yüzden seçilmiş olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Durum böyleyse –Tanrım, günü geldiğinde doktor, hastane, tedavi ve burada olan her şey hakkında soruşturma açtıracaktı. O sırada bir el aşağılara doğru indirildi ve üzerine çömelen hemşirenin yana açık kasıklarını keşfe davet edildi. Hiç de sessiz bir üye değildi: Konuşan bayın gözlerini yakalar ve kalkardı, kendine güvenle, vakur ve güçlü bir tavırla en ciddi ve ikna edici haliyle sorardı. "Bakan Bey acaba, belli başlı hastanelerimizin birinde çalışan nemfomanyak ve değişik ırklardan oluşan personelin zihinsel rahatsızlıkları olan hastalara cinsel tacizde bulunma olaylarının giderek arttığından haberdar mıdır? Biliyor mu acaba bu çaresiz kurbanlar..."

Heyhat, konuşmasını daha fazla sürdüremedi, hemşire Cory'nin dikkati arkasındaki bir şeye yönelmiş olmalıydı. Elini gevşetti ve geriledi.

"Bay Green! Yaptınız! Oldu işte!"

Kız, hemen ardından adamın üzerine yığıldı. Dudaklarına konulan öpücük kısa ama şiddetliydi, sonra bir yılan gibi kıvrılarak üzerinden çekildi. Adam kendi göğüs uçlarının da öpüldüğünü hissetti, artık kendisini dehşete düşüren bu sahnenin ne zaman biteceğini düşünmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

"Bu kadar yeter, hemşire. Hemşire!"

Hemşire hiç kıpırdamadan kaldı. İkinci azar üzerine de çenesi adamın karnına düştü. Adam gözlerini açtı. Dr. Delfie yatağın yanında dikiliyordu, kollarını kavuşturmuş, birazını adam için hissettiğini belli etmekten çekinmediği bir ayıplama ifadesiyle hemşireye dikmişti gözlerini. Hemşire Cory hem adamın üzerinden hem de yataktan kalktı ve başı önünde ayakta durdu.

"Özür dilerim, doktor."

"Burada Hopkins-Sezscholsky dizisini kullandığımızı sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Unuttum."

"Bu hafta, bu üçüncü oluyor."

"İşe yaradı, doktor."

"Neyin işe yaradığından söz etmiyorum. Koğuş kurallarından söz ediyorum. Bunlar, senin kendini koruyabilmen içindir, hemşire. Sana sürekli söylediğim gibi, aşırı dürtüler yalnızca üzerimizdeki iş yükünü arttırır. Bu yüzden Hopkins-Sezscholsky üzerinde ısrarla duruyoruz. Bunu biliyorsun." Biraz da sofu olduğu gözden kaçmayan patron edasıyla ekledi: "Başhemşireye söylemek zorunda kalmak istemem."

Hemşire Cory korku dolu gözlerle yatağa baktı. "Lütfen yapmayın doktor Delfie. Lütfen. O yaşlı inek, benim son bir kez daha açık vermemi bekliyor zaten."

"Hemşire, hastaların önünde amir pozisyonundaki personelimiz hakkında böyle konuşmalar da yapamazsın."

Hemşire tekrar başını eğdi. "Ama herkes ona böyle diyor."

"Mesele bu değil."

"Söz veriyorum, bir daha yapmayacağım, doktor. Yemin veriyorum."

Doktor Delfie biraz yumuşadı. "Pekâlâ. Fakat seninle bu konuda tekrar konuşmak zorunda kalmayayım." Nihayet, gözlerini hastasına doğru geri çevirdi, bakışlarında çok hafif bir özür dileme ifadesi vardı. "Lütfen affedin, Bay Green. Hemşire halen eğitimini sürdürüyor." Sonra gözlerini adamın bedeninin ortasına çevirdi. "Peki. Şimdi bakalım sizin duyarlı parçanız ne durumdaymış?"

Adam doktorun ağırlığını, duyarlı parçanın büyüklüğünü ve sertliğini değerlendirmeye aldığını hissetti. Gözlerini kapadı.

"Biraz daha cesur davranıp davranmadığını da görelim. Bir santimetre daha." Parça alt tarafından yoklandı. "Harika. Tekrar. Tekrar. Bir kez daha. İyi." Sesine yeni bir ton oturmuştu; adeta övüyor gibiydi, hatta şaşırmış gibi. Tekrar başında dikildi. "Bugün tedaviyi kendim tamamlayacağım, çünkü bu bizim ilk seansımız. Fakat bu genellikle hemşireler tarafından yapılır. Ben de tabii ki gelir ve ilerleme kaydedilip kaydedilmediğini görürüm. Anlaşıldı mı?"

Adam gözlerini açtı ama söyleyecek söz bulamaz haldeydi, yalnızca uğursuz bir gülümseme oturtabilmişti suratına, doktorsa buna aldırmıyordu bile. Hiçbir uyarıda bulunmaksızın sol dizini yatağa attı ve bir çırpıda atletik bir tavırla ata biner gibi adamın üzerine oturdu.

"İçeri sokma eylemini hemşire yapacak."

Adam hâlâ öylece bakakalmaktan başka bir şey yapamaz haldeydi, olanlara inanamıyordu, olurken bile. Doktorun, kollarından destek alarak kasıklarını yaklaştırdığını, kavis verdiğini ve yerleştiğini hissediyordu. İçeri alış. Adam kapatılmış, batırılmış, derine gömülmüştü.

"Umarım rahatsız bir durum değildir bu?"

Adam hâlâ bakıyordu. Doktor sanki başka bir kişiliğe bürünmüştü. Artık ortada bir huzursuzluk ya da sabırsızlık yoktu, yalnızca sakin konsantrasyon hissediliyordu. Doktor, adamın bakışlarını ve olan biteni umursamazcasına konuştu. "Elleriniz, göğüslerime lütfen."

Adam gözlerini kapadı. Her nasılsa elleri kalkmış ve göğüsleri bulmuştu.

"İşte ruh bu. Orgazmınızı geciktirmeye çalışın. Sırf kendi iyiliğiniz için. Ben orgazm olmayacağım." Ağır ağır bir aşağı bir yukarı hareket etmeye başladı, hâlâ kollarından destek alıyordu. Kasık hareketini bir an durdurdu. "Sizi mümkün olduğu kadar içeride tutmak istiyorum, bu yüzden lütfen bu hareketin aşırı tahrik edici olup olmadığını söyleyin." Adam dudaklarını birbirine bastırdı, konuşmamaya kararlıydı. Yarım dakika kadar bir zaman geçti, bu arada *lumbar** bölgede yükselme ve alçalma oluyordu. "Bu çok iyi. Güzel bir pozisyonda."

Adam gözlerini açtı, boğazına kadar gelmişti, dayanamayacaktı artık.

"Böyle bir şeyi yapmayı *düşünebilmenizi* bile anlayamıyorum."

Doktor ona tenezzül edercesine, kısacık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bunun nedeni bilimsel bir alanda eğitilmemiş olmanız galiba, Bay Green."

"Sokak kadınları gibi."

"Korkarım, modern sosyologların içinde pek azının fahişelerin son derece önemli bir işlevi yerine getirdiklerine inanmadıklarını keşfetmeniz gerekecek." Kasık bölgesi tekrar tazyike geçti ve geri

* Lumbar: Bel, bele ait. (ç.n.)

çekilmeden önce bir süre daha orada oyalandı. "En başta, onlar olmasa tecavüz olayları daha sık olurdu. Bu kadınların kişisel ve dolayısıyla da toplumsal stresin çoğunu aldıklarına dair çok sayıda gösterge var." Kasık hareketlerini durdurdu. "Artık biraz dinlenelim."

Adam ellerini yatağa bıraktı.

"İşte bu da ta kendisi. Tecavüz. Erkek ve kadının rollerinin değiştiği bir tecavüz."

"Ah, abartmayın, Bay Green. Bunu sırf, tıbbi ve biyolojik açıdan çoktan sıradanlaşmış küçük bir beden parçanızı kısa bir süre mülk edindiğim için söylemiş olamazsınız... Bu eski, çocukça ve erkeklere özgü fobinin ancak ilkel toplumlarda kaldığını sanırdım." Adam gözlerini kapadı. "Sizin fiziksel gücünüz benden iki kat daha fazla. Yalnızca çıplak bir kadın, Bay Green."

"Bunun farkındayım."

"Gözlerinizi açar ve ellerinizi daha etkili kullanırsanız bunun farkına daha iyi varabileceğinizi sanıyorum. Ne kadar savunmasız olduğumu görmenizi ve hissetmenizi istiyorum. Kendinizle karşılaştırdığınızda benim ne kadar güçsüz –ne kadar kolay tecavüz edilebilir diyelim– olduğumu." Adam kımıldamadı. "Bay Green, becerilerim hakkında size yanlış bilgi vermek istemem, fakat son derece doğal dürtülere kendinizi bırakmak istemeyişinizde bir tuhaflık olduğunu bilecek kadar uzun zamandır çalışıyorum bu koğuşta. Şu ana kadar saptayabildiğim tek neden, hislerin kendisini göstermek yerine hisleri sözlere dökmeye gereğinden fazla önem veriyor olmanız, bunun da anlamı..."

"Tanrı aşkına, şu konuşana da bakın!"

Doktorun sesinde dayanılmaz derecede muhafazakâr –bu sıfat her ne kadar o andaki fiziksel duruma uygun düşmüyorsa da – bir bilgiçlik vardı.

"Yalnızca açıklama yapmak amacıyla konuşuyorum. Aynı zamanda sözel olarak gösterdiğiniz düşmanca tutumun ereksiyonunuzla da onaylanıp onaylanmadığına bakıyorum. Neyse ki gördüğüm kadarıyla onaylanmıyor."

"O lanetli şeyle bir ilgim olsaydı onaylanırdı."

Doktor gülümsedi.

"Siz gerçekten klinik bir vakasınız, Bay Green. Hadımlık endişesi. Şimdi de zevk alma korkusu. Galiba sizi mumyalayıp bir müzeye kaldırmamız gerekecek."

"Dört gözle beklediğim keyfi ben size söyleyeyim: Hastane faturalarını ödememek."

"Bay Green, bunlara hiç gerek yok; ancak tehdit savurduğunuz zaman cinsel olarak daha fazla tahrik oluyorsanız, lütfen devam edin. Bizler, bazı erkeklerde cinsel ilişki fikri ile kirletilme fikrinin birbirinden ayrı tutulamadığı vakaları da biliriz. Bunun sebebi de henüz bilinmeyen bir..."

"Size bir şey daha söyleyeyim. O hemşire, bir hastaya nasıl davranılması gerektiği konusunda sizden çok daha fazla şey biliyor. Payına düşeni yaparken en azından bir sıcaklık vardı onda. Asıl derse ihtiyacı olan sizsiniz."

"Size karşı duyduğum her ne his varsa onları neden gösteremeyeceğimi daha önce açıklamıştım, Bay Green. Korkarım buna alışmanız gerek. Dolayısıyla, hemşire Cory'nin de alışması gerek. Onunla konuşmamın nedeni de buydu. Buradaki tek işlevimiz size erotik uyarıcı kaynağı oluşturmaktı. Bu çerçevede –yani cinsel ilişki teknikleri alanında- makul ve personelimizin kapasitesi dahilinde kalan her şeyi bizden isteyebilirsiniz ve bizler de elimizden geleni yaparız. Eğer başka pozisyonlar denemek isterseniz, Kama Sutra, Aretino, Hokuwata, Monosaki, Kinsey, Sjöstrom –yani daha önce de dediğim gibi Brezilya çatalı hariç– pozisyonları sizin için uygulayabiliriz."

"Siz bir şeyler bildiğinizi mi sanıyorsunuz? Bir buzdağı kadar erotiksiniz, o kadar."

"Bundan söz ettiğiniz için teşekkür ederim, bay Green. Terapide sonuna kadar hastayla işbirliğine inanan biriyimdir. Anladığım kadarıyla oral bir tedaviye gönderme yapıyorsunuz."

Daha cevap veremeden, doktor kollarını eğerek adamın üzerine gömüldü. Adam son anda onu itmek için bir çaba göstermeye kalktı ama artık çok geçti. Yarım dakika sonra dirseklerine dayanarak doğruldu ve yüzünün karşısındaydı şimdi. Adamın gözlerinde belli

belirsiz bir şaşkınlık vardı ama kafasının karıştığı ortadaydı. Koyu kahverengi irislerini dengeli bir görüntüye oturtmaya çalıştı ama başarılı olamıyordu.

"İşte Bay Green. Sanırım klinik yöntemlerimizin, en azından karşılıklı bir sıra izlediği takdirde, erojen gerçekliğe engel olmadığını da gösterebildiğimizi umuyorum." Gözlerini devirerek adamın ağzına baktı, eğildi ve son bir küçük öpücük kondurdu. "Bence siz en iyi hastalarımızdan biri olacaksınız." Tekrar kollarının üzerinde doğruldu. "Şimdi bir doruk yaratıp yaratamayacağımızı görelim. Hemşire, hazır mısınız?"

"Evet, doktor."

Adam bir o yanına, bir öteki yanına bakındı ve artık üniformasını giymiş olan hemşire Cory'nin oturmakta olduğu masadan kalkıp onlara doğru gelmekte olduğunu gördü. Dr. Delfie'nin vajinal kaslarını kastığını fark etti.

"Bu mükemmel, Bay Green. Bravo size. Şimdi tempoyu biraz daha arttıracağım. Ellerinizi kalçalarıma koyunuz. Güzel. Beni istediğiniz kadar sıkabilirsiniz. Ritmi siz belirleyin." Tempo artışı başladı. "Sakın zorlamayın. Yalnızca ileri itişlerinizi zamanlayın. İstediğiniz kadar geciktirebilirsiniz." Aşağıya dönük başı biraz daha eğildi, bedenlerinin birleştiği yere bakıyordu. "Güzel. Gevşeyin... şimdi itin. Neyiniz varsa hepsini, Bay Green. Gevşeyin, itin. Tekrar. Tutarlı bir ritim, işte işin sırrı burada. Süper. Ve tekrar. Biraz daha hızlı. Yapabildiğiniz kadar derinden itin. Harika. Bütün bedeninizle itin. Ritmi koruyun. Bu sizin için daha iyi, bebeğiniz için de."

"Bebeğim mi!"

Doktor cevap veremeyecek kadar terapisine yoğunlaşmış görünüyordu. Yatağın başucunda dikilen hemşire Cory'ye umutsuzca baktı.

"Bebek derken ne demek istiyor?"

Hemşire parmağını ağzına götürdü. "Yalnızca konsantre olun, Bay Green. Fazla bir şey kalmadı."

"Ama, Tanrı aşkına, ben bir erkeğim!"

Hemşire göz kırptı. "O halde bunun keyfini çıkarın."

"Ama..."

Doktor Delfie'nin sesi araya girdi.

"Lütfen sözel ifadeye başvurmayın, Bay Green." Derin nefesler almaya başlamıştı, her cümleden sonra durarak konuşuyordu. "Şimdi. Son bir çaba daha. Gelmeye başladığını hissediyorum. Güzel. Güzel. Harika. Kalçalarla birlikte. Mümkün olduğu kadar sert." Başı hâlâ öne eğikti, galiba her ikisinin kasıklarının daha güçlü ve hızlı hareket etmesine odaklanmıştı. "İşte oluyor.. oluyor işte.. mükemmel. Mükemmel. Ev gibi emin. Devam edin, durmayın. En son heceye kadar ara vermek yok. Hemşire!"

Adam, hayal meyal, hemşirenin yatağın öteki ucuna gittiğini fark edebilmişti; artık onu göremiyordu, zira hâlâ kolları üzerine dayanmakta olan enerjik doktor görüşünü engelliyordu.

"Son bir kez daha itin. Bir kez daha. Bir kez daha. Son bir kez."

Doktordan hafif bir inleme sesi geldi, sanki gerçekten bir şey doğurmuş olan oydu; ardından tüm hareketler aniden kesildi. Sessizlik. Adam hemşire Cory'nin odanın öteki köşesine doğru ilerlediğini anlayabildi. Doktorun başı hâlâ öne eğikti, Başındaki örtü iki yandan aşağı sarkıyordu. Fazla derine dalmış biri gibi, kesik kesik nefes alıyordu. Sonra adamın üzerine yığıldı. Bedeni terden ıpıslaktı, adam doktorun kalbinin çarptığını duyabiliyordu. Fakat bu çöküş, fiziksel bir çabanın ardından duyulan yorgunlukla ilgiliydi, duygusal değil; çünkü başını başka tarafa çevirmişti.

Adam yarım dakika kadar tavana baktı, gecikmiş bir şok yaşıyordu. Sonunda, önceden arzu ettiği gibi tamamen tarafsız kalmayı becerememişti, fakat birtakım tuhaf sözler ya da yanlış anlaşılmış laflar sarf etmemek için fazla ileri de gitmemişti. Yanlış anlamalar... Bu düşünce aniden bütün zihnini kapladı; gerçi kadın onun tımarhanede ya da sinir hastalıkları hastanesi gibi bir yerde olduğunu ya da her nasılsa hastane personelinin gözünden kaçıp iki hastanın eline düşmüş olabileceğini inkâr ediyordu; her ne olursa olsun, ne işi vardı böyle bir yerde? Ve nasıl böyle ihmalkârlığa maruz kalabilirdi?

Gizli gizli, odanın karşı tarafındaki hemşireye baktı. Hemşire yarı yarıya ona arkasını dönmüş, masaya doğru eğilmiş, birtakım

kâğıtlarla uğraşıyordu, herhalde onun dosyasıydı. Delilik belirtileri göstermiyordu; ciddi bir tavırla durmuş, yazdığı raporu okuyor ve şaşırtıcı bir dikkat sergiliyordu. Üzerinde ağırlığını hissetmekte olduğu beden de kesinlikle normal duruyordu. Ne bir hıçkırma sesi, ne de kendini tutamamaktan gelen bir kıkırdama. Tuhaftı ama doktorun sessizliği, açıkça görülen bitkinliği ona dokunmuştu; son nefesine kadar yarışmış bir kadın koşucuyu teselli etmek ister gibi, gecikmiş de olsa, kollarını kadına dolayarak hafifçe sarıldı.

Adam, nispeten huzurlu sayılabilecek bu ortamda ve tiktaklı sessizlikte düşünmeye başladı. Belki de, bu Freudcu jargonun ardındaki doktorun sözlerinde bir gerçek payı, tıbbi bir dayanak vardı. Bir kez daha düşününce, parlamentoda bir konuşma yapmak ya da suçlamada bulunmak için fazla acele davranmaması gerektiğine karar verdi. Daha fazla araştırma yapılması gereği açıktı. Hem ne de olsa, dürüst ve modern bir politikacının asıl görevi yanlışları teşhir etmek değil, hangi koşullar altında olursa olsun, o yanlışları yapmamaktı.

Gözleri tekrar odanın karşı tarafına kaydı, hemşire Cory'nin tertemiz üniformalı bedeni hâlâ masadaki dosyayla meşguldü. Zarif, kahverengi elleri, kolalı mavi eteğinin altından görünen koyu tenli zayıf baldırları ve ayak bilekleri... Önsezilerinin ona söylediği gibi durumunun gerçekten de tıbben zor bir durum olduğu doğruysa o zaman uzun bir tedavi olasılığını kabul etmeli, bir erkeğin olması gibi cesur olmalıydı. Yanağının yanındaki saçların uyandırdığı etki hakkında bir şeyler mırıldanmak gibi tuhaf bir istek duydu ama her nedense bunun için daha erken olduğuna karar verdi. Geleceğini düşünmek zorundaydı. Buna karşın, sözsüz ama en azından kısmen özür dilercesine, doktorun terli sırtını bir baba tavrıyla okşayarak, sonunda kaybetmiş olsa da doktorun elinden geleni yaptığını ifade etmek istedi.

Doktor buna karşılık vermedi. Sanki uyuyakalmış gibiydi. Adam umursamadı; biraz daha ileri gitmeyi, bir bakıma istemeden de olsa dokunulmayı düşündü. Doktorun, en az hemşire Cory kadar biçimli ve zayıf bedeninin ağırlığı hoşa gitmeyecek bir şey değildi. O şartlar altında, dört ayak üstüne düştüğünü söylemek mümkün

değildi ama anladığı kadarıyla daha kötüsü de olabilirdi. İnsan kendisini hoş bir yorgunluk içinde buluyordu, hatta düşündükçe hafıza kaybı meselesi artık onu eskisi kadar kaygılandırmıyordu.

Gözlerini kapattı ama duyduğu ses üzerine tekrar açtı. Hemşire Cory masadan kalkmış, kâğıtlarını masaya vurarak düzeltiyordu. Dizdiği kâğıtlar elinde, neşe içinde yatağa doğru geldi; gözleri adamın üzerindeydi.

"Ee, Bay Green, kimmiş akıllı olan? Kimmiş şanslı?"

"Ne şansı?"

Hemşire bir iki adım daha yaklaştı. Sağ kolunun altında toplanmış kâğıt destesine bakıyordu. Yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

"Küçük, hoş bir öykü. Demek hepsini de kendiniz uydurdunuz."

Adam anlamaz gözlerle kadının ona tuhaf tuhaf sırıtışına baktı. Az önce kovaladığı kuşkuların hepsi geri dönmüştü. Bir psikiyatri kliniğindeydi ve bu kız hastaydı, ikisi de hastaydı. Onun önemli bir adam olduğunu, yakında kesinlikle parlamento üyesi olacağını biliyorlardı. Kadın şimdi de ona ikinci sınıf ya da öylesine bir yazarmış gibi davranmıştı. Bu çok saçmaydı ve az sonra daha da saçma olmaya başladı. Hemşire, aniden, doktorun bir anlık dalgınlığından faydalanarak ve hemşirelik mesleğinin kurallarını bozarak yatağa oturdu.

"Bakın, Bay Green. Dinleyin." Kepli güzel başını en üstteki sayfaya eğdi ve yeni doğan bir bebeğin burnuna ya da yüzdeki minik bir kırışıklığa dokunur gibi uzattığı parmağıyla satırları takip etmeye başladı. "Tanrı benzeri birer alfa ve omega olarak bir buhar denizinin üzerinden uçarcasına geçtiği parlak ve uçsuz bucaksız bir pusun..." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Böyle mi anlatıyordunuz, Bay Green? Yunanca galiba, değil mi?" Cevap beklemeden okumaya devam etti. "... bilincindeydi; az sonra, belli belirsiz..."

BAM!

II

MNEMOSYNE, Coelus ve Terra'nın kızı, babaları Jupiter olan dokuz musanın annesi, öyküye göre Jupiter ona yaklaşabilmek için çoban kılığına girmiş. Sözcük *bellek* anlamına gelir. Akıl yürütme ve her şeye uygun bir sözcük bulma becerisini kazandırdığına inanılır; onun sayesinde betimleme yapabilir, görmeden konuşabiliriz.

–Lempriére, *Mnemosyne* tanımı

ERATO, zarif ve lirik aşk şiirleri esinler; başında güller ve mersin çiçeklerinden oluşan bir çelenk, elinde bir lir, yüzünde düşünceli, bazen de canlı ve neşeli bir ifadeyle betimlenir; sevgililer, özellikle nisan ayında yardıma ihtiyaç duyduklarında ona başvururlar.

–Lempriére, *Erato* tanımı

Hastane odasının kapısı vahşi bir tekmenin şiddetiyle açılır. Tam da kâbuslardan fırlama kötülük timsali bir hayalet durmaktadır karşıda ya da daha doğru bir tarif yapmak gerekirse, punk-rock şenliğinden fırlama bir canavar... siyah çizmeler, siyah kot pantolon, siyah deri ceket. Cinsiyeti ilk anda anlaşılmamaktadır, hermafrodit bile denilebilir. Kesin olan tek şey müthiş bir öfke taşıyor olmasıdır. Dev çengelliiğnelerle bir tane de kulağına takılıdır– kapanan siyah deri ceketin ve gamalı haç işaretlerinin altında, üzerinde hedefe doğrultulmuş bir namlu resmi olan beyaz bir tişört vardır. Aynı şekilde, en üstte kalan saç parçası da, ya boya ya renk açıcı ya da hemen aşağısındaki yüzün yarattığı korkunç etki yüzünden bembeyazdır, albinolarınki gibi.

Gözlerini siyah kalemle öyle boyamıştır ki bakan dehşete düşer; bıraktığı etki kozmetik olmaktan çok, az önce yumruk yumruğa bir kavgadan çıkmış olmayı çağrıştırmaktadır; bu gözler hemen altındaki ağızla da uyum içindedir: Az önce odayı tekmeleyen çizmelerinde kullandığı siyah boyanın aynısını dudaklarına da sürmüştür adeta. Yumruk yaptığı sol eli belindedir; sağ el ise gövdesiz gibi görünen bir elektrogitarın sapını tutmaktadır. Gitar, amplifikatörden öyle bir kopartılmıştır ki neredeyse ikiye ayrılmış gibi durmaktadır.

Bu mutlak dehşet, sonunda tersine döner. İnanılacak gibi değildir ama bu ürkütücü kıyafetin altındaki korkunç konuğun duruşunda, yüzünün kemik yapısında tanıdık gelen bir şeyler vardır. Evet evet, bu bir hermafrodit değildir, bir kadındır ve herhangi bir kadın değil, yataktaki Dr. Delfie'nin bir ikizidir. Zaten koyu halkalı gözlerinden hemen anlaşılmaktadır. Ayrıca zehir gibi bakan suçlayıcı bakışların hedefinin tepkisinden de anlaşılabilir. Geleceğin parlamento üyesinin, şoka girmiş gibi görünmesine rağmen, tam bir şaşkınlık içinde olduğu da söylenemez. Önceki tavırlarında varlığı hiç belli olmayan bir hız ve çeviklikle tek kolunun üzerinde doğrulur; önce yanında yüzükoyun yatan partnerine, sonra da kapıdaki korkunç figüre dehşet dolu bakışlar fırlatır ve sonunda konuşur.

"Sen..." Yutkunur. "Ben..." Yine yutkunur.

Şeytani *Doppelganger*'in buna gösterdiği tek tepki odanın içine doğru yürümek ve bacakları açık bir vaziyette aniden durmak olur. Gitarın sapı bir tür makineli tüfekmiş gibi, zavallı savunmasız Dr. Delfie'ye çevrilidir. Siyah ojeli parmaklar, adeta Glasgow'da bir surata inen ustura gibi tellerin üzerine iner. Odayı tarif edilemeyecek bir arpej işkencesi kaplamıştır. Bir an sonra yatakta bir Dr. Delfie olmayacak, başını koyduğu yerde hafif bir çöküntü kalacaktır.

Birden yerinden fırlayan Hemşire Cory bağırmak üzere ağzını açar ama acımasız gitar keskin bir hareketle bu kez ona doğrulur, çelik teller bir kez daha zangırdar. Güzel kahverengi kollu, mavi-beyaz üniformalı hemşire de ardında yere düşen bir tomar daktilo sayfası bırakarak adeta havaya karışır. İğrenç gitardan kulak tırmalayıcı sesler gelir ve daktilo sayfaları birer birer hiçliğe karışır.

Bu acımasız, yıldırımlar yağdıran Aziz Valentin kıyımından

sonra Nemesis, yataktaki hastaya bakar, gözleri alev alevdir, hâlâ kontrolsüz bir öfkenin esiridir. Konuşmuyor, infilak ediyordur adeta.

"Seni *piç*!"

Miles Green, kauçuk örtüyü kaptığı gibi yataktan fırlar; örtüyü doğaçlama bir önlük olarak kullanmaktadır.

"Dur bakalım, bir dakika. Galiba yanlış bir koğuşla başladın. Ve de yanlış bir cümleyle."

"Seni iğrenç şovenist domuz."

"Ağır ol biraz."

"Şimdi sana öyle ağır bir şey yaparım ki... Kızdırma beni!"

"Yapmamalısın böyle..."

"Neyi yapmamalıymışım?"

"Böyle konuşmamalısın."

Simsiyah dudakları ürkütücü bir sırıtışla kıvrılır. "Başlatma şimdi! Canım ne haltı nasıl isterse öyle konuşurum. Öyle de yapacağım."

Adam geriler, bir yandan da kauçuk örtüyü karnının üzerinde tutmaktadır.

" O üzerindeki giysi. Sen bu olamazsın."

Kadın adama doğru bir iki adım daha atar.

"Ama ikimiz de her nasılsa birbirimizi tanıyoruz." Dudaklar yine kıvrılır. "Üzerimdeki giysiye rağmen. Doğru değil mi?"

Adam bir adım gerilemeye yeltenir ama zaten dolgu duvarın dibinde durduğunu fark eder.

"Bu sadece bir fikirdi."

"İğrenç bir fikir. Seni aşağılık yalancı."

"Küçük bir denemeydi. İlk piyes."

"Kıçıma anlat."

"Seni hiç görmeyeceğimi sanıyordum."

"Ama şimdi beni gayet iyi görüyorsun. Yalan mı?"

Adam duvara sürtünerek yan taraflardan kaçmaya çalışır ama bu kez kendini köşede, genç kız memelerine benzeyen düğmeli dolgu duvara yaslanmış bulur, yüzünün tam karşısında bir gitar sapı vardır. Kız ona önce nefretle bakar, sonra aniden parmağını ada-

mın suratına iyice yaklaştırır.

"Ne yaptığını biliyor musun? Yıllarca uğraştığım en iyi gösterimi mahvettin. Ben her akor bastığımda mavi ölüm diye bağıran on altı bin genç olurdu etrafımda."

"Buna inanırım."

"Benim sağda solda dolaşıp bir bok yapmadığımı sanıyorsan o fındık kadar beynini de yemişsin demektir."

"Bana kalırsa aynı söylemi paylaşamıyoruz."

Kız, aşağılayan bakışlarla adamı baştan aşağı süzer, sonra dalga geçer gibi suratını buruşturarak konuşmaya başlar.

"A, tabii. Unutmuşum. Ve tüm diğer bilinen" –ağzının iki kenarı alay edercesine aşağı sarkar– "derin anlam düzeyleri. Öğğh." Gözleri öylesine hiddet doludur ki, tükürmek üzeredir sanki. "Acınacak durumdasın. Ne halt ettiğinin farkında bile değilsin."

"Bir sakıncası yoksa söylemek istediğim bir şey var, bence diyaloğumuzda gereğinden fazla 'halt' sözcüğü kullanıyorsun."

"Sen de her bir haltın farkındasın ha!" Yakıcı bir bakış daha fırlatır. "Açıkça söyleyeyim, midemi bulandırıyorsun. Dr. *A. Delfie*. Bu bir sözcük oyunu değil, köpek maması. Ve hemşire *Cory*. Tanrı korusun. Kokuşmuş elit çöplükler. Sen galiba bütün dünyanın hâlâ Yunanca falan konuştuğunu sanıyorsun."

Adamın yüzünde yarı şüphe, yarı yakarış dolu çarpık bir ifade vardır.

"Politikaya atıldığını söyleme sakın."

Kız yeni bir öfkeyle başını hızla iki yana sallar.

"Doğru dürüst yazılar, mesela burjuva olmayan yazılar hep politiktir. Ancak sizin gibi orta sınıf zombileri böyle düşünür."

"Ama sen eskiden..."

"Sakın bana eskiden ne yaptığımı söylemeye kalkma. Tarihi çökleri olan bir erkek-faşist komplosuna kurban gittiysem bu benim suçum değil."

"Ama en son seferinde biz..."

"Bana sakın bunu yapma, pişman olursun!"

Adam yere baktı ve başka bir yerden girmeye çalıştı.

"İnsanların çoğu fark etmemiştir bile."

"Başlarım insanların çoğuna." Sinirli bir hareketle başparmağını tişörtündeki silahın üstüne koyar. "Çocuk kandırmıyorsun burada. Bunu bir an bile düşünme. Hepiniz birer kapitalist seks düşkünü parazitsiniz. Size zaman verme salaklığını gösterdiğim andan itibaren birer kötü haberden başka bir şey olmadınız." Adam ağzını açar, ama kız hemen atılır. "Hileler. Oyunlar. Hep her iki taraftan da almak. Ama bunu benimle son kez yapıyorsun, serseri." Ayağını geriye savurarak arkadaki yatağı tekmeler. "Bana bu kartondan kesme yüzü, vücudu verdiniz."

"Bu yalnızca genel bir tarifti."

"Boş versene."

"Bir zamanlar arkadaştık."

Kız adamın sesini taklit eder:. "Bir zamanlar arkadaştık." Kafasını ona doğru yaklaştırır, her kelimede bir adım daha öne doğru gelmektedir. "Seni yıllardır görmüyorum ve her gördüğümden benden tek istediğin kısa bir yatak macerası oluyor."

"Sen beni Walter Scott'la karıştırıyorsun. Ya da James Hogg'la."

Kız gözlerini kapatır. Birden beşe kadar sayıyor gibidir. Sonra küçümseyen bakışlarını ona diker.

"Ah, keşke sen de yalnızca bir karakter olsan. Keşke ben de seni ve kâğıt bebeklerini silip atıversem."

Bileğinin tersiyle ağzını hiddetle siler. Adam bir an sesini çıkarmaz.

"Tıpkı bir erkek gibi davrandığının farkında mısın?"

"Ne demek oluyor bu yani?"

"Anlık değer yargıları. Şiddetli cinsel yargılar. Ait olmadığın bir ortamın dilinin ve rolünün arkasına saklanarak hiçbir şey söylememek."

"Kes artık."

"İlk olarak üç farklı alt kültürü birbirine karıştırdın: Dazlaklar, Cehennem Melekleri ve Punk'lar. Bunlar birbirinden oldukça farklı şeyler biliyorsun.

"Kapatacak mısın çeneni?"

Gözleri yine kara alev gibidir ama Miles Green sonunda bir de-

lik bulduğunu hissetmiştir. Kız adamı köşesinde bırakmış, gitarını boynundan çıkartıp hırsla yatağın ucuna fırlatmıştır. Bir an için arkası adama dönük kalır. Siyah ceketinin arkasında beyaz bir kurukafa ve altında da gotik Nazi harflerle ÖLÜM YAŞAR yazmaktadır. Kız, önünü döndüğünde yine bir kolunu ve parmağını ileriye uzatmıştır.

"Şimdi, beni iyi dinle. Şu andan itibaren kuralları ben koyuyorum. Anladın mı? Eğer bir daha denersen.. *kaput*. Gösteri biter. Anlaşıldı mı?"

"Ve senin özgün gün ışığın da."

Kadın adama gözlerini diker. "O halde kaybol." Kollarını kavuşturur ve başını iki yana sallar. "Hadi. Dışarı."

Adam kauçuk örtüyü bir iki santim kaldırır.

"Üzerimde giysilerim yok."

"Harika. O halde bütün dünya senin gerçekte ne olduğunu görebilir. Ve umarım ölüme yakalanırsın."

Adam tereddüt içinde omuz silker, gülkurusu halının üzerinde kapıya doğru bir iki adım ilerler; sonra durur.

"Hiç olmazsa sonunda el sıkışamaz mıyız?"

"Şaka ediyorsun galiba. Aklını mı oynattın?"

"Bence bu biraz yargısız infaz gibi oldu. Ben yalnızca bazı şeylere az da olsa değinmek iste..."

Kadın adama doğru eğilir. "Bana bak. Ciddi bağımsızlık günlerinden beri hep milleti aşağılayıp durursun. Senin kim olduğunu anladım ben, ne diyorsun! Sen asıl domuzsun. Numero Uno." Gözlerini kapıya diker ve kurukafaya benzer başındaki beyaz saç tutamları iki yana sallanır. "Dışarı."

Adam bu kez geriye doğru bir iki adım atar. Eski kraliyet dönemlerindeki törenlerdedir adeta. Kauçuk örtü göğsünü bile örtemeyecek kadar kısa olduğu için bir iki adımdan sonra yine durur.

"Ben çok daha beterini yapabilirdim."

"Yok ya?"

"Saydam bir gecede zeytin ağaçlarının arasından romantik bir yürüyüş yaptırırdım. Tıpkı Isodora Duncan'ın tatil günü gibi."

Kadın ellerini kalçalarına koyar. Sesi tıslar gibi çıkmaktadır.

"Sen bunu beni daha da sinirlendirmek için mi yapıyorsun?"

"Bence o zamanlar çok anlamlı bir şeydi bu. Zamanında yani."

Bacaklar açık, eller belinde durmaktadır. İlk kez gözlerinde , öfkenin ardında başka bir şeyin daha pırıltısı görünmüştür.

"Ama bugün söz edince güldüğümüz bir şey o kadar, değil mi?"

Adam hafifçe omuz sallar.

"Bu, her zaman bana saçma ama etkileyici gelmişti. Ve şimdi de sen bundan söz ediyorsun."

Kadın onaylarcasına başını sallar, sonra dişlerinin arasından konuşur: "Devam et."

"Tabii, saf edebi bir kavram olarak değil. Rönesans hümanizmasına ait ikonlardan bir parça gibi. Boticelli ve diğerleri işte."

"Hıyaroğlu hıyarlar?"

"Ben asla böyle terbiyesiz bir sözcüğü ağzıma almazdım. Ben yani."

Kadın tekrar kollarını kavuşturur ve onu inceler.

"Peki, görelim bakalım; sen ne kullanırdın?"

"Salak? Sersem? Hafif kaçık?" Telaşla devam eder: "Yani, istersen korkunç görünebiliyorsun. Son şeyimizde.. giydiğin o kedi gibi siyah küçük numara..." Kadının kolları düşer, yumrukları hâlâ sıkılıdır. Adam cılız bir sesle ekler: "Sansasyoneldi."

"Sansasyonel mi?"

"Tam anlamıyla. Hiç unutamadım."

"Senin ne boktan bir yargıç olduğunu hepimiz çok iyi biliriz. Özellikle konu kadınlar olunca onu tek boyutlu seks objeleri diye aşağılamakta üstüne yoktur."

"İki boyutlu desek..."

"Kapa çeneni." Kadın ona bir göz atar, sonra da dönüp gitarını yataktan alır. "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi? 'Rönesans ikonları' ha; Tanrım. Hiçbir şeyden haberin yok; ilk başladığımda neye benzediğimi bile bilmiyorsun. Ben senin kahvaltıda yediğin tostlardan daha fazla Rönesans geçirdim."

"Farkındayım."

"Hayır, hiç de değilsin. Yıllardır bunu istiyorsun. İşte şimdi istediğini alacaksın. Seni aşağılık serseri."

Sağ eli bir müzik aletinde akor basacakmışçasına öne doğru uzanır; sanki o müzik aleti az ötesinde durmaktadır: Lidya modu. Bu olanlar, ani bir geçişten çok, bir şeyin içinde erimek gibi bir şeydir ama yine de olağanüstüdür. Saçları yumuşamaya ve uzamaya başlar. Renkler de değişmektedir; o ürkütücü makyaj yüzünden silinmektedir, giysisindeki renkler de... Giysinin kendisi de çözünmeye ve bembeyaz ipekli bir kumaşa dönüşmeye başlar. Yenisi kollarını ve omzunun bir tanesini çıplak bırakan, eteği dizlerinin altında kalan bir giysidir. Elbise belinde safran bir kurdeleyle toplanmıştır. Kumaşın gerildiği yerler mat değildir. Çizmeler kaybolmuştur, ayakları çıplaktır. Artık koyu renk olan saçları, Yunan tarzında topuz yapılmıştır. Alnında küçük beyazımsı pembe gül tomurcukları ve mersin yapraklarından küçük bir taç vardır; gitar ise dokuz telli bir lire dönüşmüş, metamorfoz tamamlanmıştır. Artık aynı uzak Lidya gamında, ama bu kez tersten çalıyordur notaları.

Yüz, aynı yüzdür ama daha genç görünmektedir. Beş yıl gençleşmiştir adeta. Cildinin bal rengi sıcaklığı beyaz kumaşla iyice belirginleşmiştir. Genel olarak verdiği izlenime gelince: Binlerce gemiyi suya indiren yüzler bunun yanında hiçbir şeydir. Bu yüz, dünyevi bir hareketi durdurup, tekrar geriye baktıracak bir yüzdür. Ellerini gevşetir, lirini yavaşça bırakır. Adam ağzı açık, ona bakakalmıştır. Hafızalardan silinmeyecek, ilahi bir tablodur bu. Kadın, bir iki saniye sonra boş kalan elini kucağına koyar. Sanki bir şeyler değişmemiş gibidir.

"Eee, Bay Green?"

Sesinde yine o eski (ve güven vermeyen) aksan ve tonlama sezilir.

"Tamamen yanılmışım. Şaşkın bir halin var. Bu dünyanın dışındanmış gibi." Adam söyleyecek bir şeyler arıyor ya da arıyormuş gibi yapar. "Daha çocuksu. Kolay incinebilir. Tatlı."

"Daha dişi mi?"

"Tartışılmaz biçimde."

"Sömürmesi kolay."

"Kesinlikle böyle bir şey söylemek istemedim. Gerçekten de... bir düş. İnsanın annesiyle tanıştırmaya götürebileceği bir kız tipi.

Hatta tomurcuk gülleriyle."

Kız tereddütlü bir sesle sorar:

"Tomurcuk güllerimin nesi varmış?"

"Bunlar aşılanmış Ophelia çayından. Ne yazık ki bin dokuz yüz yirmi üçten beri bunlar yetiştirilmiyor galiba."

"Bu tam sana göre. Sen kahrolası bir ukalasın."

"Özür dilerim."

"Benim en sevdiğim çiçektir. Bin dokuz yüz yirmi üçten beri."

"Benim de."

Liri biraz kaldırır. "Bunun aynısını ya da bundan geri kalanı New York'taki Metropolitan Müzesi'nde görebilirsin. Tabii, bu konuda da çok bilmişlik taslamadan önce."

"İnkâr edilemeyecek kadar sahici görünüyor."

"*Zaten* sahici!"

"Tabii."

Kız adama sinirli bir bakış fırlatır. "Ve sırası gelmişken, Tanrı aşkına gözlerini dikip göğüslerime bakmaktan vazgeç artık."

Adam kadının çıplak ayaklarına bakar. "Tekrar özür dilerim."

"O zamanlar sutyenin icat edilmemiş olması benim hatam değil."

"Kesinlikle haklısın."

"Gerçek kadınlığın üzerindeki o korkunç zincir."

"Bak sen."

Kız adamı inceler.

"Bir iki kere öylesine bakılmasına aldırmıyorum. Senin hatalarından biri de bu. Hiçbir şeyi hayal gücüne bırakmıyorsun."

"Denerim."

"Burada değil. Bunu yalnızca neler kaçırdığını anlaman için yaptım. Pek de takdir etmişe benzemiyorsun ama." Arkasını döner. "Bilmek istersen: Dürüst erkeklerin çoğu beni ilk gördüklerinde dizlerinin üzerine çökerler. Gerçekte olduğum gibiyken."

"Ben de dizlerimin üzerindeyim. Ruhsal olarak. Çok kışkırtıcı görünüyorsun."

"Yani bununla yalnızca kışkırtılabilmekten söz etmiş oluyorsun. Seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun. Ve o sefil, sabit fikirli kafanı.

Senin için kapacak bir kuzu parçasından başka bir şey değilim."

"Doğru değil."

"Elbette benim için ilahiler bestelemeni, kasideler yazmanı ya da şerefime içki dökmeni beklemiyorum" –liri biraz kaldırarak yana yatırır– "ne de benzer bir şey yapmanı. Hele dünya hâlâ bu kadar az uygarlaşmışken... Böylesine vahşi bir materyalist çağda kimseden fazla bir şey beklenemeyeceğinin gayet iyi farkındayım." Çıplak omzunun üzerinden ona yarı kırgın, yarı öfkeli bir bakış fırlatır. "Tüm istediğim seninkinin *karşısında* benim sahip olduğum metafizik statünün az da olsa fark edilmesi."

"Özür dilerim."

"Ama artık çok geç." Çok uzaklardaki sıradağlara seslenirmiş gibi, hafifçe yukarı doğru bakar. "Bu son hiddet bardağı taşıran damla oldu. İstesem her şeye tepeden bakabilirim ama tavırlarımın önemli bir yanını teşkil eden alçakgönüllülüğün suiistimal edilmesine izin vermem. Herkes benim aslında ürkek ve utangaç olduğumu bilir. Senin emrine amade, her istediğinde ya da sapık kaprislerin tuttuğunda beyinsiz bir dişi bedene dönüşemem. Unuttuğun bir şey var: Ben kitaplardan fırlama bir şey *değilim*. Ben fevkalade ölçülerde gerçeğim." Gözlerini yerdeki halıya çevirerek sesini alçaltır. "Ve de bir tanrıçayım."

"Bunu asla inkâr etmiş değilim."

"Evet, ettin. O aptal ağzını her açışında." Liri yatağın üzerine bırakır, kollarını kavuşturarak gözlerini ondan kaçırır. "Üç ayda bir yaptığımız toplantılarımızın bir sonrakinde bu konuyu gündeme getirmeyi ciddi olarak düşünüyor ve seni uyarıyorum. Zira temel anlamda yalnızca bana değil, bütün aileme hakaret etmiş oluyorsun. İçtenlikle söylüyorum, artık boğazıma kadar geldi. Bugünlerde bu tür şeylerin fazlasıyla sıklaştığını görüyorum. Birinin ibret teşkil etmesinin vakti geldi de geçti bile."

"Gerçekten özür dilerim."

Ona bir an bakar, sonra gözlerini uzaklaştırır.

"Daha ikna edici bir kanıt bulmak zorundasın." O anda sol kolunu kaldırır ve bileğine bakar. Belli ki bir anlık dalgınlıkla, Ophelia gülü gibi kol saatinin de klasik dönemlerde var olmadığını unut-

muştur. Tedirgin bir halde guguklu saatin çevresinde gezdirir gözlerini. "Bugünlerde çok yoğun bir programım var. Sana uygun, resmi ve tam bir özür dilemen gereken on cümle hakkı veriyorum. Bu son şansın. Kabul etmeye değer bulursam, seni kara listeye alma kararını geciktireceğim. Bulmazsam, sonuçlarına katlanmak zorundasın. O durumda, oldukça adil davranacak ve tüm yaşamın boyunca, paratoneri olmayan evlerden ve ağaçlardan uzak durmanı şiddetle tavsiye edeceğim. Özellikle fırtınalı havalarda. Anlaşıldı mı?"

"Evet, ama bu adil değil."

Ona sert bir bakış fırlatır. "Bu koşullar altında sana hem adil, hem de inanılmaz ölçüde esnek davranmış oluyorum. Artık tartışmayı bırak." Döner; lirini alır ve hafifçe doğrulur. "Diz çökmekle başlayabilirsin. Çok acelem olduğu için ayak izlerimi öpme faslını atlayacağım. On cümlen var. Ne daha fazla, ne daha az. Sonra, dışarı."

Adam önüne eğreti iliştirdiği önlüğünü tutar ve beceriksiz hareketlerle dizlerini halıya koyar.

"Yalnızca on tane mi?"

"Duydun."

Odanın uzak bir köşesine bakarak beklemektedir. Adam boğazını temizler.

"Sen her zaman benim kusursuz kadınım oldun."

Lirini kaldırır ve bir tele dokunur.

"Dokuz. Mide bulandırıcı ve bayat."

"Seni anlayamama rağmen."

Bir tele daha dokunur. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Çok doğru."

"Yedi."

"Ama o bir cümle değildi. Fiili yoktu."

"Yedi."

Adam, minnet etmeyen bir tavırla başını yana çevirmiş kadına bakar.

"Gözlerin maltaeriği tomurcukları gibi, Amphissa zeytinleri gibi, kara Tuberler gibi, muskat üzümleri gibi, Khian incirleri gibi.. bekle..."

"Altı."

"Bitirmemiştim!"

Kadın burnundan bir nefes alır. "Bu kadar abartmana gerek yoktu."

"Senden başka hiç kimse ciddi olarak yer almadı hayatımda."

"Kahrolası yalancı. Beş."

"Erkekleri nasıl deli ettiğini anlayabiliyorum."

"Dört. Kadınları da."

Adam bir an durur ve kadının ifadesini inceler.

"Gerçekten mi?"

Kadın aşağı doğru kısa bir bakış fırlatır. "Beni oyalayamayacağını bilmelisin."

"Tabii ki biliyorum. Yalnızca, merak ettim."

Kadın duvara doğru bakar. "Bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, Lesbos'daki yaşlı, beli bükük çay kaşığı, sabah yüzmek için soyunurken beni gördü ve o günden beri kendine gelemedi."

"Bütün olan biten bundan ibaret miydi?"

"Elbette bundan ibaretti."

"Ben sanmıştım ki..."

Kadın ona bir kez daha sabırsız bir ifadeyle bakar. "Bak, benimle ilgili, farkında olmadığın elli bin şeyin yanı sıra bir gerçek daha var ki, o da benim dünkü çocuk olmadığım." Sonra bakışlarını uzaklaştırır. " Elbette, bilinen bütün basit hileleri denedi. Benim bikinili fotoğrafımı çekmek falan istedi."

"Neli fotoğrafını?.."

"Kadın omuzlarını silkerek, başını sallar. "O günlerde ne giyiyorsam işte. Benim heykelimi yapmak falan filan. Her şeyi en ufak detayına kadar hatırlayamam. Evet, Tanrı aşkına artık şu işi bitir. Üç cümlen kaldı."

"Dört olmalıydı."

Kadın bir nefes verir. "Pekâlâ, o halde. Dört. Diğerlerinden daha etkili bir şeyler bulsan iyi edersin."

"Ortadan kayboluverişin, sonra tekrar geri gelişlerin."

Lirin tellerine iki kez dokunur. "Bu iki etti."

"Bu çok saçma, orada bir virgül vardı, bu çok açık."

"Söyleyiş biçiminde değil."

"Etkileyici olsun diye bir an duraklamıştım. Her iki kavram da birbiriyle ilintili. Kayboluş, geri geliş. Bunu herkes görebilir." Kadın, onu uyarmak istercesine tepeden bakar. Adam yavaşça konuşur: "Yaratılan tüm varlıklar içinde en seksi olan sensin, bunu biliyor muydun?"

"Bu kesinlikle iki etti."

"Ben de kurallara göre oynayabilirim, bilirsin."

"Bir."

Ve kadın ayağa kalkar; içsel bir bilgiyle hareket eden üstün birinin kendini beğenmiş tavırlarının çekilmezliğini yansıtan ifadesi, Siklat adalarındaki o meşhur mermer başlara özgü ifadeden pek uzak değildir. Adam derin bir nefes alır.

"Asıl merak ettiğim aslında şuydu (iki nokta üst üste) acaba gerçekten (virgül) kurgusal örneklenişime uygun olarak mecburen yaptığım ve nedenleri yüzünden asıl senin kendinin o uç noktalara varan (aç parantez) pozitif anlamda işveliliğini değilse de (tire) ve burada, senin biriyle oynaşmakla meşgul olduğuna dair bana bir uyarıda bulunmak nezaketini bile göstermeden birden çok kere senin karşında çirkin duruma düşürüldüğünü hatırlamak zorunda olan bir adam olarak konuşuyorum (kapa parantez ve virgül) karmaşıklığını suçlaman gereken sana dair bir iki ufak varsayıma senin o son derece abartıldığı belli olan gücenişine karşın (virgül) hem yazılan hem de yazar tarafından (virgül) istersen *histoire* olarak kişileştirilen ve *discours* olarak kişileştiren arasında (virgül) ya da basit sözcüklerle ifade edecek olursan seninle benim aramda diyelim (virgül) daha fazla araştırılmayı hak eden alanlar olup olmadığı ve'en azından seninle bir tek ortak noktası olduğuna inandığım (tire) ki o da (virgül) çoktan hak ettiği halde (virgül) senin yazın dünyasındaki o olağanüstü gerçek varlığının (virgül) üniversitelerdeki o fakülte-fabrikalarının (virgül) yapısalcıların (virgül) yapı bozucuların (virgül) göstergebilimcilerin (virgül) Marksistlerin (virgül) akademik amcamız Tom Cobbleigh'in ve tüm diğerlerinin nasıl olup da dikkatini çekemediğini bir türlü anlayamamasıdır (tire) ve dahası bu bizim konumuz üzerine yapılacak gerçekten kapsamlı bir *a de-*

ux seminerin de çok uzun süreceğinden emin olduğum için (tire) zaten ben burada vücudumun birtakım bölgelerini kauçuk bir örtüyle saklamak zorunda kalmaktan ötürü güç bir durumdayken sen (aç parantez) o güzel parmakların tamamen otantik lirinin üzerinde son derece iştah açıcı ve gerçekten ilahi bir görünüm sergilerken (kapa parantez ve virgül) beni nasıl etkiliyorsun (tire) o kadar yolu kat etmiş (tire) ve ne iyi etmiş de kat etmiş (tire) biri olarak ufacık bir yorgunluk alameti göstermeyen (virgül ya da noktalı virgül, nasıl istersen) biri olarak karşımda duruyor ve sonra da (virgül) eklemeliyim ki (virgül) aklıma yalnızca birazcık dinlenmekten daha kötü bir şeyler yapmayı getiren (aç parantez) konuşmamızın amacına uygun bir biçimde (virgül) elbette (kapa parantez) ve hemen eklemem gereken bir şey daha varsa onun da sen bir iki dakika dinlenmek istiyor olsaydın (virgül) bu yatağın olağanüstü rahat bir yatak olduğunu düşündüren ama benim..."

"Bununla hiçbir yere varamazsın!"

Adam gülümser. "Korkarım, daha bitirmedim."

Kadın ona bakar, sinirlenmiş bir halde yatak ucuna oturur ve lirini yanına koyar. Kollarını kavuşturur ve sabit bir ifadeyle gözlerini guguklu saate diker.

"(nokta nokta nokta) özetleyecek olursak (tire) ama şu konuda ısrar etmeliyim ki (virgül) yani anladığım kadarıyla (virgül) sen iyice bitap düşüp yatağa uzanana dek bu konuşmayı uzatabileceğimi bilmeme karşın (virgül) tartışmamızın resmi tabanını oluşturan şeyin ne olduğunda anlaşıyor olmamız (virgül) ki bu da şu (iki nokta üst üste) buna hep karşı çıkıyorsun ama bu metinde kendi kimliğini daha önce ortaya çıkarmış olsaydın (aç parantez) özellikle insanı allak bullak eden o klasik kostümünü kastediyorum (kapa parantez) (virgül) senin hiç hoşuna gitmeyecek şekilde gelişen bu anlatım biçimi de hiç olmamış olacaktı ve dolayısıyla biz de bu (aç parantez) bırak *nouveau roman* olanları (virgül) bilinen standartlara sokup tarif etme sabrını bile gösteremediğim (kapa parantez) abuk sabuk hastane odasında ayakta dikiliyor ya da diz çöküyor olmazdık ve ben nasıl başlamam gerektiğini şimdi anlıyorum (virgül) çünkü sen gerçekten (virgül) bu gezegendeki en korkunç penis düş-

manlarından birisin (tire) ama ben şovenist bir erkek olarak öyle değilim (tire) ve bazen düşünüyorum da (virgül) eğer hepimiz eşcinsel olsaydık (aç parantez) zaten sen böyle devam edersen herhalde hepimiz eşcinsel olacağız (kapa parantez) bu iş ne kadar kolay olurdu ve görülmemiş İyon diyalektiyle söylenen o berbat şarkıları haykırdığın Tanrı'nın lanetlediği dağlardan ne zaman döneceğini bilemezken ve (aç parantez) bir de o korkunç lirde vınlayan sesler çıkartarak yapıyorsun bunları (kapa parantez) ve sen bu haldeyken (virgül) ben keşke diyorum (virgül) şunu bu kadar detone çalmasan (virgül) bas sesi azından yarım ton aşağıdan alsan ve unutmadan söyleyeyim (iki nokta üst üste) keşke kız kardeşin Euterpe'e ya da St. Cecilia'ya ya da aslında orta halli bir buzuki ustasına sorsan da (virgül) sana başlangıç düzeyinde bir iki ipucu verseler (iki nokta üst üste) mesela (virgül) mızrabı doğru tutmasını falan gösterseler ve..."

Sonunda, çok ileri gitmiştir. Kadın liri kaptığı gibi ayağa kalkarak çalgıyı ona doğru sallamaya başlar.

"Bunu bir kez daha çalmak öyle büyük bir gösteri olmasaydı, çoktan bu aleti o moron kafana geçirmiştim. Sakın cevap vermeye kalkma! Bir tek kelime bile söylersen *sonun gelir*!""

İnsanın kanını donduran bir an tehdidini gerçekleştirecekmiş gibi gelmiştir, sonuçları ne olursa olsun. Fakat liri elinden bırakır.

"Dört bin yıllık yaşamım boyunca böyle bir küstahlıkla karşılaşmadım. Bu açıkça küfretmek demek! Ben pornografi esinliyor *değilim.* Hiç bir zaman esinlemedim. Öteki iğrenç kelimeye gelince... herkes benim en önemli özelliğimin salt bakirelik olduğu gayet iyi bilir ve son kez söylüyorum: Göğüs uçlarıma bakmayı *kes* artık!" Adam hemen gözlerini halıya çevirir. Kadın gözlerini bir adamın, bir lirin, sonra tekrar adamın üzerinde gezdirir. "Son derece kızgınım." Adam başını sallayarak bunu anladığını ifade eder. "Ebedi bir hakarete uğramış gibiyim. Her şey bir yana, benim kimin kızı olduğumu unutuyorsun." Adam hızla başını kaldırır ve iki yana sallar. Kadın yumuşamaz. "Onun kim olduğu *benim* elimde değil ki. Sizlerden biri gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Züppe biri olmak için değil, zavallı bir zengin kızı gibi baba-

sına koşmak için değil." Kırgın bir ifadeyle yere doğru bakar. "Bütün yaptığın benim dürüstlüğümü, zamana ayak uydurmaya çalışmamı suiistimal etmek." Küskün küskün bakar. "Sen de aynı zamanda hem ebediyete kadar genç ol, hem de binlerce yıl yaşlı ol da göreyim seni."

Adam sessiz kalarak ifade edebileceği en içten sempatiyi iletmeye çalışmaktadır. Kadın ona kısa bir an bakar, sonra aniden döner ve yatağa oturur. Liri yine kucağındadır, kavisli çerçevedeki bir süslemenin üzerinde gezdirir parmaklarını.

"Pekâlâ Tanrı bilir neden ama sana, yoldan çıkmış bir sorumluluk duygusuyla, ikimizin yeni bir biçimde karşılaşabileceğine dair bir düşünce esinlemiş olabilirim. Fakat bütün gördüğüm, eski bir temanın biraz ilginç, azıcık çağdaş çeşitlemeyle yeniden ısıtıldığı. Mürekkep yalamış okurlar için. O kadar müstehcen değil..." Yatağın başucuna doğru elini sallayarak konuşur. "En azından başlangıç olarak, bir iki klasik metin üzerinde araştırma yapmanı beklerdim." Parmakları sinirli hareketlerle altın saplı lirin kuğu boynu üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinmektedir. "Bu haksızlık. Ben tutucu biri değilim. Hem de çok aşağılayıcı. Zavallı ailem bunları bir duysa." Sesi giderek daha acı dolu bir ton kazanmaktadır. "Neyse ki, onlar tüm bu olanların büyük bir şakadan ibaret olduğunu sanıyorlar. En başta kısmetlerimizi çekerken aşk şiirini çektiğim için kendimi şanslı sayıyordum. Sonra da bir kurgunun içine sıkıştım kaldım. Tüm diğerlerinin toplamından on kat daha fazla çalışmak zorundaydım." Yaptığı yanlışları aklından geçirir. "Elbette, bu janr artık tam bir keşmekeş içinde. Roman sanatının ölüşü. Komik. Tüm tanınmış ilişkilerimde böyle olsun isterdim. Ama herkesin işine geliyor." Yine durakladı. "Bu kokuşmuş ülkede en nefret ettiğim şey bu. Amerika. Orası daha da beter. Fransızlar en azından bütün bu salaklıkları ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yapıyorlar."

Adam ayağa kalkar. Kadın başı öne eğik oturmaktadır. Birden liri yan tarafına atıverir. Az sonra eli çiçekli tacına gider, çekip çıkartır ve bu kez onunla oynamaya başlar.

"Sana bütün bunları neden anlatıyorum, bilmem. Sanki umurunda."

Adam temkinli adımlarla ona yaklaşır. Tereddütlüdür. Gider ve kadının yanına oturur, aralarında duran lire dokunmaz. Kadın, kısa bir an lire doğru gözucuyla kızgın bir bakış fırlatır.

"Akordu bozuk, biliyorum. *Nefret* ediyorum. O maskara kuzenim, bitmek bilmeyen konserlerinden birini verirken tüm dünyanın pür dikkat onu dinlediği lafı nereden çıktı, Tanrı bilir. Tıngır, tıngır, tıngır, tıngır. Benim bildiğim, tanıdığım herkes sıkıntıdan patlayıp uyuyakalmıştı." Sanki bütün suç ondaymış gibi çiçekli tacı çekiştirip durmaktadır. "Ve de bu saçma sapan giysi. Bundan hoşlanmış gibi yaptığını anlamadığımı sanma."

Kara gözlerinin ucuyla soğuk bir bakış fırlatır adama.

"Domuz." Gül tomurcuklarından birini koparmıştır. "Senden nefret ediyorum." Adam bekler. "Üstelik kara derili kızın memelerini benimkilerden daha çok beğendin."

Adam başını iki yana sallar.

"Sonunda o kıza sahip olmamana çok şaşırdım doğrusu. Ya da her ikimize birden." Taçtan bir tomurcuk daha koparır ve bir bir yapraklarını yolmaya başlar. "İyi gelişmiş; son derece zevkli ve ilginç bir fikir olabilirdi. Ben mantıksız biri değilim. Bir miktar romantik ilgi dozuna itirazım olmazdı. Senin bir erkek, benimse bir kadın olduğumun tamamen farkındayım."

Adam liri arkaya iter ve birkaç santimetre daha yanaşır.

"Bununla da bir yere varacağını zannetme."

Adam uzanıp kadının elini tutar; kadın elini kurtarmaya çalışır ama adam ısrarlıdır. Birleşmiş elleri beyaz örtünün üzerindedir: Hapsedilen ve hapseden. Kadın bu görüntüye aşağılarmışçasına bakar, sonra gözlerini çevirir.

"Ancak tekrar dizlerinin üzerinde bana yalvarırsan. Bir şey daha var. Bunlar tamamen sır olarak kalacak."

Adam kadının elini sıkar, sonra biraz daha yanaşır. Bir kez daha sıktıktan sonra kolunu kadının çıplak omuzlarına koyar. Kadın bir tepki vermez.

"Neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyorum. Ailedeki en yetenekli müzisyen ben olmayabilirim ama fügal bir tema çevrimi gördüğümde de anlarım."

Adam eğilip kadının omzuna bir öpücük kondurur.

"İçimde sana dair en ufak bir hoşlanma hissi yok. Yalnızca fazlasıyla yorgunum, o kadar. Korkunç bir uçuştu. Hâlâ uçuşun etkisindeyim."

Adam aynı omuzu bir kez daha öper.

"Sen benim duygularımla zerre kadar ilgilenmiyorsun."

Adam üzerindeki kauçuk örtüyü çıkartır. Kadın kısa bir an adamın kucağına doğru bakar, sonra başını öte yana çevirir.

"Bazen inanılmayacak kadar kaba oluyorsun."

Adam kadının elini inanılmayacak kadar kaba olana yaklaştırmaya çalışır ama kadın elini kurtarır ve tekrar kollarını göğsünde kavuşturarak dolgu duvara diker gözlerini.

"Bakirelikten söz ederken yılışık yılışık sırıttığını görmedim sanma. Sırf senin varlığında kendimin biraz gevşemesine izin verdiğim için. Galiba bunun tutarsız olduğunu düşünüyorsun, aynı zamanda da aptalca. Kamuoyundaki imajıma ters düşen bir insanlık duygusuna kapıldığımı falan."

Adam kadının profiline bakar. Ardından beyaz giysiyi gevşeterek, o enfes, yuvarlak ve altın yaldızı omuzlarından aşağı indirmeye başlar. Ama kadın, giysinin üst tarafının tamamen aşağı düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anlayınca elini vücudunun yan tarafına yapıştırır.

"Amma kışkırtıcı bir erkeğim, diye düşünmeye başlamadan önce sana bir şey daha söyleyeyim: Bu konuda tek ismin kendin olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Benim elbiselerim duyarlı dâhiler tarafından da çıkartıldı. Bir erotika yaratıcısından mı etkileneceğim?"

Adam elini çeker. Kimseden ses çıkmaz. Bir an sonra kadın, hâlâ duvara bakar bir halde, elbisenin omzunu dirseğine düşürür.

Sessizlik uzar. Kadının gözleri hâlâ duvara dikilidir.

"Kolunu çekmeni söylememiştim."

Adam kolunu tekrar yerleştirir.

"Umrumda olduğundan falan değil. Kişisel olarak yani."

Adam oldukça ihtiyatlı hareketlerle, elbisenin üst bölümünün kadının kucağına düşmesini engelleyen kısmıyla uğraşmaktadır.

"Erkekler hakkında bir şey bilmediğimi sanıyorsun. Benim ilk sevgilim senin bütün vücudunla yaptığından daha fazlasını en küçük ayak parmağının tırnağıyla yapardı. Ya da küçük ayak parmağı olsaydı yapardı, diyelim. Bin dokuz yüz seksen iki Yunanistan güzellik kraliçesinin göğüslerine bakarken yakalamazdın onu." Ardından ekledi. "Milattan önce bin dokuz yüz seksen iki demek istiyorum, tabii."

Adam kadının omzundan elini kaldırır, öteki elini çıplak bedende kaydırır ve ona bir milimetre daha yanaşır. Yanağından öpmek üzere eğilir, ama nafile. Kadın başını öteki yana çevirir.

"Ama o, çocukluk döneminde kara derili oyuncak bebeklerle başlamış bir sabit fikri başka bir nesneye transfer etmemişti." Gırtlağını temizler. "Sözlerimi geri alıyorum. Ama o zaman, kara derili kız kardeşler yaratmanın onun liberal olmasını sağlayacağı gibi, tipik ve sözde entelektüel, seks düşkünü erkek inancı taşımıyordu."

Sessizlik girer araya. Kadın bakışlarını indirip sağ elinin hareketlerini izler.

"Sana ondan söz edecek kadar iyi hatırlıyorum. Yalnızca kendi yerinin neresi olduğunu görmen için." Onu bir iki saniye daha izler. "Ve tüm olanlar iradem dışı gerçekleşmişti. Aynı etkiyi kendi ellerimi kullanarak da yaratabilirim." Burnunu çeker. "Zaten mecburen öyle yapıyorum; çoğunuzun ne kadar beceriksiz ve cahil olduğunuzu düşünürsek..." Adamın eli hareketsiz kalır. Kadın sabırsızlıkla bırakır nefesini. "Of, Tanrı aşkına. Madem başladın, devamını da getir bari." Adam devam eder. "Erkekler neden buna bu kadar önem verir, anlamam. Sizin o aptal hayallerinizde düşlediğinizin yarısı kadar bile heyecanlı değil. Bu yalnızca yaşamın sürmesi için kullanılan biyolojik bir mekanizma. Emzirebilme işlevi taşır kadın göğsü." Bir iki saniye sonra bir kez daha içini çeker ve arkasına yaslanır. Dirseklerine dayanarak uzanmaktadır. "Aslına bakarsan, laboratuvar fareleri gibisiniz. Minik bir uyarı... yarış atı gibi fırlıyorsunuz." Dirseklerinden destek alarak biraz daha geriye yatar. "Biraz dişle, biraz ısır. Biraz ısır, biraz dişle." Bir an sessizlik. Sonra aniden doğrulur ve adamı iter. "Benim bölgemi tarumar etmeden yapamazsın bunu. Her neyse, dikkatimi dağıtmaktan başka

bir şey yaptığın yok. Sana gereken tek şey, bir kova soğuk su." Adamın eline bir tokat iner. "Kes şunu da. Bu çok karmaşık bir düğümdür. Kırk yılda bir işe yarar bir şey yapmak istiyorsan, kalk da kapıyı kapat. Oraya kadar gitmişken, ışığı da söndür."

Adam kapıya gider ve nüfuz edilemez gecenin karanlığının üstüne kapatır kapıyı. Kadın da ayakta, yatağın yanında durmaktadır. Çıplak sırtı adama dönük, elleri vücudunun yan tarafında, safran renkli düğümü açmaktadır. Tam elbisesini aşağı indirecekken, başını adama çevirir.

"Sakıncası yoksa. Bu mide bulandırıcı odada yeterince röntgencilik yapıldı, herhalde."

Adam kapının kilidine basar. Yatağın üst kısmındaki beyaz pano söner ama bu kez kapının üzerindeki başka bir pano ışımaya devam eder; pano, muhtemelen dışarıdan kontrol edilmektedir. Oda loş, yarı gölgelidir. Yaz gecelerindeki ay ışığı gibi.

Adam özür dilercesine kollarını iki yana açar.

"Şapşal. Bunu da yeni uydurmuşsun." Adam doğru olmadığını söylemek için ellerini kaldırır. "Evet, öyle. Şu ana kadar bundan hiç söz edilmemişti." Adamı suçlayan bakışlarla uyarır ve başını çevirerek, aşağı inen elbisenin dışına atar adımını. Yüzü adama dönüktür, Viktorya dönemi ressamlarının modelleri gibi, giysiyi göğüslerinin üzerinde tutmaktadır. "Yine kaşınıyorsun. Seninle ilgili duyduğum en doğru laf, o doktorun senin içinin doldurulup müzeye konman gerektiğini söylediği zamandı."

Alacakaranlık odada elbisesini asacak bir yer arar, sonra yatağın ucunu dolaşıp köşedeki guguklu saate doğru ilerler. Saatin kenarından sarkan şamoa keçisine asar giysiyi. Ona bakmadan yatağa döner, yastıkları kabartır, kollarını kavuşturarak yatağın ortasına oturur. Adam da yanına gitmek üzere adımını atar.

"Yo, hayır. Sen oradaki iskemleyi alıp oturabilirsin." Yataktan birkaç metre uzaktaki bir yeri işaret etmektedir. "Ve ömründe ilk kez karşındakini dinle."

Adam iskemleyi alır ve kadının işaret ettiği yere oturur ve o da kollarını kavuşturur. Yataktaki Yunan saçlı kadın gizlemediği bir kırgınlık ve şüpheyle bakmaktadır ona. Kısa bir an gözlerini kendi

bedeninin aşağılarında bir noktaya çevirir, ardından da yine mağrur bir tavırla kapının üzerindeki ışıklı panoya bakar. Sessizlik hâkimdir. Adamın gözleri, kadının vücudunda takılı kalmıştır. Tüm güzelliğiyle apaçık ortada duran bu vücut, insanın gözlerini ayırabileceği bir vücut değildir. Hem vakur hem kışkırtıcı, hem klasik hem modern, hem kendine has hem de Havva gibi, hem yumuşak hem bağışlamaz, hem şimdiki zaman hem geçmiş, hem gerçek hem düş, hem yumuşak hem... Hepsini bir anda içermeyi başaran bir vücut.

Kadın ona hiddetle bakar. "Tanrı aşkına, kemik bekleyen köpek gibi bakıp durma bana." Adam bakışlarını indirir. "Ben senin gibi olmadığım için bir öykü anlatmadan önce düşünürüm." Adam kabullenen bir tavırla başını önüne eğer. "Bundan bir ders çıkarsan iyi olur. Cinsel kibir anlamında alma yalnızca. Sürekli çalı çırpı dövmek yerine çabucak sadede gelebilme konusunda. Tanıdığım bazı insanlar gibi."

Bir süre daha sessiz kalınır, sonra kadın hikâyesini anlatmaya başlar.

"Bilmek istiyorsan, her şey evde başladı. Yalnızca on altı yaşındaydım. Bizim oralarda bir yer vardı. Çamlar ve çalılarla kaplı bir çayır. Bazen güneş banyosu yapmak için giderdim. Son derece sıcak bir temmuz günüydü. Giysimi çıkarmıştım. Çok sevdiğim teyzelerimden (beni yeğeni gibi değil, kızı gibi görürdü) birinin doğallıkla ilgili katı görüşleri vardı. Vücudumdan utanmamam gerektiğini ilk o söylemişti. Bazıları beni ona benzetir. Deniz banyosu konusunda da bir şeyler derdi –yaz ve kış için. Neyse, bunlar senin için bir anlam taşımaz nasıl olsa."

Kadın kavuşturduğu kollarını açar, ellerini başının arkasına alır, hâlâ kapının üzerindeki ışığa bakmaktadır.

"Her neyse. Çayırlığın oradaydım. Yakınlardaki çalılıkta bülbüller şakıyordu. Yabani çiçekler, vızıldayan arılar, vesaireyle doluydu etraf. On beş yaşındaki bedenime vuruyordu güneş. Sırtımın çok fena yanacağını düşündüm. Doğruldum ve yanımda getirdiğim zeytinyağını her yerime sürdüm. Yağı vücuduma yedirirken, nedendir bilmem ama, doğa ilkelerini düşüneceğime, genç bir çobanı düşünmeye başladım. Tamamen bir rastlantı sonucu onunla bir iki kez

karşılaşmıştım. Adı Mopus'tu. Sadece rastlantı sonucu, yürürken karşılaşmıştım. Çok sıcak olduğunda tembellik etmek için oradaki bir kayın ağacının altında yatardı. Kaval çalardı, lavtamı beğenmediğine göre.. her neyse. Annemin şeyinden bir ay önce –ailem hakkında bildiğin bir şey var mı?"

Adam başıyla bildiğini belirtir.

"Şu çoban olayı. Boşandıktan sonraydı."

Adam tekrar başıyla onaylar.

"Anlaman çok zor, sırf erkek olduğun için değil. Yani, ikiz olmak oldukça zordur. Ama ya dokuzlardan biri olmak, onca kız kardeş. Bir sınırı olmalıydı bunun, o günlerde bile". İtiraz gelebileceğini düşünerek adamın yüzüne bakar fakat en anlayışlı ifadesini takınmaktadır adam. "Tüm çocukluğum boyunca çektim bunu. Nafaka konusunda bitmek bilmeyen kavgalar. Yalnızca babamı suçluyor değilim, annemin gittiği avukat sayısı, aldığı elbise sayısından fazlaydı. Neyse, biz yeterince büyüyünce dokuzumuza birden dayanamayacağını anladı, herhalde. Tura çıkıp gösteri yapma lafları çıktı. Daha önce hiç uzaklara gitmemiştik. Rolling Stones olmaktan daha beter bir şeydi. Menajerimiz ise dünyanın en berbat adamıydı, bizim sözde müzisyen amcamız, tam bir nonoş–elbette, annemin onu seçmesinin sebebi de buydu– bir film yıldızı şöhretten ne kadar kaçarsa o da kadınlara o kadar ilgi duyuyordu. Ona Polly Teyze derdik. Thalia ve ben. Mizah yeteneği olan tek kız kardeşim oydu. Biz özel giysiler içinde son derece duygulu ve zeki vesaire havalarla sağda sola boy gösterirken o da uzakça bir yerde bir şeyler tıngırdatırdı... Yani, rolümüz buydu. Ömründe bu kadar acınası bir şey görmemişsindir."

Adam ilkel Yunan dinine dair verilen bu değerli bilgiler için minnettar olduğunu gösterircesine kaşlarını kaldırır.

"Apollo Musagetes, asıl adı buydu. Sahne adı."

O anda adamın ağzı da açılır ve öyle kalır. Biraz şaşırmış gibidir.

"Zeytin ağaçları arasında dolaşmaktan söz ettiğinde sinirlenmemin nedeni bu işte. Tesadüfen. Bizi zorla ilk yolculuğa çıkardıklarında daha âdet bile görmemiştik. Pindus, Helicon ve oralardaki bü-

tün dağlara gittik. Gerçekten de, on dört yaşıma gelmeden Yunanistan'daki bütün tapınakların soyunma odalarını görmüştüm. Muhteşem Musalar olarak tanınmış olabilirdik ama bizi herkes Dansçı Delphi Kızları olarak biliyordu. Başımıza gelenlerin çoğu, yağmurlu bir pazar gecesi Pittsburgh oynamak kadar eğlenceliydi ancak."

Duruma uygun olarak adam, bağışlanmak isteyen biri gibi ellerini dua okurcasına kaldırır.

"Domuz. Her neyse, anne bu oğlanı bir ay önce dağın öteki tarafından getirtmişti. Kız kardeşlerimden ikisi onu şikâyet etmişler, tuhaf bir şey yaparken gördüklerini anlatmışlardı. Ne olduğunu bana hiç söylemediler. Galiba kuzulardan birine çok kötü davranmış. Başka ne olabilirdi ki. Çekip gitti o da. O gün neden o çocuğun aklımdan geçtiğini bilmiyorum."

Biraz daha geriye yaslanıp dizlerini kaldırır. Sonra bir bacağını uzatır ve kaldırır. Güzelim ayak bileğini hafifçe döndürür ve kısa bir an inceler. Sonra öteki eşinin yanına indirir.

"Aslında.. şey, bir şey daha vardı, galiba onu da sana anlatmam gerek. Yine, tamamen rastlantı sonucu, o oğlan kovulmadan bir gün önce, tek başına dolaşıyordum, nasıl olduysa o kayın ağacının oradan geçiyormuşum. O gün de hava korkunç sıcaktı. Onun orada olmadığını görünce bayağı şaşırmıştım, oysa bütün sürü ve koyun kokusu oradaydı. Sonra, Olympus bilir neden, az ileride bir pınar olduğunu hatırladım. Bir mağaradan çıkan su, küçük bir havuz oluşturmuştu. Aslında bizim havuzumuzdu o. Kız kardeşlerim ve benim yıkandığımız havuz, ama neyse, bunun bir önemi yok. Yapacak daha iyi bir şey de gelmemişti aklıma. Tüm bunlar alfabe ve yazının icat edilmediği o muhteşem günlerdeydi –Zeus adına, keşke farkına varabilmiş olsaydık. Ne kadar şanslıymışız." Adama ters ters bakar. "Böylece, o havuza gittim. O da orada yıkanıyormuş. Doğal olarak, onu rahatsız etmemek için çalıların arkasına yürüdüm ben de." İskemlede oturan adama göz atar. "Sıkıcı geliyor mu sana?"

Adam hayır anlamında başını sallar.

"Emin misin?"

Adam başını öne doğru sallar.

"Daha on dört yaşındaydım."

Adam yine başını öne doğru sallar. Kadın onun olduğu tarafa döner ve bacaklarını biraz kıvırır. Sağ eliyle örtüyü düzeltmektedir.

"Oğlan çıktı Pierian Pınarı'ndan –Polly Teyze pınara bu adı vermişti– ve kurulanmak için hemen yakındaki bir kayanın üzerine oturdu. Sonra –basit bir köy çocuğuydu, elbette. Neyse, uzun lafın kısası– bir şeyle.. şey.. tuhaf bir kavalla oynamaya başladı. Ya da flüt gibi bir şey. Belli ki yalnız olduğunu sanıyordu. Ben gerçekten de çok şaşırmıştım. Daha önce hiç çıplak adam görmediğimden değil. Kıbrıs'taki teyzemin evinde." Başını kaldırır. "Halamın Kıbrıs'ta yaşadığından söz etmiş miydim?"

Adam başını iki yana sallar. Kadın tekrar eliyle çarşafını düzeltmeye devam eder.

"Her neyse. Zaten onların o sarkan şeyini hep aptalca bulmuştum. Etrafındaki o iğrenç deri. Neden her gün yüzlerini tıraş ederler de orayı etmezler, anlamıyorum. Teyzemin, teyzemin kadın arkadaşları ve ben neden bu kadar güzel görünüyoruz, çok açık." Tekrar başını kaldırır. "Bunu fark etmemiştin, değil mi?"

Adam gülümser ve başını sallar.

"Teyzem doğal çizgiyi bozan her şeyden nefret eder. Yalnızca estetik açıdan, yani."

Adam ellerini açar.

"Galiba, bunun benimle ilgili, onca tuhaflıktan biri daha olduğu geçiyor aklından."

Adam inkâr eder, ama bu kez hafifçe silkmiştir omuzlarını; tartışmayı kibarca reddetse de gizli bir kuşkunun da var olduğuna dair ipucu da vermektedir. Kadın onun ifadesiz, donuk yüzüne bakar ve bir kolunun üzerinde doğrulur.

"Bu heykel gibi bir şey. Teyzemin çok yetenekli sanatçı dostları vardı. Hepsi aynı fikirdeydiler." Adam ellerini açar. "Yalnızca görsel anlamda değil. Plastik açıdan da." Adam başıyla onaylar. Kadın onu iyice incelemektedir. "Gerçekten bunun çok saçma olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Adam biraz mahçup bir gülümsemeyle gözlerini indirir. Kadın kısa bir an ona bakar, kaşları çatılmıştır, sonra doğrulur ve dimdik oturur yatakta. Bacaklarını sıkı sı-

kıya bitiştirmiştir. "Bana bak, seni zerre kadar bağışlamış değilim, aklına başka bir şey gelmesin, ama bu bir ders olduğu için varmak istediğim noktayı anlamaz göründüğün için, sana izin veriyorum, hemen yeniden değerlendir.. ikinci açıyı." Ellerini aşağı indirir ve iki noktaya işaret eder. "Zaten bunlar da teyzemin ismiyle anılıyor. Afrodit gamzeleri." Gözlerini kaldırır. "Adı buydu."

Adam başıyla onaylar. Kadın o sırada ellerini arkasına koymuştur, adamın arkasındaki duvara bakmaktadır. Bir okul çocuğu gibi ödüllendirilmeyi beklemektedir adeta. Adam kalkıp yatağa doğru ilerler ve yatağın kenarına, kadının yanına oturur. Parmaklarının ucunu plastik görüntünün üzerinde gezdirir.

"Özel bir epilasyon tekniği kullanıyorum. Bitkisel. Ktima'da bir adam var. Teyzemin evinin yakınlarında."

Sessizlik. Ardından ellerini kaldırır ve adamı sertçe uzaklaştırır.

"Senden istediğim, dışsal biçimi takdir etmendi. Salt estetik bakış açısından değerlendirmen. Sen çocuktan da betersin. Seninle ciddi bir konuşmak yapmak imkânsız." Döner ve baştaki gibi sırtını yastıklara yaslayarak oturur, kollarını da kavuşturmuştur. "Domuz." Sol ayağıyla yan tarafa tekme atar. "Tamam, otur orada. Çok istiyorsan. Ama ellerine hâkim ol, bana dokunma." Adam yatağın kenarında kalır; eğilir, sonra yine doğrulur ve dönüp kadının siyah gözlerine bakar.

"Sapık."

Adam yatağın kenarına doğru biraz daha öne çıkar.

"Sana da elini veren kolunu kurtaramıyor." Adam kolunu kadının beline uzatır. Kadın elini kaldırır, orada kalması gerektiğini işaret eder. "Üzerimde elbise yok, diye Neandertal adam gibi davranman gerekmiyor. Yapmak istediğim benzetme, klasik sempozyumla ilgiliydi. Hiçbir biçimde var olmayan bir ışıklı pano uydurdun. Acaba neden ikinci bir yatak ya da Atina divanı yapamıyorsun, bir türlü anlamıyorum."

Adam gülümser. Kadın burnundan solumaktadır.

"Benim otobiyografimin bu ilk bölümünü duymak için sağ kolunu vermeye hazır bir sürü adam tanıdım. Neden o kadar adamın içinden seni seçeyim... Neyse burada durmasını bilecek kadar ak-

lım var." Adam bekler. "Yapardım, ama seni bilirim, gider her tarafta benim ne korkak olduğumu anlatır durursun. Bayılırdın buna." Ona şöyle bir bakıp geçer. "Her neyse, sen de dinleyeceksin geri kalanını şimdi."

Kollarını biraz daha sıkıca kavuşturur; sonra adamla göz göze gelmekten kaçınarak devam eder.

"İlk görsel deneyimimin sıra dışı güzellikte, genç bir erkek tarafından başlatıldığını biliyorum şimdi. Tuhaftı ama duyduğum iğrenme hissinin bir tür acımaya dönüştüğünü düşündüm. O da sana benzer bir şeydi. Bilinen standartları uygulayamayacağın, ahlâksız narsistin teki. Bu noktada hep zayıf olmuşumdur. Zihinsel sakatlığı olan insanlar karşısında yüreğim yumuşayıverir. Her neyse. Sonunda, yanına gidip kendisine karşı biraz daha nazik olması gerektiğini söylemeye karar verdim. O şeye çok sinirlenmiş olabileceğini falan düşünmüştüm. Elbette gidip bir şey söylemedim, çok utangaçtım. Daha on üç yaşındaydım. Sonunda gizlice uzaklaştım oradan. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. Ama olanlar hep o günkü gibi kaldı aklımda. Tümü capcanlı imgeler olarak aklımda."

Burada keser. "Dinlemiyorsun bile."

Adam gözlerini kaldırır ve başını sallar.

"Eğer bunun bana en ufak bir.. şey.. verdiğini sanıyorsan.. öf, bilmiyorum, vazgeçtim." Sağ dizini kaldırır. "Bana kalırsa çocuklar... devam eder. Otuz saniye teneffüs." Ellerini tekrar başının arkasına koyar, üstteki yastığının üzerinde daha rahat bir duruma geçirir, tavana bakmaktadır, sonra gözlerini kapatır. Otuz saniyenin sonlarına doğru, kadının gözlerinin kapalı olmasından istifade eden adam, tek rakibi Nefertiti olabilecek o güzel ve genç Yunan boynuna bir öpücük kondurur ama tam dudaklarına doğru uzanacakken kadın onu omuzlarından kavradığı gibi tekrar geriye iter.

"*Hayır.*"

Adam eğilmiş halde, öylece kalır. Kadın yastığa biraz daha gömer başını, adeta ondan kaçmak ister gibidir, ciddi bir ifadeyle adamın yüzüne bakar.

"Bitirmeme engel olacağını sanıyorsan, aldanıyorsun."

Adam başını sallar.

"Eğer bir mucize olur da kafanı çalıştığı o tek çizgiden koparabilirsen, her şeyin bizim oralardaki çayırlarda başladığını hatırlayacaksın." Adam başını sallar. "Tam olarak anlatacağım, her tarafıma zeytinyağı sürdükten sonra, okul çocukları gibi karnımın üzerine yattım." Gözleri adamınkileri araştırır. "Gözünün önüne getir bakalım. Ne kadar savunmasızım, ne kadar açığım her tehlikeye." Adam birazcık yana kaydırır bakışlarını, kaşları çatıktır. "Tanrım, imkânsız birisin sen. Çağının bütün özelliklerini taşıyorsun. Kelimeler pirinç lapası gibi geliyor sana. Televizyonda görmedikçe hiçbir şeyin gerçek olduğuna inanmıyorsun." Adam omuz silker, bir kader ve tarih kurbanı. Kadın bir an tereddüt eder, nefesini bırakır, sonra dönüp yüzükoyun yatar, yastığın üzerinde başı yana dönüktür. "Belki şimdi, net olmasa da bir fikir edinirsin o sahne hakkında. Aslına bakarsan, hepsi bu kadar değildi. Son derece kötü bir şans eseri, altımdaki bir çimen sapı bana batıp duruyordu ve ben de onu ezmek için kalçalarımı oynatıyordum. Şimdi anlıyorum ki, bilmeden kendimi yanlış anlaşılacak bir pozisyona sokmuşum."

Bir an süren sessizlik, anlatıcının sabırsızlıkla iç çekmesiyle bozulur. Devam eder.

"Bunlar çok kurnaz yaratıklar, çalıların arasından sürünüp gelmiş olmalıydı. Daha da kötü bir özellikleri daha var. Telepati güçleri. Zihin okuyabiliyorlar. Galiba yarı hayvan oldukları için. Yani, hem ne yaptığımı görmüştü hem de aklımdan geçenleri biliyordu. Sonra, o çok... çok utandığım o anda, o hayali genç çoban bana şu anda anlatmaya terbiyemin izin vermeyeceği bir şeyler yapmaya başladığında –gerçek hayatta bunların olmasına asla izin vermezdim– dehşet içinde tecavüzcünün kıllı bedenini hissettim ve.. başka bir şey de benim masum, on iki yaşındaki bedenimin zeytinyağı sürülmüş alt taraflarına doğru iniyordu." Sessizlik. "Yani, aslında. Kelimeleri *hep böyle* düz anlamlarıyla mı kullanmak lazım?"

Adam kadının ensesinden öper.

"Bağırmak, mücadele etmek istedim. Ama nafile olduğunu biliyordum. Ya onun şehvetine teslim olacaktım ya da öldürülecektim. Aslında, çok da vahşi değildi. Ensemi biraz ısırmıştı ama oyun olsun diye, hafifçe. Sonra bir şeyler fısıldamaya başladı. Kötü şeyler.

Ama dinlemek için kendimi zorladım. Öteki kadınlar, öteki kızlar hakkında bir şeyler söylüyordu –hatta, bir tanesi de benim kız kardeşlerimden biri hakkındaydı, onun hakkında en çok yaygara koparan kardeşim–. Çok şaşırmıştım. Demek ki asıl ikiyüzlü olan oydu. Tarihçiler yalnızca... neyse, boş ver..." Bir an duraklar. "Zaten bir süre sonra o kadar kötü hissetmemeye başladım. Güzel, kahverengi bir cildi vardı, kıllı bölgeleri ilk düşündüğümden daha hoştu. Sert değildi. Moher gibi. Ya da angora." Yine duraklar. "Beni öldürmeye de kalkmadı." Kadının dinleyicisi biraz doğrulur. Kadın başını çevirir ve yan yan, ona hiç güvenmediğini belirten bir bakış fırlatır. "Şu anda fazla mesai yapan beyninden geçenleri de yapmadı o. Beni çevirecek kadar terbiyesi vardı." Bir iki saniye sonra kendini toparlar ve adamın gözlerinin içine bakar. "O sırada karşı koyamayacak bir durumdaydım. Elinde balmumu vardı. Sadece o şehvetli ve sefih gözlerine bakıyordum. Bunu gözünün önüne getirebilirsen."

Adam da onun siyah gözlerine bakarak gülümser ve başını sallar.

"Komik değil."

Adam başını iki yana sallar.

"Zorla bacaklarımı açtı... Biraz karşı koydum o zaman ama o çok güçlü ve çok heyecanlıydı." Gözlerini kapar. "Hâlâ hissedebiliyorum." Yine bir iki saniye susar, sonra tekrar gözlerini açıp onunkilere bakar. Ayak bileklerini birbirinin üzerine atar ve adamın bacaklarının üzerine koyar. "Çok korkunçtu: Daha büyümemiş ve saflığı bozulmamış bir bedenin biyolojik işgali. Benim narin, on bir yaşındaki zihnim bunun her anından nefret etti. O iğrenç tecavüzün hayvanca her santiminden. Onu asla bağışlamamaya karar verdim. Ya da onun cinsini. İşte o andan itibaren benim savaşım bu olacaktı, erkek olan her şeye karşı savaş. Okşamalarından, öpücüklerinden, sevişmelerinden hoşlandığıma inanmalarına izin verebilirim. Ama derinlerde, kızlığımın bozulduğu anlarda bile ben hep bir bakire kalacaktım." Adama ciddi bir ifadeyle bakar. "Seni men ediyorum, bir tek kişiye bile bununla ilgili tek kelime etmeyeceksin."

Adam başını iki yana sallar: Asla."

"Bir keresinde birisine anlatmıştım. Ne aptallık."

Adamda bir şaşkınlık ifadesi belirir.

"Tabii, ilk fırsatta herkese yumurtlamış. Hem de her zamanki erkek-şovenist bakış açısından anlatmış. Oysa bunun *benim* hikâyem olduğu o kadar açıktı ki. Pek çok şey olabilirim ama hayalci bir kurbağa şairin öğleden sonrasında ortaya çıkan bir çift salak peri ben olamam." Sonra ekler: "Hoş bir grup, lütfen not et. Beni neden çift yaptığını merak ediyorsan söyleyeyim, körkütük sarhoştu. Her zamanki gibi. Adı Verlaine'di."

Adam hızla başını iki yana sallar.

"Ya da başka bir şey. O tiplerden biri işte."

Doğru heceleri ağzıyla göstermeye çalışır. Kadınsa küçümser onu.

"Kolların mı ağrıyor? O komik doktoru aynı pozisyonda tutarken niye düşünmedin acaba bunu? Sen de öteki pornocular gibisin. Mesele beyefendinin zevkine gelince, gerçeklik pencereden uçup gidiyor." Adamın dudaklarına, sonra da gözlerine bakar. "Doğruyu söylemek gerekirse, konuşmadığın zaman konuştuğundan da sevimsiz oluyorsun. Artık konuşabilirsin. Mutlaka konuşman gerekiyorsa." Ama adam daha ağzını açmadan o devam eder. "Bu konuşmanın bedeni zevklerle ilgili yanının senin hakkındaki düşüncelerimi değiştireceğini sanma. Ya da senin ve senin cinsine karşı duyduğum metaforik iğrenme hissini. Ayrıca, beni bu pozisyona getirmek için acılar içinde manevralar yaptığını fark etmediğimi de sanma." Adamın arkasındaki bacaklar biraz daha sıkı kenetlenir, kadın bir parça daha yatağa gömülür. "Bundan zerre kadar hoşlanmıyorum. Senin de hoşlandığını sanmıyorum. Eminim, çağdaş anlatı yapısının parametreleri üzerine sıkıcı bir tartışma yapıyor olmayı yeğlerdin."

"Merhamet et. Kollarım *koptu* neredeyse..."

"Dirseklerine dayanabilirsin. Ama o kadar."

Adam yüzü kadına dönük, uzanmaktadır.

"Seni öpmek istiyorum."

"İyi, ama bekleyebilirsin. Dağda olanları anlatmayı bitirmedim henüz. Şimdi de nerede kaldığımı unuttum."

"Bir öğleden sonra kızlığının bozulmasında. Yarı keçi, yarı insan biri tarafından."

"Onlar sıradan erkekler gibi değiller. Bilmek istiyorsan, tetrorkid onlar. Tekrar, tekrar ve tekrar yapabiliyorlar. O da öyle yaptı."

"Hep aynı yoldan mı?"

"Elbette hayır. Bütün alfabeyi dolaştık."

"Ama az önce demiştin ki..."

"Yani o zaman alfabe icat edilmiş *olsaydı.*"

"Yirmi altı kez mi?"

"Kendine gel. Yunanistan'dayız."

"Yirmi dört?"

"Artı bir sürü diftong."

"Bak işte, orayı hayal edemiyorum. Bağlamı yok."

"Hayal edemeyeceksin de. İşte mesele bu. Duyduğum tüm hiddete ve öfkeye, vesaireye karşın onun müthiş bir âşık olduğunu kabul etmek zorundaydım. Yani, senin tam tersin."

"Bu adil değil."

"Bunu bileceğin bir pozisyonda değilsin. Her seferinde son kez olduğunu düşünmüştüm. Ama her seferinde beni heyecanlandıracak yeni bir yol buluyordu. Onun gibi olmayı istetti bana, vahşi bir hayvan gibi. Saatlerce, saatlerce sürdü... saatlerce. Zaman kavramını yitirmiştim. Sigmadan itibaren artık bir şey yapamaz hale gelmiştim, yorgunluktan tükenmiştim. Ama umrumda değildi. Alfaya yeniden dönmek bile mutlu edecekti. Onunlayken."

Sonunda susar.

"Hepsi bu mu?"

"Dinlemiyordun bile."

"Dinledim."

"Dinleseydin, o tiksindirici dalga geçen halinle, 'hepsi bu mu' demezdin. Güdük kalmış hayal gücünün böyle bir gerçek yaşam öyküsüne eşit olabileceğini düşünmeye cüret ettiğin için sonsuza dek özür dilemelisin."

Adam parmağını uzatarak, kadının dudaklarının kenarı üzerinde gezdirir.

"On bir yaşında muhteşem bir bakire olmalıydın."

"Zeytinyağının hepsini bitirmemiştim. Bilmek istersin diye söylüyorum."

Adam parmağının ucuyla kadının burnuna dokunur. " Bu *Carmina Priapea*'dan müstehcen bir alıntı."

"Bana ait tek ve sarsıcı ölçüde duyulara hitap eden bu deneyimim, o bayağı ve ahlâksız diziden iki bin yıl önce yaşanmıştı."

"Yüzükoyun yattığın kısmına inanırım."

Kadın bir an sessiz kalır; adam gülümsedikçe, kadın –lafın gelişi– o kadar surat asar.

"Geri kalanı uydurduğumu mu ima ediyorsun sen?"

Adam bir daha, keyifle kadının burnuna hafifçe vurur. "Sen de benim kadar biliyorsun ki satirler yalnızca masallarda var."

Kadının gözlerinde minicik bir kasılma. Hatta kara gözbebekleri biraz daha kararır.

"Öyle mi?"

Adam hâlâ gülümsemektedir. "Evet."

"Göğüslerimi acıtıyorsun."

Adam iç çekerek kadının üzerinden bedenini biraz kaldırır. Kadının kenetlenmiş bacaklarını hâlâ arkasında hissetmektedir. Kadın kollarını kavuşturur ve adama diker gözlerini. Sanki yüzünün üzerinden bir bulut geçmektedir, ani bir değişme yaşamaktadır. Adamsa hâlâ gülümsemektedir.

"Sinirlenmiş gibi yapınca sana tapıyorum."

"Ben *sinirliyim*."

"Hadi ama. Şakaydı, hepsi o kadar."

"Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını mı söylüyorsun? Hepsi bu mu?"

"Yeterince konuştuk."

"Cevap istiyorum."

"Hadi ama."

"Şu aptal klişeyi kullanmayı keser misin?" Kadının yüzünde mizah duygusundan eser yoktur. "Sana az önce anlattıklarıma inanıyor musun, inanmıyor musun?

"Metaforik olarak."

Kadın ona soğuk soğuk bakar. "Sen de tıpkı böyle bir şey isti-

yorsun, değil mi?"

Adam artık gülümsememektedir. "Neden söz ettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Süssüz gerçek, doğru mu?"

"Neden kurgu yeteneğiyle getirildiğini gayet iyi biliyorsun. Bunun kısa çubuğu çekmekle bir ilgisi yok. Kız kardeşlerinin toplamından daha iyi yalan söylemişsindir hep."

"Ne kız kardeşi? Benim kız kardeşim yok."

"Ah, tabii. Adın da Erato değil ve..."

"Hayır, adım Erato *değil*! Ve kesinlikle haklısın. *Elbette* satirler ancak masallarda olur. *Elbette* o grotesk sahne asla yaşanmadı. Özellikle yalnızca bir değil, *iki* tane masal yaratığı içerdiğine göre."

Adam gözlerini ona diker; kadın da hiddetle aynı şeyi yapar.

"Ne demek oluyor bu şimdi?"

"O iğrenç, prototip erkek blöfünü görüyorum, demek oluyor. Modern satirin ne olduğunu söyleyeyim sana. Modern satir, kâğıt üzerinde bir kadın yaratıp doğru dürüst hiçbir gerçek kadının yapamayacağı şeyleri yaptırmak, söyleyemeyeceği şeyleri söyletmektir."

"Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Şu ana kadar senin istediğin gibi davranmayı kabul ettim. Fiziksel anlamda hasta olmadan yapabileceğim kadar da iyi yaptım. Sonunda aldığım ödülse alay edilmek oldu."

"Erato!"

"Saçmalama. Ben Erato olamam. Erato asla var olmadı. Olsaydı bile, on ışık yılı öteden bu rezil odaya geleceğini.. bırak onun elbiselerini çıkarmayı, hatta.. kısacası, büyü artık."

"O halde, ne halt olduğunu sanıyorsun?"

"Bildiğimi sanmıyorum. Hastalıklı beyninin bir hiçlikten uydurduğu zavallı bir hayal ürünü." Başını yan tarafa çevirir. "Tanrıdan seni uçurup yok etmesini diliyorum. Ardından yakılan şenlik ateşine de beni atsın."

Adam yastıktaki yüzün profiline bakar.

"Hayal ürünü yaratıkların dilekleri olamaz. Ne istersem alacağım. Düzeltiyorum. Ne bok istersem."

"Senin gibi tiplerin Osmanlı İmparatorluğu ile birlikte öldüğünü sanıyordum."

"Hatta daha da fazlasını. Nasıl olsa gerçek değilsin."

Kadın bir kez daha, kızgın kızgın adama bakar.

"Benim gerçek görünmemin tek sebebi şu: Senin mide bulandırıcı kafanda bana oynattığın, bütünüyle gerçekdışı karakterin böyle davranması gerekiyor. Aslına bakılacak olursa, bu durumda gerçek ben olsaydı, bu konuya hiç değinmezdi, zaten kendini de bu duruma asla sokmazdı. Seçeneği olsaydı. Ki yok. Çünkü gerçek değil." Boynunu uzatır, başını öne doğru sallayarak konuşur: "Yine kendi hikâyenin içindesin. Her zaman yaptığını yine yapıyorsun."

"Çok komik. Her zaman ne yaptığımı sen nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ama daha şimdi..."

Başını iki yana sallar. "Bütün yaptığım, bana verdiğin satırları papağan gibi tekrarlamak. Bu sözler senin. Benim değil."

"Külahıma anlat." Kadın, iğrenme ifadesi taşıyan başını yana döndürür. "Sen sadece benim sözlerimden mi ibaretsin? Elimde şekil verdiğim balmumu, ha?"

"Bence ucuz hamur desen, daha doğru olurdu."

Adam içini çeker. "Yani kendi iradenin gölgesi bile yok, öyle mi?"

"Olsaydı, saatler önce terk ederdim bu odayı."

"Sana istediğimi yaparım ve sen de orada öylece yatarsın, öyle mi?"

"Böyle bir şansın yok." Burnunu çeker. "Kafandaki o çürümüş haremi bildiğim için, boynuna sarılıp, sana yalvarmamı beklediğini de biliyorum."

Adam irkilir. "Kafamdakileri nereden biliyorsun?"

" 'Bilmek' bu koşullar altında yalnızca epistemolojik bir saçmalık."

"Boşver. Sözcüğü kullanan sensin."

"O kadar çok tekrarlanıyor ki, nasıl bir şey olduğunu anlamak için insanın birkaç sayfa ona kurban olması gerekiyor."

"Çürümüş harem nasıl bir şey oluyor?"

"Anlaman için içinde yaşıyor olman gerek. Sahibi olmak yetmez."

Bakışlarını kadına doğru indirir. "Bu sözcüklerden hiçbirini ben koymuyorum ağzına."

"Senin diyaloğunda ölü yakalanmazdım ben. Kendi irademle. Kendi iradem olsaydı."

"Bana sorarsan, sen nasıl istiyorsan öyle konuşuyorsun. Bir başka deyişle, doğru açı kadar doğrudan konuya giren ve revü dansözü kadar erdemli olan, yoldan çıkmış, küçük bir fahişe gibi."

"Teşekkür ederim."

"Beni bir saniye bile kandıramadın. İşte sen bu tür şeylerden hoşlanıyorsun. Birden ortaya çıkıp, daha ilk sözlerinden itibaren, bilerek ve isteyerek, her şeyin önünde bir engel oluşturmaktan. Üstelik, biliyorsun da. Öyle değil mi?"

"Sen öyle diyorsan öyledir. Yani, benim söylememi istediğin şey, 'sen öyle diyorsan öyledir' ise. Zaten öyle olduğu anlaşılıyor."

"Doğru dürüst bir cevap istiyorum."

"En azından, adam artık kendisi gibi konuşuyor."

"Doğru dürüst bir cevap alma hakkım olduğunu düşünüyorum."

"O halde, başla düşünmeye."

"Cevabın *bu* olmadığı kesin."

Kadın omuzlarını silker. "O halde bir kez daha dene. Patron sensin."

Adam sinirlenir, kadının kaçırdığı yüzüne bakarak düşünür. Bir süre sessizlik. Neden sonra adam konuşur.

"İşte yakaladım seni."

"Nasıl?"

"Sana bir şey yapmanı söyledim ama sen yapmadın."

"Ben senin aklından geçenleri okuyamam. Sadece şişme bebeğinim."

"Pekâlâ. Şişme bebeğin beni sevdiğini söylemesini istiyorum."

"Seni seviyorum. Çılgınca."

"Öyle değil. Duyarak söyle. *Con amore*."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bak sen."

Kadın küçümser bakışlarla süzer adamı.

"Salak bir anında programlanmış bir köle olmam benim hatam değil. Bana abuk subuk dişi duygular yamamış olmanın sorumlusu da ben değilim. *Senin* karakterin hakkında hiçbir şey söylenmiyor. Senin bu son derece kuşku uyandırıcı hallerinle ilgili tek bir sözcük bile edilmediğini fark ettim. Acaba *adamın* ipleri kimin elinde?"

"Benim. Ben benim. Saçmalama."

Kadın aşağılayan bir gülümsemeyle karşılık verir ve başını çevirir. "Tanrım, ne kadar sığsın."

"Sığ olan sensin. Benim gerçekten ben olmadığımı göstermek için kendi karakterimden söz edemezdim."

"O halde neden adamdan sürekli 'o' ya da 'adam' diye söz ediliyor? Gizlediğin şey nedir?"

Adam bir süre cevap vermez.

"Bak, bu aptalca şaşırtmacayla oyalanmaya niyetim yok. Senden istediğimi yapmamış olmana açıklama getiremediğin için yapıyorsun bunu."

"Belki de fiziksel olarak ifade etmeliydim. Boynuna sarılmaya ve inlemeye başlayabilirdim. Bu işe yarar mıydı?"

"Yaramazdı."

"O halde, senin karakterinin bunu denemesini önerebilirim. Ona beni çılgınca sevdiğini söylet." Yastığa gömülü başını yine öteki tarafa çevirir. "Bekliyorum."

"Senin derdini anladım. Sen klasik oyunbozanlardansın. Bir şeyden zevk almaya başladığın anda suçluluk duyguların kabarıyor. İşte bu yüzden sezdirmeden bu gerçeklik ve gerçeklik dışı saçmalığına girdin."

"Yerinde olsam, bu konuya hiç girmezdim."

"Yani?"

"Tanrım, şu içinde bulunduğun günü ve çağı düşünüyorum da.. dokunaklı bir durum. Dünya, kurgusal araştırması geçerli bir toplumbilimsel işleve kadar uzanabilecek olan çok çeşitli erkek-kadın ilişkileriyle dolu; fakat sonunda bundan çıka çıka bu çıkıyor. Musalar... Yani, Tanrım. Ne kadar sıkıntı verici. Sanki, gerçekten var olan, çağdaş bir kadın, çobanlar ve kavallar vesaire hakkında bu

denli salak ve saçma şeyler anlatırmış gibi..."

"Geçerli toplumbilimsel işlevlere uzanan araştırmalardan söz eden kadınlar da aynı ölçüde kötü."

"Ah, tabii, ne kötüyüz biz. Nasıl olur da düşünebildiğimizi gösteririz. Başka?"

"Sen bilerek ve acımasızca bütün kuralları bozuyorsun."

Kadın hiddetlenir. "*Senin* kuralların!"

"Öyle olsun. *Benim* kurallarım."

Kadın tekrar bakışlarını uzaklaştırır. "Hepsinden bıktım usandım. Keşke gerçekten var olsaydım, asla olmayacağım gibi görünmekten iyidir."

"Her neyse, benim için pekâlâ da varsın. Olduğun gibi."

"Heil Hitler."

"Tamam. İstediğin gibi olsun. Hitler, senin var olduğunu söylüyor. Olduğun gibi."

"Söyleyemez. Var olmak için birtakım temel özgürlüklere sahip olmak gerek."

"Gerekiyorsa şöyle söyleyeyim: Şu odada biri daha olsaydı, o da senin yeterince gerçek olduğunu söyleyebilirdi. Ve de sapına kadar gerçek."

"Gerekirse ben de şöyle söyleyeyim: Bence sen aynı yatakta olduğum en tutarsız, en sevimsiz ve en güvenilmez adamsın."

"Bu senin o çarpık dişi mantığına çok güzel bir örnek oldu! Önce var olan biri değildin. Şimdi de başka erkekler tarafından yatağa atılan biri oluverdin. Hadi, karar ver artık; hangisisin Tanrı aşkına?"

"Bu yapıda gerçekten var olmuş olan biri olsaydım bu tür bir karşılaştırmayı gayet iyi yapabilirdim. Var olan biri olsaydım."

"Hem olup, hem de gerçekten var olsaydım diye bir şey olmaz. Bu ikisi birbiriyle çelişiyor."

"Anlıyorum. Yani, hayal gücüm bile olmamalı, öyle mi?"

"Tanrım. Pes ettim."

"Senin tarafından yaratılmış olma talihsizliğine uğramasaydım ne olabilirdim diye düşünmeme bile izin verilmiyor. Beni daha önce icat etmiş olabilecek, anlayışlı, zeki ve titiz sanatçıları da düşün-

memem gerek. Milyarlarca yıl geçse bile zekâmın inceliğini ve kıvraklığını takdir edemeyecek olan o çürük elmayı, doğuştan sakar birini, porselen eşya mağazasındaki öküzü seçmek zorundayım."

"Seni nankör.. ben olmasam sen bir hiçtin."

"Tanrıdan dileğim de bu. Keşke öyle olsa. Oysa seninleyken bir hiçten daha beter durumdayım." Yine aşağılayarak süzer. "En basit gerçek şu ki benim potansiyelimi anlamaya bile başlayamıyorsun." Başını çevirir. "Galiba bu senin hatan değil. Senin kadar beceriksiz birinden daha iyi bir şey de beklenemezdi."

"Bununla ne demek istiyorsun? Ne beceriksizliği?"

"Senin gözünden kaçmış olmalı ama bu odada bulunma talihsizliğine uğrayan biri, ikimizin birlikte son derece saçma bir cinsel tablo oluşturduğunu fark ederdi."

"Bu hemen telafi edilebilir."

Hemen kalkar ve yataktan uzaklaşarak iskemleye döner. Oturur, kollarını kavuşturur, bacak bacak üstüne atar. Odanın karşısındaki duvara diker gözlerini. Kadın gözucuyla şöyle bir bakar, sonra dirseğine yaslanarak hafifçe doğrulur ve arkasını döner. Kimseden ses çıkmaz. Sonunda kadın hafif, ifadesiz bir sesle konuşmaya başlar:

"Çok mu şey istemiş olurum, bilmiyorum ama acaba kırk yılda bir işe yarar bir şeyler uydursan diyordum. Örneğin, üzerime giyecek bir şey gibi. Onları giyip gidebilirim. Nasıl bir şey olduğu önemli değil. Sabahlık falan da olabilir."

"Önce bir şey söylemem gerek."

"Her şey söylendi. Ad *nauseam*."

"Hayır, henüz değil." Çıplak genç kadın hafifçe içini çeker ve sıkılmış sol yumruğunu kalçasına koyar. Baskı altında kalan birinin tavrıyla dirseğini de kaldırmıştır. Adam kadının arkasına bakar ve daha hafif bir sesle konuşur: "İtiraf etmeliyim ki çok ciddi bir hata yaptım. Seninle ilgili değil de o kadınla ilgili. Tamam, belki tarihsel ya da bilimsel açıdan var olan biri değildi o. Ama senin zekân bu kadar kıvrak olduğuna göre, o kadına nesneleştirilmiş ve kişileştirilmiş bir gerçeklik kazandırıldığını da kabul edersin."

"Git onunla devam et o zaman. Ve sözlük gibi konuşmayı da kes artık."

Adam nefesini çeker. "Ama o kız yok ve şimdi ikimiz de senin o olmadığında hemfikiriz. O zaman, içtenlikle konuşabilirim. Benim yanlışım, eğer o var olsaydı, tamamen ahlâksız ve yapışkan öyle bir fahişeyi, en azından dış görünüşüyle, senin gibi çekici bir kızın vücudunda vermek olurdu. Yani, düşünsene, gerçekten öyle biri var olmuş olsaydı, şimdiye kadar ne olurdu ona? Dört bin yıldan bu yana ağzı sulanan her erkek için şehvetli bir gece macerası, hep bir çift ayrık bacak. Onu ağzı burnu çarpılmış frengili bir kocakarı yapmalıydım. Herhalde gerçeğe bir tükürük mesafesinde yaklaşmış olurdum. Doğru değil mi?"

"Bitirdin mi?"

"Dahası, ona pazarlama araştırması da yaptırabilirdim –var olmuş olsaydı. Bir iki evin kapısını çalardı. 'Merhaba. Benim adım Erato. Asla-asla üzerine ilham satıyorum. Zifaf gecesine dair bir şiir ilginizi çeker miydi? Kişiye özel, Alkaios tarzı yeni şiir dizilerimizi gösterebilir miyim?' Herkes alay ederdi onunla. Tabii, tımarhaneden kaçmış olduğunu düşünmezlerse." Gözleriyle tepkiyi ölçer. "Her neyse, Şimdi onun yapacağı her şeyin elli kat daha iyisini bilgisayar ve kelime-işlemcileriyle yapıyorlar. Hatta onun için üzülüyorum bile diyebilirim. Zavallı, tohuma kaçmış kart tavuk. Var olmuş olsaydı, yani."

Derin bir nefes alma sırası şimdi kızdadır. Ama odanın karşı köşesine öylesine, hiç ses çıkarmadan bakıp durmaktadır.

"Şimdi senin Venüs pozisyonunda yatar haline bakıyorum da. Ne saçma olurdu. Kesin şimdiye kadar evsiz bir dilenci olup çıkar, çöp kutularının etrafında dolaşıp kendi kendine konuşan bir ihtiyar olurdu.. var olmuş olsaydı."

Bu ani bitirişe (ya da nesneleştirmeye) yataktaki figürün ani bir hareketi sebep olmuştu. Venüs'ten söz ettiği sırada genç kadın dönmüş ve oturmuştu. Şimdiyse kollarını kavuşturmuş, dudakları sımsıkı, gözleri miyopmuş gibi iyice kısılmış, iskemlede oturan adama dikmişti gözlerini.

"Herhalde bitirmişsindir artık!"

"Evet."

"Bence kesinlikle yüzü gözü paralanmış, yaşlı bir kocakarı ol-

mayı dilerdi. Hiç olmazsa o zaman emekliye ayrılabilirdi. Erkeklerin olmadığı bir yerde."

"Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Zaten onun da bir önemi yok."

"Ben sadece senin varsayımların üzerine konuşuyorum."

"Gülünecek ölçüde hipotezlere dayalı olan."

"Ve tipik şovenist."

Adam başını kaldırır ve üste atılan bacağının yukarı kıvrılmış ayak parmaklarına bakar. "Bunu söylemen çok şaşırtıcı."

"Hemcinslerimin tarafını tutmam mı?"

"Eğer o var olsaydı –henüz burada olmadı– bu, bütün kirli işlerini senin üzerine yıkıyor anlamına gelecekti. Benim cinsel zevklerimi tatmin etmek için cinsel aşağılanmaya uğrayacak beden senin bedenin. Bu da onu bir kadın pezevenkten öte bir duruma getirmiyor. Doğru mu?"

"Her zaman yaptığın gibi, onu tarihsel bağlamından çıkardığını görüyorum."

"Konuya dahil etmeye çalıştığın ve tamamen kuramsal olan bu unsurdan hoşlandığımdan emin değilim."

"Bense senin tersine, oldukça güçlü empati duyguları olan biriyim. Yalnızca kendimi onun yerine koyuyorum."

"Eğer var olsaydı." Kadın gözlerini tavana diker. "Bütünüyle soyut ve gerçekdışı bir tartışma yürüttüğümüz konusunda hemfikir olmalıyız. İğne ucunda seksek oynayan melekler hakkındaki o eski skolastik tartışmayla aynı kategoriye giriyor bu." Adam kollarını iki yana açar. "Sen yerde oyna."

Kadın gözlerini ona çevirir. "Tüm normal biyoloji yasalarına ters düşen bir işlev ve rol yüklenmek zorunda kalmanın ne kadar korkunç bir şey olabileceği, –eğer olsaydı– sanırım hiç aklına gelmedi. Tamamen kendi başınasın. Dışarıdan yardım yok, bir tek boş günün yok. Sürekli şunu giymek, bunu giymek zorundasın. Dayanılması imkânsız bir sıkıntı. Monotonluk, şizofreni. Her gün insanların zihinlerinde hırpalanıyor olmak, yanlış anlaşılmak, küçültülmek, aşağılanmak. Ve tüm bunlara karşın bir teşekkür bile almamak. Asla..."

"Dur bir dakika. Ya şeye ne demeli..."

Kadın sesini yükseltir. "Onun da bir şahıs olduğunu asla düşünmemek, yalnızca ondan ne alınabileceğini hesaplamak. Duygularını hep hiçe saymak. İçten içe onun da bir parça yumuşaklık ya da anlayış için hayatını vermeye hazır olduğunu düşünemeyecek kadar hayal gücünden yoksun olunduğunu görmek. Onun da bir kadın olduğu ve belli koşullar bir araya geldiğinde, tamamen *doğal* bir dişi gibi, bir erkek bedeninin kendisine vereceği hizmete ihtiyaç duymaya itilebileceğini ve bu kesinlikle aşağılanacak bir şey değildir, ve..." Nefes alır. "Ama saygıdeğer beyefendi hazretleri başka bir şey isterse bunların önemi yok. Onu öylece bırakıp kendi oyunlarını oynamak isterse..."

"Bunu ben başlatmadım."

"Düş kırıklığını haykırdığı halde." Gözlerini duvara çevirir. "O var olmuş olsaydı, yani."

Adam yine yukarı kıvrılmış ayak parmaklarına bakarak düşünmektedir.

"Şu sabahlık.. istediğin bir renk ya da kumaş var mı?"

"Senden nefret ediyorum."

"O halde, yeşile ne dersin?"

"Bayılıyorsun buna, değil mi? Sana bir seks objesi gibi davranılmasına itiraz edecek kadar küstah, o halde at bir kenara. Hiçliğe geri yolla, eski bir ayakkabı gibi fırlat gitsin."

"Bunu sen istemiştin, daha bir dakika önce."

Kadın bir an öfkeyle bakar ona, sonra bir kez daha hızla döner ve duvardan yana çevirir yüzünü ve bedenini.

"Bir tek sözcük dahi etmeyeceğim. Seninle konuşmak imkânsız."

Beş saniye kadar sessiz kalırlar. "Sen de öteki erkekler gibisin. Bacaklarınızın arasından sarkan o saçma organ zevkinizi tatmin eder etmez, tüm düşündüğünüz bizden en çabuk nasıl kurtulabileceğiniz."

"Bu doğru olsaydı senden çoktan kurtulurdum. Ne istersem onu yapabileceğime beni sen ikna ettin az önce."

"Çok doğru!"

"Ne 'çok doğru'?"

"Benim hiçbir hakkım yok. Ontolojik sömürünün yanında cinsel sömürün hiç kalıyor. İstesen beş satırda öldürürsün beni. Çöp kutusuna atar ve bir daha aklına bile getirmezsin."

"Böyle bir şansım olduğunu sanmıyorum."

"Evet, yaparsın. Tıpkı ötekiler gibi."

" Ne ötekileri!"

"Ah, saçmalama Tanrı aşkına." Omuzlarından geriye küçümseyici bir bakış fırlatır. "Herhalde benim ilk olduğumu söylemeyeceksin?"

"İlk olmaman.. mümkün."

"Sonuncu olmayacağım da mümkün?"

"Mümkün."

"O halde, senin eline düşme talihsizliğine uğrayan zavallı hayali kadınlar dizisinde yalnızca bugünlük, en son gelen oluşum da mümkün olmaktan öte bir şey. Daha çekici biri gelince bir tekme yemek üzere bekleyen biri."

"Benim onlarla ilişkim her zaman son derece insanca ve her iki taraf için de olumlu olmuştur ve olmaya da devam etmekte. Ne olursa olsun, çok iyi dostlar olarak kalırız."

"Bir demet birinci sınıf Tom Amca der gibisin."

"Böyle çirkin bir cümleye verecek cevabım yok."

"Sürpriz, sürpriz."

"Daha geçenlerde bir tanesi bana, ilişkimizde kendisine çok fazla özgürlük tanıdığımı söyledi."

"Onu öldürmeden önce mi?"

"Ben kadın arkadaşlarımı öldürmem."

"Elbette. Yalnızca toplar ve mumyalarsın. Mavi Sakal gibi dolaba tıkar ve zil takıp oynarsın."

"Bu bizzat hakaret hedefli bir cümle."

"Seninki de maiyetiyle hakareti hedefleyen bir alışkanlık. Buna bir de nekrofili diyorlar."

Adam ayağa kalkar.

"Pekâlâ. Bu kadar yeter. Az önce, bensiz bir hiç olmayı, benimle bir hiç olmaya yeğlediğini söyledin. O halde tamam. Seçim se-

nin. Kapı orada." Başparmağıyla kapıyı işaret eder. "İşte. Orada yeşil bir bornoz var. Sade. Yataktan kalkar, kapıya doğru yollanırsın, bornozu giyer gidersin ve her şeyi unuturuz. Hiçbir şey olmadı. Buyur."

Kadın kapıdan yana şöyle bir bakar ve yine başını çevirir. Kimse konuşmaz. Bacaklarını biraz daha çeker ve bir parça daha uzaklaştırır bedenini.

"Üşüyorum."

Adam gider, yeşil bornozu alır. Yatağa dönüp, özensiz bir şekilde kadının bedenini örter. Sonra yine iskemlesine geçer. Kadın hiçbir şey söylemez ama sanki hareket ettiğini adamın görmesini istemezmiş gibi, son derece yavaş hareketlerle bedenini büker, başını yastığa iyice gömer. Sessizlik büyümektedir. Sol eli, bornozun altından gizlice yukarı, gözlerine doğru gider. Bastırılmak istenen, cılız bir nefes veriş sesi duyulur. Adam kalkıp tekrar yatağa doğru ilerler. Elini kadının omzuna uzatacakmış gibi olur, sonra vazgeçer. Tıkanmış gibi bir nefes veriş daha. Adam yatağın kenarına oturur, kadına dokunmamaktadır ama daha nötr konuşur.

"Pek tutarlı olduğumuz söylenemez."

Kadının sesi neredeyse fısıltı gibidir, adeta kopmak üzere olan bir şey gibi.

"Çünkü yanıldığını asla kabul etmiyorsun. Bana karşı o kadar kaba davranıyorsun ki. Ne kadar yalnız hissediyorum kendimi, bir bilsen."

"İkimiz de hoşlanıyorduk bundan. Ta ki sen..."

"Ne konumda olduğumu bilmeden hiçbir şeyden hoşlanamam. Aslında kim olduğumu bile bilmeden üstelik. Bildiğim tek şey, her an bitebilecek olduğu."

"Benim bitirme gibi bir niyetim yok."

"Peki, ben nereden bileceğim bunu?"

"Bu yalnızca keyifli bir oyundu."

"Hayır, değildi. Beni sürekli iğneliyordun. Çaresizliğimi suiistimal ediyordun."

"Şimdi de paranoyak oldun."

"*Değilim.*" Adam kadının hafifçe doğrulup bir yerlere baktığını

hisseder. Kadın bornozun üzerinden adama bakmaktadır. Gözleri hâlâ ıslaktır; zamanın başlangıç noktasından bu yana görülen tüm incinmiş ve çaresiz dişi yüzlerin kişileştirildiği, sitemli ama merhamet bekleyen bir ifade vardır yüzünde. "Birkaç saat önce yoktum bile. Yeni doğmuş bir bebek kadar masumum. Bunu *görmüyorsun*."

Kadın yaşlarla dolu yüzüyle, öteki tüm hallerinde olduğundan daha da güzel ve ayartıcıdır. Adam hızla çevirir başını.

"Bunu ben başlatmadım."

"Ama başlattın. O satiri anlatmam için bana bir dolu zırva laf söylettin, sonra da yalan söylediğimi söyledin. Bir de revü kızları kadar erdemli olduğumu. Yani, bu yaptığın, muhabbet tellalının kızlarından birine fahişe demesi gibi bir şey."

"O lafı geri alıyorum. Sildiğimi farz et."

"Birden, burada yaptığım şeyin yalnızca, hiç tanımadığım birinin beni aşağılamasına ve hakaret etmesine izin vermek olduğunu gördüm –ve gerçekte kim olduğumu çarpıtmasına da. Teknik olarak hiçbir şey olmadığımı biliyorum. Ama olmasaydım olabilirdim gibi geliyor. Yani kendi gerçek, ciddi yapıma sahip olabilirdim."

"Onun, yani Erato hakkında yanıldığımı itiraf etmiştim zaten."

"O benim umrumda bile değil. Ben, *benden* söz ediyorum."

"Anlaşıldı."

"Ben öyle biri değilim. Olmadığımı biliyorum."

"Anlaşıldı, dedim."

"Çok acımasızdı. Çok kaba."

" Seni bu kadar inanılamayacak kadar güzel yaratmanın da kendi adıma yanlış olduğunu söylemiştim."

"Benim gibi kadınların neye benzeyeceğini bile bilmiyorsun."

"Sana kocaman bir gerdan, tombul bacaklar, şaşı gözler, sivilceler ve kötü kokan bir nefes vermem gerekirdi... Bilemiyorum. Senin gerçek yapının kendini ortaya çıkarmasına fırsat vereceği şey neyse, ondan işte."

Sessizlik.

"Bunun için artık çok geç."

"Bence değil. Düşünüyorum. Görünüşünü zaten iki kez değiştirdim. Bu kez sana danışarak, tabii. Belki, erkeklere hiçbir şekilde

cazip görünmemek için ne yapılabileceğini anlatabilirsin bana."

"Yalnızca giysilerimi değiştirdin. Bedenimi değil. Çok saçma oldu."

"Hemen mekanik bir Tanrıya dönüşebilirim. Dur, bir düşüneyim. Burada birlikte yaşıyoruz, arabayla bir yere gidiyoruz, korkunç bir kaza geçiriyoruz, sen kötürüm oluyor ve yaşamının sonuna kadar çirkin bir yüz taşımak zorunda kalıyorsun, ben bir kere daha tüm hafızamı kaybediyorum, on yıl sonra tesadüfen yine karşılaşıyoruz ve tekerlekli iskemledeki sana âşık oluyorum. Sırf ruhsal nedenlerle, elbette."

Gözucuyla kadına bakar. Kadının yüzü yastığa dönüktür. Gözyaşları dinmiştir ama yüzünde huysuzluk nöbeti geçiren bir çocuğun ciddi ifadesi vardır; yetişkinliğin neler getirdiğinin bilincine ilk kez varan bir çocuğun. Konuşmaya başladığında sesi sakin ve dingindir.

"Klasik bileşimleri korumaya çalıştığını bilmek isterdim."

"Erato konusunda, evet. Ama artık o konuyu geçtik..."

"O araba kazası fikri bana korkunç itici geldi."

"Peki ya harikulade bir biçimde hazırlanmış, sonu belli olmayan bir sona ne dersin?"

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

"Bak, şimdi. Bu da olmadı. Bunun da olmadığı konusunda ne kadar olgunlukla ve çağdaşça fikir birliğine varabildiğimizi gösteririz o zaman. Şöyle: Giyiniriz, dışarı çıkarız... Gözümün önüne gelmeye başladı, hoşuma da gitti. Buradan dışarı çıkıyoruz, hastaneden ayrılıyoruz, bahçeyi geçiyoruz, caddede duruyoruz. Hiçbir şeyin işe yaramadığı bir dünyada yaşayan, bir adam ve bir kadın. O anda istediğimiz iki taksiyi bile bulamıyoruz. Ama buna aldırmıyoruz, çünkü birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi bilmek ikimizi de korkunç rahatlatıyor. Sen bana, 'Ya..,' diyorsun ben de sana basmakalıp cevabı veriyorum: 'Ya.' Ne kadar sıradan olduğumuzu düşünüyoruz; çarpık, hafif bir gülümseme beliriyor yüzümüzde, sonra el sıkışıyoruz. Arkamızı dönüyor ve hızla aksi istikametlere yürüyoruz. Belki de ben gizlice dönüp son bir kez daha bakıyorum ama sen kalabalığa ve trafiğe karışıp sonsuzluğun içinde çoktan

kaybolmuş oluyorsun. Ben bir düşünce taşımadan, merhametle geleceğe ilerliyorum. Sense bir varlık taşımadan merhametle geleceğe doğru ilerliyorsun. Bu nasıl geliyor kulağa?" Kadın cevap veremeden devam eder: "Eleştirmenler buna bayılır. Böyle kötü sonları pek severler. Hem bu son, onların ne kadar cesur olduklarını da gösterir, iyimserlikle kendi yaşamlarına kendi başlarına devam ederler."

Kadın bir an hiçbir şey söylemez. Sonra dirseğinin üzerinde doğrulur ve parmaklarıyla gözlerindeki son ıslaklığa dokunur.

"Acaba sigara hayal edebilir misin; bir de çakmak ve kül tablası?"

Adam ağırdan alan bir ev sahibi gibi ayakta durmaktadır. "Tabii. İstediğin bir marka var mı?"

"Türk sigarasından hoşlanırım gibi bir his var içimde."

"Ot ister misin?"

Başını hızlı hızlı iki yana sallar. "Hayır, hayır. O aşamayı geride bıraktığımdan eminim."

"Doğru."

Adam parmaklarını üç kez şıklatır. Kadının yattığı yatağın yanında birdenbire akik bir kül tablası, altın bir çakmak, gümüş bir sigaralık beliriverir; o kadar ani belirirler ki kadın geriye doğru hafifçe sıçrayıverir. Kutudan bir sigara alır. Adam öne doğru eğilerek çakmağa uzanır ve kadının sigarasını yakar. Kadın dumanı dışarı bırakır, sonra bükülü bileğiyle tutmaya devam eder sigarayı. "Teşekkürler."

Havluyu göğüslerinin üzerine bastırarak dik oturur ve kenarlarını koltukaltlarına sıkıştırır. Adam kaygıyla eğilir.

"Başka bir şey?"

Adamın soru soran yüzüne, utangaç ve biraz da acıklı bir ifadeyle bakar. "Şey, aslında.. acaba çok şey mi istemiş olurum? Doğrusu, sanırım ben azıcık miyopum da."

"Sevgili kızım, söyleseydin ya. İstediğin bir çerçeve tipi var mı?"

Kadın sigaradan bir nefes çeker, kapıya bakar, sonra dumanı bırakır; bir kere daha utangaç bir bakış atar adama. Sanırım geniş, yu-

varlak, mavi camlı bir gözlük olabilirdi. Çerçevesinde incecik altın yaldızlı bir kenar çizgisi olsun. Gözlükçükler buna 'Jane Austen' gözlüğü diyorlar galiba."

"Bunun gibi mi?"

Elindeki gözlükleri uzatır.

"Bu harika. Çok naziksin." Gözlüğü takar, sapları kulaklarının arkasına iyice oturtur, sonra adama bakıp mahcup bir edayla gülümser. "Çok aptalca. Tüm bu saçma, minik ayrıntılar."

"Hiç de değil. Başka bir şey?"

"Ama senin için bir sakıncası yoksa."

"Lütfen söyle."

"Şu yeşil şey." Bornoza dokunur. "Bunun pek bana göre bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Seç o halde."

"Şarap kırmızısı bir şey olabilir mi? Ya da bordo? Proust'taki o pasajı hatırlar mısın bilmem.. ah bu çok hoş. Kusursuz. Tam düşündüğüm gibi. Çok teşekkür ederim."

"Kahve?"

"Hayır." Sigarasını iki yana sallar. "Böyle iyi."

"Önemi yok. Bir iki satır daha eklendi, o kadar."

"Doğru. Her şey için teşekkür ederim."

Kısa bir süre hiçbir şey söylemeden sigarasını içer; yeni giysisinin eteği altında kalan çıplak ayaklarına bakmaktadır. Çekingen bir gülümsemeyle kaldırır başını.

"Miles, artık tartışmak istemiyorum –sana Miles diyebilir miyim?"

"Lütfen."

"Bir dakika kadar önce gerçekten var olmasam da, şu andan itibaren ilişkimizde –sana danışarak demiştin galiba– benim de söz söyleme hakkım olduğunu söyleme kibarlığını göstermiştin."

"Tamamen doğru. Belli başlı özgürlükler konusunda sen neler demiştin.. konuya gelmek. "

"Şeyin dışında... Yani, her ikimizin de gömmeye karar verdiği balta konusuna döndüğüm için affet beni, ama sen hâlâ ikimizi de ilgilendiren bir gelecek hakkında kendi başına kurallar koyuyorsun

gibime geliyor."

"Yapmayı düşündüğüm en son şey bu. Bu yalnızca bir fikirdi. Tamamen tartışmaya açık. Hoşuna gitmedi mi?"

Kadın havludan oluşan giysisini düzeltir.

"İstediğin noktaya varabilmeni geçerli kılman için şimdiye kadar olanların başlangıcının gerçek dışı olduğunu anlaman gerektiğine inanıyorum –normal bir anlatımın gelişmesini sağlamak ve bunu değiştirmek istiyorsan, tabii– bu olanları ikimizin arasında geçecek çok daha farklı, daha gerçekçi bir dış bağlama sokabilirdin." Havlunun bacaklarının üzerinde kalan kısmını çekiştirir yine. "İkimizin de oldukça normal koşullar altında tanışabileceğinden, sıradan bir arkadaşlık geliştirebileceğinden söz ediyorum. Yani, bunun sonu da pekâlâ yatağa gidebilirdi. Belki ara sıra birlikte tiyatroya falan giderdik. Kitaplardan söz ederdik. Resim sergilerini gezerdik. Bunun gibi şeyler."

"Ya."

"Demek istediğim, bütün sıkıcı yatak sahneleri fantezilerle başladığına göre, sen daha sakin, daha çağdaş bir ton yakalayabilir, gerçekten ciddi ve yetişkinlere hitap eden bir şeyler üzerine odaklanabilirdin. Kültürel yapımıza. Politikaya. Kürtaj ve sokaklardaki şiddet gibi konulara. Nükleer silahsızlanmaya. Çevre sorunlarına. Balinalara. Beyaz ekmeğe. Tamamen birbirimizin üzerine yıkılmamızı engelleyecek ne varsa ona."

"O çok liberal *Angst*'taki ince ayrıntılar gibi mi?"

"Kesinlikle."

"Sen.. kültürel bir yapıya sahip olmak mı istiyorsun?"

"Sanırım isterdim.. şey, belki İngiliz dili okumuş bir üniversite mezunu? Cambridge mezunu, örneğin! Galiba, ticari açıdan pek başarı kazanamamış ama belli çevrelerde oldukça saygın şiir kitapları çıkarmış biri olabilirdim. Bunun gibi bir şey. Edebiyat dergilerinden birinde editör yardımcısı olabilirdim, herhalde."

"Sakin, müşkülpesent, etik titizlikleri olan bir kız gibi mi?"

"Bu çok abartılı olmayacaksa. Çok imkânsız değilse."

"Hiç değil."

Alçakgönüllü bir edayla başını eğer. "Teşekkür ederim."

"Ya ben?"

Akik kül tablasına sigarasının külünü silkeler. "Şey, seni sanata az çok ilgi duyan, başarılı bir iş adamı gibi görmeyi isterdim. Bürosu dışında benimle ya da benim gibi biriyle ne yapılabileceğini pek iyi bilemeyen hali vakti yerinde biri. Para kazanma konusunda da sorunları olabilir. Yani, beni görünce şaşıran, hatta benden ve daha üstün eğitim düzeyimden, içinde bulunduğum onunkinden çok daha entelektüel olan dünyadan korkan biri demek istiyorum. Anlatabildim mi?" Hemen ekler: "Tamamen şu andaki durumun tersi, elbette."

"Anlıyorum."

Mavi camlı gözlüklerinin ardından bir an adama bakar, sonra elini kaldırıp dağılmış saçlarını toplar, sonra yine titizlikle havluyu düzeltir.

"Miles, birbirimize karşı daha açık konuşabildiğimiz için bir şey daha söylemek istiyorum. Birkaç dakika öncesine kadar galiba fazla duygusal ve tepkili konuşan biri oldum. Senin sorunların karşısında duyarsız biri değilim. Özellikle bu sorunlardan birini oluşturan biri olarak. Şu anda egemen olan kapitalist hegemonyanın cinsellik üzerinde yarattığı ağır baskıyı biliyorum. Bundan kaçmanın ne kadar zor olduğunu da." Dizlerini kaldırır ve havlunun altındaki bacaklarını yana doğru hafifçe kırarak oturur. Sonra adama gözlüklerinin ardından içten, azıcık da baykuşa benzer bir bakış fırlatır. "Söylemek istediğim: Elbette, kendi bildiğin gibi yap. Benimkiler senin için çok zor olacaksa. Olabilir de."

"Bir denemek isterim."

"Kesinlikle ısrar etmiyorum."

"Her şeyi altüst etmiş olmama karşın, sıradışı bir cömertlik gösteriyorsun."

"Alındığı kadar verilmesi gerektiğine inanırım."

"Ama şu ana kadar alan hep ben oldum."

Kadın omuz silker. "Ama teknik açıdan ben yokum."

"Ama varsın. İşte az önce kendine ait bir irade koydun ortaya."

Mahcup bir tavırla, hafifçe öne doğru eğilir. "Korkarım, buna pek irade denemez. Yalnızca içgüdülerin fısıltısı."

Kısa bir an ikisi de susar. Kadın yine mor havlusunu düzeltir.

"Bu gerçekten meleklere yakışan bir renk. Çürük moruna bayılırım."

"Güzel."

Kadın bir an durur, konuşmalarının ciddi yönlerini toparlayıcı bir konuşma yapar.

"Ayrıca kendini suçlu hissetmeni de istemem... alma konusunda. Biyolojik gerçeklikler konusunda tamamen hissizim. Beni kendini beğenmiş bir kadın olarak görmeni asla istemem. Gösterdiğin ilginin farkındayım –sen de anlamışsındır. Başlangıçta bana yaptırdığın şeyler, kendime rağmen, bende yani, ...içimde bir şeyler kıpırdamadı değil."

"Bence bu daha kötü. Ben yalnızca senin normal bir dişi olmanın avantajlarından faydalanıyordum."

"Ben de aynı ölçüde kötüyüm. O satir hikâyesi..." Kendinden utanırmış gibi gözlerini kapatır.

"Seni ben kışkırttım."

"Biliyorum ama ben de iyice abarttım. Onu anlatmaktan kaçınabilmem lazımdı. O pasajı keseceğini umuyorum, eğer olur da.. anlıyorsun, değil mi?"

"Benim hatamdı."

"Bu hatayı yapmak için iki kişi gerek."

"Kendine çok acımasız davranıyorsun."

"Öyle olmadığıma inandığımı içtenlikle söyleyebilirim." Dizlerinin üzerinden tekrar üzerindeki havluyu düzeltir. "Bütün olanlar beni indirdiğin o dip nokta yüzünden oldu. Cinsel açıdan indirdiğin noktayı kastediyorum. Bütün dengelerimi altüst etti. Her nasılsa, var olduğum ilk sayfadan itibaren şunu hissediyorum: Erkekler için biraz çekici bir kadın gibi görünüyor olsam da ben aslında oldukça utangaç biriyim."

"Çok çekici."

"Ciddi olmak gerekirse, 'biraz' demeyi tercih ederim. Tabii, bunun arkasında yatan cinsel bir duyarlılık da var ama o kadar da aleni bir arzu değil. Yavaş yavaş ve incelikle uyandırılması gereken bir duyarlılık."

"Anlıyorum."

Kadın gözlerini indirir. "Asıl söylemek istediğim şu: Eğer istersen, sonu belli olan gelecekteki dostluğumuzun yapısı konusunda bir uzlaşma yapmaya hazır sayılırım. Yani, birbirimizi daha iyi tanıdığımızda olacaklardan söz ediyorum."

"Yani, sen entelektüel bir şair hanım, bense maganda bir işadamıyken mi?"

"Lütfen, ben böyle söylemedim, Miles. Maganda değil. Öyle biri olsaydın, herhalde.. benim karakterim sana bakmazdı. Kendi çapında mükemmel iyi bir adam. Sadece biraz.. sınırlı ve çarpık. İşi ve çevresi nedeniyle."

"Kafandan neler geçirdiğini tam olarak anlamış değilim."

"Açıkça ortaya koyacak olursak, eğer.. bu iki kişinin sonunda fiziksel bir ilişkiye girmelerini tercih ediyorsan."

"Eğer ikisinin şey yapmalarını istiyorsam mı?"

"Öyle demek istiyorsan öyle olsun."

"Ben nedense seni bu konu için oldukça seçici biri gibi düşünmeye başladım."

"Ah, belki kadın epey vaktini alacak. Daha pek çok bölüm yazılacak onu içeren. Belki de sonuna kadar kalacak."

"Doruk noktasından mı söz ediyoruz?"

Kadın bakışlarını indirir ama küçük, mahcup bir gülümseme de vardır dudaklarında.

"Sen ıslah olmazsın."

"Bilerek yapmadım."

"Bence bilerek yaptın. Ama önemi yok."

"Hâlâ nasıl olacağını kestiremiyorum. Yani bu karakter yapısıyla."

"Aslında nasıl olacağını söylemek bana düşmez. Senin uzmanlık alanın bu."

"Senin de olsun isterim."

Kadın gözlerini indirir. "Bu çok saçma olur. Tereciye tere satmak gibi. Sen bu konuda çok deneyimlisin. Bense acıyla yalnızca birkaç sayfa yaşında olduğumu hissediyorum."

"Önemi yok. Çabuk öğreniyorsun."

"Beni utandırmak için mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ciddi söylüyorum."

Kadın bir an susar, sonra o adama kaldırır kısa bakışını.

"Kesinlikle emin misin?"

"Kesinlikle."

Sigarasını söndürür. "Şimdi aklıma geldi, öyle üzerinde düşünülmüş şeyler değil... Mesela, ilişkide bir kriz dönemi olabilir, artık bensiz yapamıyorsun, benim için karını terk etmek istiyorsun..."

"Ne karısıymış bu?"

Kadın şaşırmış gibi bakar. "Ben yalnızca senin evli olabileceğini düşünmüştüm. Seni öyle görüyorum."

"Bildiğim kadarıyla."

Kadın kollarını kavuşturur ve kapıya çevirir gözlerini. "Her neyse, sıcak bir yaz gecesi benim Knightbridge'deki daireme geliyorsun, beni neden sevdiğini, seni neden sevmem gerektiğini vesaireyi son bir kez daha tartışmak istiyorsun. Tesadüfen ben de o gün erken yatmış oluyorum ve üzerimde de kısacık bir gecelik var." Bir an tereddüt eder, sonra birden üzerindeki havluyu çekiştirir. "Ya da bu. Her neyse. Hava kapalı, şimşekler çakıyor, seni içeri almak istemiyorum ama sen ısrar ediyorsun, sonra birden her şey karışıyor, az önceki çekingenliğinin yerini vahşi bir ihtiras alıyor, sonunda erkekliğin kabarıyor ve tek bir söz bile söylemeden fırladığın gibi üzerime atlıyor ve incecik giysimi parçalamaya başlıyorsun. Ben bağırıyor ve mücadele ediyorum, kaçmaya çabalıyorum, sonunda verandaya açılan camlı kapıya ulaşmayı başarıyorum ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında koşmaya başlıyorum, sen..."

"Daire zemin katta mıydı?"

"Evet, tabii. Ya nerede olacak."

"Bağırınca komşuların rahatsız olup olmayacaklarını düşünmüştüm de."

"Pekâlâ, ben kısık sesle ama hırsla senden nefret ettiğimi söylüyorum. Henüz küçük ayrıntıların hepsinin üzerinde çalışmış değilim, Miles."

"Pardon. Araya girmiş oldum."

"Böyle bir şeyi ilk kez yapıyorum."

"Özür dilerim."

"Nerede kaldığımı unuttum."

"Verandaya açılan camlı kapıyı açtın ve çıktın. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor."

"Çimlerde koşuyorum ama senin gözünü ihtiras bürümüş, çok güçlüsün, bir hayvan gibisin adeta. Beni yakalıyor ve yumuşak çimlerin üzerine yatırıyorsun, ben dönüyor ve kurtulmaya çabalıyorum ama sen benim karşı koymama rağmen bana sahip oluyorsun. Senin bastırılmış şehvetin benim en hassas ilkelerimi yerle bir ederken ben ağlıyorum." Kısa bir an duraklar. "Sadece kabataslak anlatıyorum."

"Yumuşak çimenleri severim. Yalnızca şu var, galiba..."

"Evet?"

"Sen değil miydin yavaş ve nazik tahrik olmayı seven?"

Kadın oldukça dokunaklı bir biçimde incinmiş gözlerle bakar, gözlerini yere indirmiştir, kısık bir sesle konuşur.

"Ben bir kadınım Miles. Çelişkilerden ben de nasibimi almışım."

"Elbette. Affet beni."

"Demem o ki, seni bu cinsel şiddet anına hazırlayıcı bir şey gerekirdi belki de. Mesela sen gelmeden önce beni soyunurken izleyişini anlatabilirsin, odadaki aynada kendimi seyrettiğimi ve şiir sanatının bile vücudumun güzelliğini anlatmaya yetmeyeceğini düşündüğümü yazabilirsin."

"Bunu kesinlikle aklımda tutacağım."

"Hatta hüzünlü bir tavırla kitaplıktaki raftan Nicholas Chorier'i çekişimi anlatabilirsin."

"Nicholas kim?"

"Galiba biraz fazla *recerchée** oldum. Aklımdaki pasaj '*deuxieme dialogue*'tı.** Ya da kabaca adlandırıldığı gibi *Tribadicon*. Lyons, bin altı yüz elli beş." Soru sorarcasına bakar. "Değil mi?"

"Değil."

"Üzgünüm. Nedense porno klasiklerinin hepsini ezbere bildiğin gibi bir hisse kapıldım."

* (Fr.) Yapmacık. (ç.n.)
** (Fr.) İkinci diyalog. (ç.n.)

"Bir şey soracağım: Nasıl olur da, daha birkaç sayfalık yaşamında bu kadar..."

"Of, Miles!" Yere bakarak gülümser. "Gerçekten. Metnin yanıltıcılığının dışına çıkıp konuştuğumuzu sanıyordum." Tekrar kaldırır bakışlarını. "Yani, bir tek örneği ele alalım. Ben Dr. Delfie iken sana neden yataktan çıkıp odayı terk etmediğini sormuştum. Gerçek yaşamında buna bir cevap bulman altı haftanı aldı. Beklerken bir şeyler yapmalıydım. Senin en sevdiğin kitapları tanımaya başlamamın iyi olacağını düşündüm." Sonra ekler: "Senin bir işçin olarak. Deyim yerindeyse."

"Ne kadar hassas davranıyorsun."

"Yo, hayır."

"Tüm bu pisliğin içinden sıyrılabilmek için mi bu?"

"Miles, Yaptığım iş konusunda hassas davranmasaydım yaşamla yüz yüze gelemezdim. Korkarım, benim yapım böyle. Elimde değil. Ben beklenen büyük başarı gösterenlerdenim."

Adam kadını seyretmektedir. Kadın tekrar gözlerini indirir. Kendisiyle ilgili bu kadar ciddi yorumlar yapmış olduğu için adeta mahcuptur.

"Biz kaldık öyle bahçede, yağmurun altında. Sonra ne oluyor?"

"Sonraki bölümlerde senin böyle bir şey yapmanı nasıl da dört gözle beklemekte olduğum ortaya çıkabilir, ama duygusal olarak o kadar karmaşığımdır ki bunu daha önce bir türlü fark edememişimdir. Aslında gözyaşlarım yaşadığım zevkten dolayı akmaktadır. Çünkü nihayet orgazmı tatmış oluyorum."

"Yağmurda mı?"

"Bunu *de trop** bulmuyorsan. İstersen ay ışığı olsun."

Adam hafifçe arkasına yaslanır.

"Ve böylece biter mi?"

Baykuş gözlüklerinin arkasından ciddi bir sıkıntıyla bakar kadın.

"Miles, çağdaş bir roman, sırf düzüşmeyle her şeyin çözülebileceği gibi bir fikirle bitirilemez elbette."

"Elbette öyle."

* *De trop:* Abartılı. (ç.n.)

Yine havlusunu düzeltir. "Aslında bu sahneyi bir üçlünün ilk bölümünün finali olarak düşünüyorum."

"Ne aptalım, tahmin edemedim bunu."

Havludan sarkan bir ipi kopartır.

"İkinci bölümde benim o güne kadar bastırılmış duygularımın kurbanı olarak yaptıklarım anlatılabilir. Messalina *de nos jours** gibi. Bu orta kısmında eminim uykunda bile yaparsın sen."

"Yanlış anlamış olmalıyım. Tüm o sıkıcı yatak sahneleri Alice Harikalar Diyarında'ya başlangıç oluşturmak için miydi?"

"Bunun sıkıcı olmamasını ümit ettiğimi içtenlikle söyleyebilirim. Elbette, bundan zevk alıyor değilim. Bunu yalnızca ümitsizlikten yapıyorum."

"Neyin ümitsizliği?"

Gözlüklerinin ardından adama bakar. "Yirminci yüzyıl kadını olmam gerekiyor. Tanım itibarıyla ümitsizlik içindeyim."

"Peki, benim karakterime ne oluyor?"

Kutudan bir sigara daha alır.

"Sen beni müthiş kıskanıyorsun, içkiye başlıyorsun, işlerin kötüye gidiyor. Sonunda benim ahlâk dışı yollarla kazandığım parayla yaşamaya başlıyorsun. İyice hırpanileşiyorsun, tıraşsız dolaşıyorsun, tam bir şey.. müsveddesi..." Sigarasını yakmak üzere duraklar. "Bir zamanlar başarılı bir muz ithalatçısıyken..."

"Bir zamanlar neymişim anlamadım!"

Kadın sigarasının dumanını üfler.

"Bunun da avantajlı yanları var."

"Muz ithalatçısı olmak asla hedefim olmadı."

"Biraz egzotik bir havan olmazsa renksiz olacağını düşündüm. Zaten gerçek dünyada seninle ilk karşılaştığımız yer de senin Doğu yakasındaki muz bahçelerinin oradaki sundurma olmalı diye düşünüyorum. İmalı ve muğlak konuşmalarımız o binlerce post-erekte sebze penislerin arasında gerçekleşiyor."

"Ben o sözcüğün nasıl yazıldığından bile emin değilim."

---

* Messalina *de nos jours: Günümüzün Messalinası. Messalina, İmparator Cladius'un üçüncü karısıdır. Çılgın partiler düzenleyen, kendisini eleştiren eski sevgililerini öldüren bir nemfomanyak olarak bilinir.* (ç.n.)

"Bunu kaybedersem çok üzülürüm." Duraklar. "Doğru yolda olduğumu hissediyorum."

"Doğru yolda olduğunu mu hissediyorsun?"

"Doğru yaptığımı hissetmem benim için müthiş bir önem taşıyor, Miles." Yüzünde ciddi ve incinmiş bir gülümseme belirdiği gibi kaybolur. "Bunu daha önce fark etmiş olmanı isterdim."

Adam kısa bir nefes alır. "Üçlünün üçüncü bölümü nasıl olacak?"

"İkinci bölümdeki bir iki sahne üzerinde derinleşmeyi düşünüyordum. Yani, içimdeki doğa dışı dişi hayvanın beni ele geçirişi. İki Hollandalı araba satıcısı ve Erse'deki bir öğretmenle ilgili bir şey vardı."

"Bence genel bir özet versen daha iyi olur. Şimdilik."

"Pekâlâ. Bakalım." Sigarayı tutan elini bilekten büker. "İlk iki bölümde eksik bir şeyler olduğunun farkına vardığından eminim. Değil mi?"

"Korkarım fark etmedim."

"Din."

"Din mi?"

"Bence ben bir rahibe olmalıyım. Vatikan'dan bazı sahneler verilebilir. Bu tür kitaplar her zaman iyi satar."

Adam kırmızı halının yatağın altında kalan kısmına diker gözlerini.

"Ben son derece müşkülpesent bir Cambridge mezunu olduğumuzu sanıyordum."

"İşte işin sempati toplayacak tarafı da bu. Leavises ya da Dr. Steiner gibi isimlerin dizinin dibinde oturan birinin vahşice tecavüze uğraması..."

"Bana kalırsa, vahşice tecavüz temasına fena halde takmış durumdasın. Alınmanı istemem ama..."

Kadın bir kez daha indirdiği gözlüklerinin üzerinden bakar adama.

"Çağdaş gerçekliğe en doğru öykünmenin, burjuva ağırlıklı bir toplumdaki sınıf ilişkilerinde görülen vahşeti sembolik olarak yansıtması gerektiğine genel olarak herkesin katıldığını anladım."

"Konuyu bu şekilde koyarsan, evet. Ve kim?.."

"Afrika'daki misyoner evimde yirmi dört genç kara derili Marksist gerilla. Senin karakterine de biraz yer vermeli. Takdis töreni için Roma'ya gelmiş olabilir. Yeni sevgilisiyle."

"Seni sevdiğimi sanıyordum."

Kadın sigarasının dumanını üfler.

"Ben o yeminleri ettikten sonra bunu yapamıyorsun. *Gerçekçi* olmaz."

"Peki bu yeni kadın nereden geliyor?"

"Ben bir kadından söz etmiyorum, Miles."

"Ne demek yani?.."

"Tanrı beni senin elinden aldıktan sonra, gerçek cinsel dürtülerinin kendini gösteriyor olması mantıksız olmaz."

"Ama..."

"Gerçekleri bir yana bırakıp konuşalım; senin de gayet iyi bildiğin gibi, eşcinseller İngilizce konuşan roman okurlarının yüzde on üç nokta sekizini oluşturuyor. Seni etkilesin diye söylemiyorum. Ama bu da bir gerçek."

Havlusundaki ipi yakalamakla uğraşır yine.

"Eşcinsel biri neden senin takdis törenine gelsin, Tanrı aşkına?"

"Çünkü beni unutamıyorsun. Ayrıca, sen ve kuaför dostun bütün eşcinseller gibi bu tür abartılı ortamlara da bayılıyorsunuz. Tütsüler, kostümler falan. Aslında en sonunda –elbette ben öldükten sonra, yani– kendi sokağındaki kilisede duran Bakire Meryem heykelinin yüzüyle benimkini karıştırman da çok hoş olurdu."

"Ben de mi Katoliğim şimdi?"

"En baştan beri. Sana söylemeyi unuttum." Bakışlarını ona çevirir. "Senin bir tek karakterin olmalı. Ve de günah duygun. Bunların oranı da yüzde yirmi sekiz nokta üç."

"Katoliklerin mi?"

Başını sallar. " En son sahne için de çok ilginç bir fikrim var. Benim heykelimin altına birkaç tane olmamış muz koyarken görüyorum seni –yani onun heykelinin. Bence bu son derece anlamlı bir son olurdu."

"Nedir, Tanrı aşkına bunun anlamı?"

Yumuşak başlı ama hükmedici bir gülümseme belirir yüzünde.

"Merak etme. En ayrımcı okurların bile buradaki sembolizmi kavrayacaktır."

"Peki bu sebze penisler, bu koşullarda biraz zındıklık olmuyor mu?"

"Gözlerinde yaşlarla, dizlerinin üzerine çöküp sunarsan olmaz."

"O kiliseye çıkan dik merdivenlerin üst basamağında muzlardan birini düşürmüş olmama ne dersin?"

"Neden?"

"*Ex voto** sonrasında dışarı çıktığımda üzerine basıp kayabilirim."

Kadın bir an adama bakar, sonra gözlerini indirir. Sonra incinmiş olduğunu belli eden kısık bir ses tonuyla konuşur.

"Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Ben komiklik yapmak için söylemedim. Aşağı inerken belimi kırabilirdim, örneğin."

"Ben yalnızca yetenek alanına girebilecek genel bir çerçeve bulmaya çalışıyordum." Omuzlarını silker, gözleri hâlâ devriktir, sigarasının külünü silkeleyip durur. "Önemli değil. Gerçekten umurumda değil."

Adam gider, yatağın kenarına oturur, kadına dönüktür.

"Ama senin kurgun her türlü olasılığa açık. Bunu da görebiliyorum."

"Pek ikna edici değil bu sözler."

"Ciddiyim. Birkaç kalın fırça darbesiyle yepyeni dünyalar açışını izlemek hayret verici."

Kadın ona tereddütlü, kuşkulu bir bakış atar ve tekrar başını eğer.

"Bence sen bunu oldukça saçma buluyorsun."

"Hiç de değil. Çok eğitici. Şimdi on kat daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

"Yalnızca kısaca ana hatlarını anlattım."

"En çok ipucu da buralardan alınır zaten."

Buğulu mavi camların arkasından bir kez daha bakar adama.

* *Ex voto:* Başka bir şeyi sembolize eden nesne. (ç.n.)

"İstesen yapacağını biliyorum, Miles. Gerçekten istesen."

"Biraz kafamı karıştıran bir iki ufak tefek nokta var. Sorabilir miyim?.."

"Lütfen."

"Örneğin, neden *yirmi dört* gerilla?"

"Bana doğru bir rakam gibi geliyor. Elbette, ben bir uzman değilim. Bunu araştırman gerekecek."

"Bu aynı zamanda Yunan alfabesindeki harflerin sayısı."

"Öyle mi? Unutmuşum." Adam kadına diker gözlerini. Kadın başını iki yana sallar. "Üzgünüm. Ben bir ilişki kuramadım."

"Belki de yoktur."

"Neden olabileceğini düşündüğünü de anlamıyorum. Gerçekten."

"Öylesine soruyorum: Duygusal olarak bu kadar karmaşık dişi karakterine bir isim düşünmüş müydün acaba?"

Kadın uzanıp adamın bileğine dokunur. "Bundan söz etmen beni çok sevindirdi. Senin bütün fikirlerine itiraz ettiğimi düşünmeni istemem. Aslında, Erato son derece uygun olurdu. Fazla duyulmamış bir isim. Bence bunu tutmalıyız."

"Sence bu biraz kopuk olmaz mı? Çağdaş bir karaktere pek bilinmeyen küçük bir Tanrı'nın adını vermek, üstelik de hiç var olmamış birinin?"

"Bu bence ona hoş bir muamma havası veriyor."

"İyimser bir tahminle bu ismi duymuş olan yüzde sıfır oranındaki bir okur kitlesi için mi; hatta bırak adını duymayı, kim olduğunu, daha doğrusu var olmadığını bile bilemeyen okur kitlesi için mi?"

"O bile önemli, Miles."

Adam koluna yaslanarak kadına doğru eğilir ve yüzünü kadının yüzüne yaklaştırır. Adam kadının buğulu mavi gözlüklerinde kendi gözlerinin yansımasını görür. Kadın geriye çekilirken havlusunu da çekiştirerek üst kısmını kapatmaya çalışır.

"Son bir sorum var."

"Evet?"

"O arsız Yunan popon en son ne zaman güneş yüzü gördü?"

"Miles!"

"Erato."

"Aramızın iyi olduğunu sanıyordum."

"*Senin* aran iyiydi."

Kadının gözlüklerini çıkartıp, ona diker gözlerini. Gözlüksüz yüzü şaşırtıcı ölçüde genç görünmektedir şimdi. Yirmi yaşından bir gün bile fazla göstermeyen bu suratta o yaşın yarısı kadar birinin masum ifadesi vardır. Kadın gözlerini indirir ve mırıldanır. "Nasıl cesaret edersin. Seni asla affetmeyeceğim."

"Beni bir kez dene. Bana bir kez daha edebi bir öneride bulun ve ilham ver."

Kadın havlusunun göğüs kısmını bir kez daha yukarı çeker, yan taraflarına ve aşağı doğru bakar.

"Eminim, daha iyi bir şey düşünürdü. Var olsaydı."

"Sakın buna yine başlama." Kadının yüzünü yukarı ve yanlara çevirir ve gözlerine bakmaya zorlar. "O inanılmaz klasik burnunun üzerindeki gözlerindeki asla erimeyen buz bakışını da sil artık."

"Miles, canımı acıtıyorsun."

"İyi. Şimdi iyi dinle. Listenin en alt sıralarında ya da beşinci sınıf bir Tanrıça olabilirsin. Diğer Tanrıçalarla karşılaştırıldığında güzel de sayılırsın. Ya da diğer revü kızlarıyla. Sen de babanın evladısın. Daha doğrusu, teolojideki en abaza yaşlı keçinin zevku sefa yan ürünüsün. Yaptığın makyajdan senin kendi halinde bir kadınla uzaktan yakından ilgin olmadığı belli oluyor. Kafan ise bin dokuz yüz yirmilerin vamp kadınlarının kafası gibi çalışıyor. Benim asıl hatam seni Theda Bara olarak ele almamış olmak." Kadının başına başka bir açıdan bakar. "Ya da *Mavi Melek*'teki Dietrich gibi."

"Miles, lütfen... Sana ne oldu, anlayamıyorum."

"Senin küstahlığın bana bulaştı." Klasik burnun üzerine hafifçe dokunur. "Oynadığın oyunu biliyorum. Artistik kuralların sınırlarının ötesinde aslında erotik bir ortamda gezinip duruyorsun."

"Miles, beni korkutmaya başlıyorsun."

"Benden asıl istediğin, üzerindekini parçalamam ve yine senin üzerine atlamam. Eğer gücün olsaydı, eminim çoktan sen benim üzerine atlardın."

"Artık çirkinleşiyorsun..."

"Kucağıma yatırıp poponu pataklamamamın tek nedeni, yaptığından daha iyisini bilmediğini bilmem."

"Bunlar korkunç sözler."

Tekrar kadının burnuna dokunur, sonra az ilerideki iskemleye doğru uzattığı parmağını şaklatır. Tıpkı daha önce olduğu gibi bir anda iskemlede, askıya asılı yazlık bir giysi belirir; bir de gömlek, kravat, çoraplar, iç çamaşırları, bir çift ayakkabı. Adam ayağa kalkar.

"Şimdi üzerimi giyeceğim. Sen de beni dinleyeceksin." Gömleği üzerine geçirir. Düğmelerini iliklerken kadına döner. "Tüm bunların ardında ne olduğunu bilmediğimi sanma. Senin için her şey tahrik etmekten ibaret. Benim güzel bir fikirle ortaya çıkışımı kaldıramıyorsun. Kitap kurdu genç kadın taklidin son derece zayıftı; bu da çağdaş edebiyat hakkında inanılmaz bir cehalet içinde olduğunu göstermiş oldu. Bu duvarların neden gri dolgu kaplama olduğunu hiç anlamadığına eminim." İliklemeye ara verir ve kadına bakar. Kadın başını iki yana sallar. "Tabii, anlamadın. Gri duvarlar, gri hücreler. Gri madde." Parmağıyla kafasına dokunur.

"Jeton düşmeye başladı mı?"

"Her şey.. beyninin içinde olup bitiyor?"

"Aferin."

Kadın önce duvarlara, sonra kubbe şeklindeki tavana bakar. Adama döner. "Fark etmemiştim."

"Şimdi bir yerlere geliyoruz." İç çamaşırını giymek üzere eğilir. "Hafıza kaybı?"

"Ben sandım ki.. yalnızca şey için..."

"Ne için?"

"Hafif türden bir şeyler yazmak için kendine bahane olsun diye..."

"Bir de kendimizi İngiliz dili ve edebiyatı mezunu falan sanıyoruz. Tanrım."

Dönüp askıdan pantolonunu alır. "Tanrı bilir, bana Todorov'u da tanımadığını söylersin şimdi."

"Kimi?"

"Tanımıyorsun, değil mi?"

"Korkarım tanımıyorum, Miles. Affet."

Pantolonu ayaklarına geçirirken tekrar kadını süzer. "Temel metinleri bile okumamışken nasıl olur da bir teoriyi tartışmaya kalkar insan?"

"Anlat bana."

Pantolonu giyer. " Sokaktaki insanın anlayacağı dille anlatayım: Hafıza kaybı altındaki tüm bu ince sembolizm, hem hipostatik hem de epifanik fasetler içermekle beraber, diejetik prosesus'un muğlak yapısına bağlı olarak ortaya çıkar . Özellikle anagnorisis açıdan bakıldığında." Gömleğinin uçlarını pantolonunun içine sokar. "İşte Dr. Delfie bu."

"Dr. Delfie mi?"

"Açık."

"Açık olan ne, Miles?"

"Nedensel olarak ele alınmasının abesliği."

"Ben cinsel olarak ele alındığını sanmıştım."

Bir yandan gömleğini sokuştururken bir yandan da sabırsız bir ifadeyle kadına bakar.

"Yapma Tanrı aşkına, cinsellik yalnızca metafordu. Yorumbilimsel tarafı için nesnel bir korelasyon bulunması gerekiyordu. Bir çocuk bile görürdü bunu."

"Evet, Miles."

Pantolonun fermuvarını çeker. "Artık çok geç." Çoraplarını giymek üzere tekrar oturur.

"Gerçekten de anlayamamışım."

"Elbette anlayamadın. Birinci sınıf son bir çift sayfa daha yazılacaktı. Şimdiye kadar yazdıklarımın içinde en iyi iki sayfa. Gelip de sakar bir fil gibi bir tarafınla dağları devirmeseydin."

"Miles, ben elli kilo bile değilim."

Adam başını kaldırıp ona bakar. Yüzünde şakacı bir ifadeden çok, uzun zamandır bir şeye katlanan birinin sıkılmış ifadesi vardır. "Bak, tatlım, vücudun işe yarar. Ama kafanın içi... En azından üç yüzyıl geride kalmış."

"Buna kızmana gerek yok."

"Kızmıyorum. Senin iyiliğin için anlatıyorum bunları."

"Herkeste korkutucu bir ciddiyet var bu günlerde."

Kadına uzattığı elinin bir parmağı ileriyi gösterirken, diğerleri de çorabı tutmaktadır. "Bu konuyu açman iyi oldu. Bu da başka bir şey. Günlük yaşamda mizaha yer olabilir ama ciddi modern kurguda bu gibi şeylere yer yoktur. Senin pek zevk aldığını gördüğüm bu şakalaşmalarına, kesinlikle aramızda kalmak üzere, ara sıra vakit ayırarak zaman kaybetmeye bir şey demiyorum. Fakat bu tür şeylerin benim adımla yayımlanan metinlere girmesine izin verecek olursam, bütün şöhretim bir gecede rezil olur." Kadın bu tiradı gözlerini devirmiş bir halde dinlemektedir. Adam çorabını ayağına geçirmek üzere eğilir ve az önceki kadar sert olmayan bir tonda devam eder. "Bu bir öncelik meselesi. Senin bir putperest olarak yetiştirildiğini biliyorum, elinde olan bir şey yok. Kendini aşan, daha zengin ve daha zor bir alanda bana ilham veremeyeceğini, bunun da elinde olmadığını biliyorum. Aslında, geçmişteki tek deneyimi basit aşk şiirleri yazmış birini seçmem, benim adıma çok ciddi bir hataydı, bunu söylemek zorundayım. Modern roman için asıl aday kız kardeşin Melpomene olmalıydı. Neden onun seçilmediğine şaşıyorum. Ama artık iş işten geçti."

Kadın çok kısık bir sesle konuşur. "Bir şey sorabilir miyim?"

Adam ayağa kalkar, iskemlenin arkalığından kravatı alır.

"Elbette."

"Tam anlayamadığım bir şey var, madem günlük hayatta mizaha yer var, neden romanda da olmasın. Romanın yaşamı yansıttığını sanıyordum."

Adam kravatı bağlamayı keser ve ellerini beline koyar.

"Tanrım. Seninle nereden başlamalı bilemiyorum." Hafifçe öne doğru eğilir. "Yansıtıcı romanın modası geçeli altmış yıl oldu, Erato. Modernizmin ne olduğunu sanıyorsun? Hatta post-modernizmin? En aptal öğrenci bile bugünün reflektif değil, refleksif ortam olduğunu bilir. Sen *bunun* bile ne anlama geldiğini bilmezsin, değil mi?"

Kadın gözlerini kaçırarak başını iki yana sallar. Satir hikâyesinde anlattıkları sanki gerçekleşiyormuş gibidir; ödevini yapmadığı-

nı itiraf etmek zorunda bırakılan ve on altı yaşından fazla durmayan bir okul çocuğu gibi durmaktadır. Adam öne doğru eğilir; işaretparmaklarını birbirine değdirerek konuşmaktadır.

"Ciddi, modern romanın tek bir konusu vardır: Ciddi modern roman yazmanın zorlukları. En başta şunu kabul eder: Yalnızca romandır, yalnızca roman olabilir, asla romandan başka bir şey olmayacaktır ve dolayısıyla gerçek yaşam ya da gerçeklik gibi konulara bulaşmaz. Anladın mı?"

Adam bekler. Kadın yumuşak başlı bir ifadeyle başını sallar.

"İkincisi. Bunun doğal sonucu olarak da romana *dair* yazmak, roman yazmaktan daha önemli bir mesele olarak ortaya çıkar. Günümüzde, kimin iyi romancı olduğunu anlamanın en iyi yolu da budur. İyi romancı araba tamircisinin parça montajı yaptığı gibi öyküleri ve karakterleri birbirine ekleyip roman yazmaz."

Kadın başını kaldırır. "Ama..."

"Evet, tamam. Bir noktada bir şeyler yazmak zorundadır, bu açık, ama salt bunun yazılmasının ne kadar gereksiz ve saçma olduğunu göstermek için. Hepsi o kadar." Kravatını bağlamaya başlar. "Anlayabilmen için en basit sözcüklerle anlatıyorum. Buraya kadar anladın mı?"

Kadın başını sallar. Adam kravatını bağlar.

"Üçüncüsü ve en önemlisi: Yaratıcı düzeyde yazar ve metin arasında hiçbir biçimde bağlantı yoktur. Bunlar bütünüyle birbirinden ayrı dururlar. Hiçbir biçimde, birinden diğerine doğru bir çıkarım ya da tümevarım yapılmaması gerekir. Yapı bozucular bunu hiçbir şüpheye yer vermeyecek şekilde kanıtladılar. Yazarın yalnızca tesadüfi bir aracılık rolü vardır, o kadar. Kitapçıda metni okura teslim eden tezgâhtardan daha önemli bir konuma sahip değildir."

"O halde neden yazarlar kitapların üzerine isimlerini yazdırıyorlar, Miles?" Yumuşak bir ifadeyle bakmaktadır. "Yalnızca soruyorum."

"Çünkü çoğu senin gibi. İnanılmaz bir biçimde zamanın gerisinde kalmışlar. Ve insanın tüylerini diken diken edecek ölçüde kibirliler. Çoğu hâlâ kendi kitaplarını yazmış olmak gibi bir ortaçağ yanılgısıyla yaşıyor."

"Hiç fark etmemiştim."

"Eğer istediğin şey öykü, karakter, gerilim, betimleme gibi modernizm öncesi çağlara ait antika saçmalıklar ise, sinemaya git. Ya da çizgi roman oku. Ciddi, modern bir yazara gelme. Benim gibilerine."

"Hayır, Miles."

Adam kravatının düğümünü iyi bağlayamadığını fark eder. Biraz sinirli bir hareketle düğümü çözer ve tekrar bağlamaya başlar.

"Şu andaki tek önceliğimiz söylemdir, söylemin işlevi, söylemin konumu. Metaforik, bağlantısız yanı, bütünüyle ateleolojik kendine yeterliği."

"Evet, Miles."

"Şimdiye dek beni biraz sinir etmeye çalıştığını biliyorum ama yaptıklarının son derece saçma ölçülerdeki demode görüşlerine ait semptomlar olduğunu düşünüyorum. İlk fikrin hep aynı kaldığı sürece doktora düzeyinde bir analize bile değecek esinler verme umudu taşıyamazsın: İnsanın giysilerini ne kadar çabuk çıkarıp yatağın üzerine fırlatıyorsun. Çok saçma. Nötron bombası çağında ok ve yayı düşünmek gibi." Kadının bükük boynunu inceler. "Gerçekte zararsız bir yaratık olduğunu biliyorum ve sana şefkat duyuyorum. Aslında senden çok iyi bir geyşa olur, bunu da söylemeliyim. Ama korkunç ve çaresiz bir biçimde dokunulmaz oldun çıktın. Bugün, sen burnunu sokana kadar cinsel unsur yalnızca klinik düzeydeydi –demem o ki, erotizmden zekice yoksunlaştırılmıştı." Gömleğinin yakasını indirir ve ikinci kez düğümlediği kravatını biraz sıkarak iyice yerleştirir. "Bugünlerde tek geçerli kitle olan akademik okurlar için yaratılmış metafizik bir niyet içermekteydi. Oysa sen geldin ve o güzelim yapının dengesini allak bullak ettin, en düşük düzeydeki piyasanın zevkine uygun bir hale getirmek için küçülttün, değersizleştirdin, bozdun, öldürdün. Artık mahvoldu. İmkânsız bir hale geldi. Kravatım düzgün olmuş mu?"

"Evet. Ve son derece üzgünüm."

Tekrar oturup ayakkabılarını giymeye başlar.

"Bak. Sana karşı dürüst olacağım, Erato. Şunu kabul edelim: Seninle ilk kez bir problem yaşayıp, boşa zaman harcamıyoruz.

Sözde dişi beyni denilen şeyin bir iki basit yönüne dair yardımcı olabilecek bir şeyler verebileceğini inkâr etmiyorum –modern romanın maalesef hâlâ birtakım yüzeysel maskeler ve desteklere, nam-ı diğer kadın ve erkeğe dair olduğunu göz önündeki bulundurursak, yani. Fakat senin, yaratıcı zihnin ne demek olduğunu kavradığını sanmıyorum. Sen editör gibi bir şeysin. Sonunda, kahrolası kitabı baştan kendin yazmak istersin. Bunu asla kabul edemem. Yani, madem kitap yazmak istiyorsun, çık git kendin yaz o zaman. Çok kolay olur, bugünlerde belli türde kadın kitaplarına karşı giderek büyüyen bir ilgi var. 'Benim söylemesi ayıp şeyime, söylemesi ayıp şeyini değdirdi' gibi şeyler." Ayakkabısının bağcıklarını bağlayıp sağlamlaştırır. "Jong'u oku."

"İsviçreli psikolog mu?"

"Önemi yok. Mesele şu: Hem benim hem de hepimiz için kabul etmelisin ki, fazla önem taşımayan bir iki noktada editör tavsiyeleri veren biri olmaktan öteye gidemeyeceksin bir kez daha." Ayağa kalkar, takımının ceketine uzanır. "Ve bütün samimiyetimle şunu da söyleyeyim: Bu konuda artık güvenilirliğini de kaybetmiş durumdasın. Hâlâ dünyanın yaşanması hoş bir yer olduğunu düşünüyorsun. Artık yaşama yaklaşımın yüzeyselliğini yansıtan rezil çöplükler yok. Günümüzün dünyaca tanınmış başarılı modern sanatçısı bunun saçma, kara ve anlamsız olduğunu göstermiş durumda. Tam bir cehennem."

"Dünyaca tanınmış başarılı biri olsan da mı; Miles?"

Adam ayakta, kadının eğilmiş başına bakar. "Bu çok çocukça ve ucuz bir laf."

"Üzgünüm, Miles."

"Çağdaş kültürün anahtar figürlerinin doğruluğu konusunda kuşkuların mı var?"

"Hayır, Miles. Elbette yok."

Adam bir an sessiz kalır, itiraz duygularının yatışmasını bekler, sonra daha da eleştirel bir ses tonuyla devam eder.

"Yirminci yüzyıl kadınının tanım itibarıyla umutsuz olması gibi müphem şakalar yapmak kolay. Gerçek şu ki, kadın olmaktansa ölmeyi tercih edersin. Kadın olmanın her anından zevk alı-

yorsun. Çatıdan kopup kafana düşse bile gerçek umutsuzluğun ne olduğunu anlayamazsın."

"Miles, bu elimde değil."

"Pekâlâ. O halde kadın ol ve bunun keyfini çıkar. Ama buna ek olarak bir de düşünmeye kalkma. Biyolojik kartların böyle dağıtılmış olduğunu kabul et. Ne bir erkek beynine ve zekâsına sahip olabilirsin ne de evrensel bir sevgili olmak gibi bir hastalığı taşıyabilirsin. Bu sana mantıksız mı geliyor?"

"Sen öyle söylüyorsan hayır, Miles."

"Güzel." Ceketini giyer. "Şimdi bu talihsiz bölümü unutup el sıkışmayı öneriyorum. Seni burada bırakıp gideceğim. Gelecekte bir zaman, küçük bir tavsiyeye ihtiyacım olduğunda ya da olursa seni ararım. Gücenmek yok, seni arayacağım. Ayrıca, bir dahaki sefere kalabalık bir yerde buluşmayı öneriyorum. Öğle yemeğinde seni bir kebapçıya götürürüm, oturur, konuşur, reçina* içer, çağdaş iki insan gibi davranırız. Zamanım olursa seni havaalanına götürür, Yunanistan'a giden bir uçağa bindiririm. Hepsi o kadar. Tamam mı?" Kadın uysalca eğer başını. "Son bir şey daha. Düşünüyorum da, gelecekte finansal bir temel üzerinde çalışırsak mutlu olacağım. Yani, kullandığım her şey için sana küçük bir ücret öderim, tamam mı? Ben de sonra vergiden düşerim ."

Kadın tekrar sallar başını. Adam ona bir an baktıktan sonra elini uzatır, kadınsa güçsüzdür, uzanan eli ancak gevşekçe sıkabilir. Adam bir an tereddüt eder, sonra eğilir, kadını başından öper ve çıplak omzuna dokunur.

"Neşelen, yaşlı kız. Bunu da atlatırsın. Bunların söylenmesi gerekliydi."

"Samimiyetin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Oda servisinin bir parçası. Evet. Ben gitmeden önce istediğin bir şey var mı? Güzel elbiseler? Bir dergi? *Woman's Own? Good Housekeeping? Vogue*?"

"Gerek yok. Başımın çaresine bakarım."

"Buradan alıp götürecek bir taksinin çağrılması fikri çok hoş olabilir." Kadın başını iki yana sallar. "Emin misin?" Kadın başını

* Reçina: Bir çeşit Yunan içkisi. (ç.n.)

öne doğru sallar. "Kırılmaca, güçenmece yok değil mi?" Kadın başını yine iki yana sallar. Adam adeta yaşlı bir akraba gibi gülümsemektedir. "Bin dokuz yüz seksenlerdeyiz."

"Biliyorum."

Adam elini uzatır ve Yunan saçını okşar. "O halde *ciao*."

"*Ciao*."

Adam döner ve kapıya doğru yürür. Miles Green'in tavırları sert, yürüyüşü dimdiktir; mükemmel bir iş anlaşmasının ardından yeni bir randevuya gitmekte olan biri gibidir. *Mann ist was er isst*,* aynı zamanda ne giyerse de odur. Miles, ustaca biçilmiş takım elbisesi ve eski okul kravatıyla iki kat, hatta on kat dünya adamı gibi görünmektedir; yoğun bir iş gününde, olsa olsa fahişe diye adlandırabileceği birine bir iki saat ayırmış olmaktan en ufak bir utanç duymayan (ne de bin dokuz yüz seksenlerdeyiz) bir erkek. Artık tazelenmiş biri olarak işine, daha ciddi meselelere dönebilir –yayıncısıyla toplantıya girebilir, belki edebi bir konferansa katılabilir ya da üyesi olduğu kutsal erkek kulübüne gidebilir. Odada ilk kez doğru bir şeyleri, akılcı gerçekçiliği çağrıştıran bir hava esmektedir.

Maalesef, bu havanın esmesiyle kaybolması bir olur. Kapıya giden yolu yarılamışken, kendinden emin yürüyüş donakalır. Nedeni hemen anlaşılmaktadır: Ortada, yolu yarılanacak bir kapı yoktur artık. Kapının bulunduğu yerde şimdi gri dolgu kaplama dikişsiz bir duvar vardır, çengel bile ortadan kaybolmuştur. Adam çarçabuk yatağa doğru bakar. Az önce azarlanan kadın hâlâ başı öne eğik oturmaktadır, odadaki bu atmosfer değişikliğinden bihaber olduğu anlaşılmaktadır. Adam kapının olması gereken yere bir kez daha bakar ve parmaklarını şaklatır. Duvarda hiçbir değişiklik olmaz. Yine yapar; yine hiçbir şey değişmez. Adam bir an tereddüt eder, sonra kapının olması gerektiği yere gider ve duvarı yoklamaya başlar. Sanki kör olmuş, el yordamıyla kapının kolunu aramaktadır. Duraklar, birkaç adım geri gider, sanki kapıya omuz atmaya hazırlanmaktadır. Ama onun yerine kollarını ileriye uzatır, hayali bir kapıyı yüklenip menteşelerine oturtmaya çalışan bir adam görüntüsü

* (Alm.) *İnsan neyse odur*. (ç.n.)

verir. Bir kez daha şaklatılan parmak sesleri duyulur. Bir kez daha duvar kesinlikle bomboş, kapısız halini korur. Adam duvarın o bölümüne kızgın bir bakış fırlatır. Sonra döner ve sert adımlarla yatağın başucuna kadar yürür.

"Bunu yapamazsın!"

Kadının başı çok yavaş bir hareketle kalkmaya başlar.

"Hayır, Miles."

"Burada patron benim."

"Evet, Miles."

"Eğer birinin buna saniyenin milyonda biri kadar bir zaman için bile inanacağını sanıyorsan... O kapıyı yerine koymanı emrediyorum." Kadının verdiği cevap yastıklara yaslanmak olur. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet, Miles. Ben çok salak biriyim ama kulaklarım çok iyi duyar."

"O halde sana söyleneni yap."

Kadın kollarını kaldırır ve uzun boynunun arkasında kenetler. Havlu gevşer. Kadın sırıtmaktadır.

"Sinirlenmiş gibi göründüğünde sana tapıyorum."

"Eğer o kapı beş saniye içinde geri gelmezse, seni uyarıyorum, fiziksel şiddet uygulamaya başlayacağım."

"O sevgili Marki gibi."

Adam derin bir nefes alır. "Beş yaşında bir çocuk gibi davranıyorsun."

"Ya! Ben yalnızca beşinci sınıf bir Tanrıçayım."

Adam ona, daha doğrusu ısırdığı alt dudağına bakar.

"Beni isteğim dışında burada tutamazsın."

"Ama kendi beyninden çıkıp gidemezsin de."

"Evet, gidebilirim. Bu yalnızca benim metaforik beynim. Sen iyice saçmalıyorsun. Tanrı bilir, doğa yasalarını da erteler, zamanı geriye de alırsın."

"Yaparım, Miles. Hem de sık. Hatırla."

O anda adamın az önce üzerine geçirmiş olduğu giysiden geriye eser bile kalmaz. İçgüdüsel bir telaşla elleriyle önünü kapatır. Kadın yine ısırır dudağını.

"Buna tahammül etmeyeceğim!"

Kadın elini hafifçe yatağın üzerine vurur. "O halde gel de buraya otur."

Adam döner ve kollarını kavuşturur. "Asla."

"Senin o zavallı küçük şeyin. Keşke izin versen de öpsem." Adam daha da somurtkan bir ifadeyle boşluğa –küçük odanın izin verdiği ölçüde– diker gözlerini. Kadın mor banyo havlusunu alır ve yatağın ayakları dibine atar. "Bunu ister misin? Artık ihtiyacım yok."

Adam öfkeyle yerdeki havluya bakar ve ani bir hareketle yerden kaldırdığı gibi üzerine sarmaya çalışır. Havlu onun için çok küçüktür ama zorla uçlarını çeker ve beline düğümlemeyi başarır. Sonra uzun adımlarla iskemleye doğru yürür, iskemleyi tuttuğu gibi kaldırır ve odanın köşesindeki masaya doğru ilerler, iskemlenin arkasını yatağa çevirir. Sert hareketlerle masaya yanaştırdığı iskemleye oturur, sırtı kadına dönük, kollarını kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmıştır. Dolgu duvarlı odanın üç metre ilerideki köşesine diker kararlı gözlerini. Sessizlik hâkim olur bir an. Sonunda omuzlarının arkasından konuşur.

"Elbiselerimi alabilirsin, beni gitmekten de alıkoyabilirsin. Ama duygularımı değiştiremezsin."

"Biliyorum. Sersem seni."

"O halde bu çok saçma bir zaman kaybı."

"Sen duygularını değiştirmedikçe."

"Asla."

"Miles."

"Senin de ifade ettiğin gibi, insanın var olabilmesi için birtakım temel özgürlükleri olmalıdır."

Kadın oturduğu yerden adamı seyretmektedir. Birden kalkar ve yatağın altına bakar. Gül ve defne yaprağı tacını bulur. Sanki ayna varmış gibi duvara doğru dönüp tacı takar, biraz sağa sola oynatarak yerleştirir, saçını düzeltir, koyu renkli bir iki lüleyi dışarı çıkarır, sonunda görünüşünü beğenir ve odanın karşı tarafındaki adama seslenir.

"Gelip kucağına oturabilir miyim, Miles?"

"Oturamazsın."

"Lütfen."

"Hayır."

"İstersen, on beş yaşında olurum."

Adam oturduğu yerden kalkmadan döner ve parmağını kadına doğru uzatır.

"Uzak dur."

Ama kadın ona doğru ilerler. Tam adama iyice yaklaşmışken ve adam da bir adım daha gelirse onun üzerine atlayacakmış gibi dururken, kadın gül rengi halının üzerinde dizleri üstüne çöker, ellerini kucağına koyar, ve uysal bir pozisyonda oturur. Adam bir an kadının gözlerine bakar, sonra bakışlarını çevirir.

"Ban yalnızca tohumları verdim sana. Asıl işin tamamını sen yaptın."

Adam ses çıkarmadan oturur bir an, sonra patlar.

"Tanrım, o oyun hamuru, paşalar, haremler gibi palavralarını düşündükçe! Bir de Hitler'miş!" Sonra aniden kadına döner. "Sana bir şey söyleyeyim mi! Tarihteki en büyük küçük faşistsin sen. Orada öyle ölmek üzere olan köpek bakışlarınla dizlerinin üzerinde oturmana da aldanacağımı sanma."

"Faşistler seksten nefret eder, Miles."

Adamın yüzünde ürkütücü bir gülümsemenin çizgileri belirir. "En kötü felsefelerde bile bir iki iyi nokta bulunabilir."

"Sevgi de."

"Bu koşullar altında bu sözcüğü çok yersiz buluyorum."

"Ve yumuşaklık."

"Sen kahrolası bir kaktüs kadar yumuşaksın."

"Ve asla kendilerine gülmeyi başaramazlar."

"Gördüğüm kadarıyla, bir insandaki inançların tümünü yok etmek, yaşamının sonuna dek onu kısır bırakmak oldukça eğlenceli bir durum. Kendini zor tutuyorsun, sevincinden yerde takla atıp yuvarlanmadığın kaldı. Sana katılamadığım için kusura bakma."

"Tüm bunların nedeni sonunda bana biraz da olsa ihtiyacın olduğunu fark etmen mi?"

"Sana ihtiyacım yok. Asıl sen bir şeyler yapma ihtiyacı duyu-

yorsun. Beni aşağılamak gibi."

"Miles."

"Az önce ne söylediysem hepsini bilerek söyledim. Ta baştan beri, o son derece bayağı, eften püften roman müsveddesi fikirlerinle bütün eserimi mahvettin. Bu işe başladığım zaman kendim olmak gibi bir istek taşımıyordum. Joyce ve Beckett'in izlerini takip edecektim. Ama hayır, sen burnunu sokuverdin. Bütün dişi karakterler tanınmayacak kadar değişti. Kadın bunu yapmalı, şunu yapmalı. Her seferinde kadını şişirip şişirip her şeyi pisliğe çevirdin. Sonunda çıka çıka yine aynı şey çıktı, yani sen. Bir kez daha benim çok iyi bir eserimi kuşa çevirdin. Benim yazdığım metnin on iki farklı sonu vardı –o haliyle kusursuzdu, bunu daha önce kimse yapmamıştı. Sonra sen bulaştın ve elimde kala kala üç tane kaldı. İşin amacı kayboldu. Harcandı gitti." Dönüp kadına kızgın kızgın bakar. Kadın dudaklarını ısırmaktadır. "Bir sonrakinin yeri neresi olacaktı, şimdi söyleyebilirim sana. Athos Dağı."

Gülümsemesi derinleşir. Bakışlarını uzaklaştırır ve atıp tutmaya devam eder.

"Bütün yaptığın dikte ettirmek. Ben ancak otomatik bir daktilonun konuşabileceği kadar konuşuyorum. Tanrım, yazarın kendisi yazılmış mı yazılmamış mı diye görebilmek için Fransızların yüzlerce sayfa boyunca ne kadar uğraştıklarını düşünüyorum da. Sen on saniyede ortaya çıkarıverdin."

"Bu doğru değil, biliyorsun."

"O halde neden kapı tekrar ortaya çıkamıyor? Neden bir kez olsun kendi istediğim gibi bitiremiyorum? Neden her seferinde son sözü sen söylüyorsun?"

"Miles, şimdi de sensin tutarlı olmayan. Az önce bana yazar ve metin arasında hiçbir bağlantı olmaması gerektiğini söylemiştin. O halde, mesele nedir?"

"Çünkü bu bağlantısızlığı kendi tarzımda oluşturma hakkım var."

"Senin küçük, beyinsiz kız arkadaşın olduğumu biliyorum ama bunun mantıklı bir çözümlemeye dayandığını düşünmüyorum."

"Bu meseleler seni aşar, bu yüzden bunları seninle tartışmaya-

cağım."

Kadın, adamın yarı yarıya kendisine dönük sırtına bakar.

"Tekrar arkadaş olana dek buna son vermemizi istemiyorum. Beni kucağına oturtup, sarılıp kucaklayana kadar. Bir de öpücük isterim."

"Tanrı aşkına."

"Senden çok hoşlanıyorum. Artık sana gülmüyorum."

"Sen bana hep gülüyorsun."

"Miles, bak bana."

Adam kuşkulu gözlerle onu süzer; kadın gülmemektedir. Ama adam yine döner geriye, sanki kadının bakışlarından gülmekten daha kötü bir şeyler okumuştur. Kadın bir an hiçbir şey söylemeden adamı izler, sonra tekrar konuşur.

"Pekâlâ. İşte. Kapı geri geldi."

Adam hızla dönüp kapının olduğu yere bakar; evet, kapı yine oradadır. Kadın kalkar ve kapıyı açar.

"Hadi. Gel de öteki tarafta ne olduğunu gör." Adama elini uzatır. "Canını yakmaz."

Kadının uzanan elini umursamayan adam hemen kalkar ve kapıya yönelir. Bakar ve kendisine çok küçük gelen mor bir havluya sarınan bir adam, başına güllerden taç takmış, güzel vücutlu, çıplak bir kız ve klasik kasıkları; arka planda bir yatak, bir köşesinde hayalet çarşafı gibi bir kumaşın asılı durduğu bir guguklu saat ve gri dolgu duvarlar görür. Hepsi de bir aynada ya da bir Magritte tablosunda duruyor gibidir. Kadın, buyur geç dercesine bir hareket yapar.

"Saçmalık bu."

Hırsla geri döner. Kadın kapıyı kapatır, arkası dönük adamı düşünceli bakışlarla süzer, sonra bir iki adım yaklaşır.

"Bu kadar katı olma. Gel de benimle yatağa uzan."

"Hayır."

"Konuşmayız. Sadece sevişiriz."

"Bin yıl geçse de olmaz."

Kadın ellerini arkasında kavuşturur.

"O halde yalnızca arkadaş olarak."

"Biz arkadaş değiliz. Bir nedenle aynı hapihsane hücresine kapatılmış iki insanız. Senin katlanılmaz dişi beyinsizliğin sayesinde."

"Bana az önce anlattıkların, sana karşı kendimi borçlu hissetmeme yol açtı. Şimdi izin ver de borcumu ödeyeyim."

"Hayır, teşekkürler."

Kadın uysal halini koruyarak tatlı tatlı konuşmaya devam eder. "İçten içe beni istediğini biliyorum, Miles."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Giritli kadınların Troya Savaşı'ndan dönen kocalarına yaptıkları şeyi yapmak istiyorum sana. Onları ne kadar özlediklerini gösteren bir şey. Ur metinlerinde vardı ama bugünkü elyazmalarının hiçbirinde görünmüyor, kaybolmuş."

"Sen iflah olmazsın."

"Bu çok kötü."

"Eski Giritlilerin cinsel sapıklıklarıyla ilgilenen kategoriye girmiyorum."

"Girdiğini biliyorum." Kısa bir an duraklar. "Yoksa yüzüme bakmaktan korkmazdın."

Adam başını sallar. "Yüzüne bakmaktan zerre kadar kork–"

Yalnızca küçük bir yumruktur; ama belden alınan güçle inen bir sağ aparküt. Normal olarak bir atlet değilse de, genel fiziksel kuvvetinden gurur duyduğu açık olan genç kadının tüm gücünü kullandığı, aynı zamanda şaşırtıcı ölçüde profesyonelce zamanlanan ve tam yerini bulan bu yumruk adamın çenesine inmiştir. Kadının böyle bir yumruğu ilk kez atmadığı düşünülebilir. Asıl etkisini ani gelişinden alan yumruk, kadının babasının sahip olduğu rivayet edilen hedefe kitlenen füzeler gibidir. Bay Miles Green'in dünyası kararır. Ağzı apaçık kalır, sabit bakan gözleri kayar, sağa sola sallanır, yavaş yavaş dizlerinin üzerine düşer; bir an çaresizce doğrulmaya çalışır ama sonunda çıplak ve hoş bir eğriye sahip bir sol ayaktan gelen sert bir topuk darbesiyle gül rengi halıya yığılır ve hareketsiz kalır.

III

İlahiliğin varlığını kanıtlamanın zor olduğuna inananların çoğunun nedeni budur. Duyulara hitap eden şeylerin ötesine kaldırmazlar zihinlerini, herhangi bir şeyi önce şeklini hayal edip sonra düşünmeye o kadar alışkınlardır ki –oysa bu yalnızca maddi nesneler için yapılabilir– hayal edilemeyen bir şey anlaşılamaz bir şeydir onlar için. Filozofların bile öğretilerinde, önce duyulardan geçmeyen hiçbir şey zihne geçiş yapamaz diye kural koymasında da açıktır bu –oysa ilahi kavramı buralarda yer bulamaz kendine. Bana öyle geliyor ki, bu kavramı hayal gücünü kullanarak anlamaya çalışanların yaptıklarının sesleri duymak ve kokuları koklamak için gözlerini kullananlardan farkı yoktur.

–René Descartes, *Discourse de la Méthode*

Yerde yatan kurbanına bakan Mnemosyne'nin kızı, düşünceli bir halde dilini hâlâ sıkılı duran yumruğu üzerinde gezdirir. Bir iki saniye sonra, yerdeki vücudun üzerinden atlayarak, hızlı adımlarla yatağın yanına gider ve zile basar. Az önce bir anda ortaya çıkan boksör, zilin plastik butonuna parmağını değdirince bir anda Dr. Delfie'ye dönüşür. Beyaz doktor önlüğü, kalem cebi, isim etiketi, saçlar sıkıca geriye toplanmış, siyah-beyaz bir eşarpla güzelce bağlanmış (taç da, saate asılı giysi de ortadan kaybolmuştur), tüm detaylar yeniden ortaya çıkmıştır. Buna yüzdeki soğuk ve ciddi ifade de dahildir. Artık ne iğneleyici ne de yumuşaktır.

Bu kez, bir kere daha şekil değiştirmiş bir kadın olarak, tekrar yerde yatan adamın yanına gider ve çömelir. Ring kenarındaki dok-

torlar gibi adamın nabzını ölçer. Adamın yüzüne yaklaşır –adam sırtüstü, bacaklar yana açık bir vaziyette, sere serpe yatmaktadır– tıbbi bir hareketle gözkapaklarını kaldırır. Birden kapı açılır.

Kapıda, gayet ciddi, hayatında saçmalığa asla yer vermediği anlaşılan, yaşlıca bir hastane hemşiresi durmaktadır. Kadında tuhaf bir şeyler vardır: Tarifsiz bir işgüzarlık, dünyada ne olup bittiğini ondan iyi kimse bilemez ifadesi. Daha kadın ağzını bile açmadan bunlar anlaşılabilmektedir. Hiç de tasvip etmeyen, gözlüklü, katı bakışlarıyla yerde yatan adama bakar. Doktorunsa hemşirenin aniden gelişine hazırlıklı olmadığı açıktır. Kendisi gibi zarif birine hiç de uymayan sakar hareketlerle ayağa fırlar.

"Hemşire... Ben Hemşire Cory'nin nöbeti sanıyordum."

"Ben de öyle, doktor. Ama her zamanki gibi ortalıklarda yok."

Yerde yatan adama kısa bir bakış atar. "Bu da her zamanki gibilerden, galiba."

"Korkarım öyle."

"Böylelerine personel yetmez. Bu tip adamlar tek başına, bütün koğuşun toplamından daha fazla sıkıntı yaratıyorlar."

"Bana bir erkek hemşire ve bir de sedye bulsan yeter. Onu yatağa taşımamız gerek."

Hastabakıcı hemşire ifadesiz bir halde başını öne doğru sallar ama hâlâ kendinden geçmiş bir halde, yerde yatan hastayı incelemektedir, kirli bir çarşafa bakar gibidir.

"Benim fikrimi biliyorsunuz, doktor. Bunların hormon tedavisine ihtiyacı var. Cerrahi müdahale istenmiyorsa. Eskiden bunlarla böyle baş ederdik."

"Görüşlerinizi iyi biliyorum, teşekkür ederim. Son koğuş toplantısında bunları uzun uzadıya bize anlatma nezaketini göstermiştiniz."

Hastabakıcı hemşire hiddetlenir.

"Hemşirelerin güvenliğini düşünmek zorundayım."

Doktor kollarını kavuşturur.

"Bunun ben de farkındayım."

"Yaşasaydı Dr. Bowdler bunlara ne derdi acaba? Tıp adına bu hastanede dönen şeylere."

"Yeni gelişmelerden söz ediyorsanız..."

"Gelişme mi! Bunlara ne dendiğini çok iyi biliyorum. Burası giderek bir tımarhaneye dönüyor."

"Lütfen bir erkek hemşire ve sedye bulur musunuz?"

Hemşire yerinden kımıldamaz.

"Benim yaşlı bir aptal olduğumu düşünebilirsiniz doktor, ama bırakın da size bir şey söyleyeyim: Bir süredir bunu anlatmak istiyordum. Bu duvarlar. Bu duvarlar kazınmakla temizlenecek gibi değil. Her kıvrımı pislikle, iğrenç kirlerle dolu. Septisemiyle dolu. Burada arka arkaya bulaşıcı hastalıkların patlak vermemesi bir mucize."

"Belki senin için bir tane ayarlamaya çalışırım, hemşire."

Bu fazla kaçmıştır. Hastabakıcı hemşire öfkeyle öne doğru eğilir.

"Sakın beni küçümsemeye kalkma genç kadın. Senin yediğin akşam yemeğinden çok sayıda uyanık müstakbel uzman geçti benim elimden. Sen ve senin neslin her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Sana hatırlatayım, sen daha çocuk bezi kullanırken ben bu tür vakalarla uğraşıyordum."

"Hemşire!"

Ama bayan ejderhayı durdurmak imkânsızdır.

"Bu koğuştaki hastaların yarısı işten kaçmak için hasta taklidi yapanlardan farksız. İhtiyaçları olan tek şey de çıtkırıldım tedaviler –pişmemiş doktorlardan– zar zor tıp okulunu bitirmiş..."

"Hemşire, sizin zor bir döneme girdiğinizi biliyorum..."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok!"

"Bu şekilde devam ederseniz başhemşireyle görüşmek zorunda kalacağım."

Faydasız: Hemşire gururla dikleşir.

"Bayan Thatcher da benimle aynı görüşlere sahip. Hem disiplin hem de antisepsis konusunda."

"Bu yaptığın disiplinle ilgili bir örnek miydi?"

"Bana disiplinden söz etme. Sen burada çalışmaya başladığından beri bu koğuşta her şey anormalleşti."

"Galiba, ben gelmeden önce burayı toplama kampına çevirme-

nize az kalmıştı, demek istiyorsun."

Bu işgüzar saldırgan hamleyle tuzağa girdiği hemen belli olmuştur. Hemşire bakışlarını doktorun başının yukarılarında bir noktaya kaldırır ve nefret edilen bir iş arkadaşının sırtına bıçak saplarken duyulan mağrur ifadeyle konuşur.

"Striptiz gösterisi olmasındansa toplama kampı olmasını yeğlerim."

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

Hemşire iğne gibi kıstığı sabit gözleriyle duvarın en uzak köşesine bakmaktadır.

"Önceki gün deney amfisinde neler olup bittiğini bilmediğimi sanmayın."

"Neler olup bitmiş?"

"Çok iyi biliyorsunuz. Bütün hastane bunu konuşuyor."

"Hayır, *bilmiyorum*."

"Dr. Lawrence'ın yeni göğüs aldırma ameliyat tekniğinde."

"Ne olmuş ona?"

"Deneyin ameliyat kalemiyle sizin çıplak göğüsleriniz üzerinde yapıldığını duydum."

"Herhalde elbisemin üzerinden yapamazdı." Hemşire sırf kuşku kokan bir ifadeyle burnunu çeker. "Gönüllü bir denek ararken tesadüfen ben geçiyordum oradan."

"Üstelik yirmi dört erkek öğrencinin önünde. Bana rakamı doğru vermişlerse."

"Yani?"

Hemşirenin doktora dikilen gözleri alev alevdir –sarımsı gri–yeşil gözler ne kadar alev alev olabilirse.

"Bana söylenenlere göre öğrencilerin inceledikleri son şey ameliyat tekniğiymiş."

Dr. Delfie çok hafif gülümser.

"Hemşire, hemen dispansere gidip iki adet otuz miligramlık Dembutoprazil tablet alınması gerek. Bununla uğraşırken, sizden asıl istediğim şeyi de yapmanızı rica edeceğim."

Gözlüklerin ardında kalan soluk gri-yeşil gözlerde kötücül bir parlaklık vardır.

"Göreceğiz.. doktor. Göreceğiz."

Öfkeli hemşire bu son hükümle– "doktor" sözcüğünü daha ziyade tükürür gibi söylemiştir– odadan ayrılır. Dr. Delfie bir an kadının arkasından bakar; sonra tek hareketle elleri beline gider ve hızla geriye döner. Yerde bilinçsiz yatmakta olan hastasına bakar. Bir sonraki hareketi hiç de tıbbi olmayacaktır. Sağ ayağını geriye savurur ve yerdeki hareketsiz bedenin yan tarafına kararlı ve sert bir tekme indirir; öyle güçlü ve tam yerine inen bir tekmedir ki boksör olduğu kadar iyi bir futbolcu olduğu da düşünülebilir. Tekmenin etkisi hemen kendini gösterir. Miles Green birden doğrulup oturur, eliyle darbe aldığı yeri tutmaktadır ve hiç de az önce baygın yatan bir adam gibi durmamaktadır.

"Acıttı."

"Acıtması için yapıldı. Bu kuraldışı, alçakça bir hileydi."

"Ben çok eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm."

Öfkeyle aşağıya bakar. "Ben hemşire Cory'yi çağırmıştım."

"Ama hastabakıcı hemşirenin senin fikrin olduğunu sanıyordum." Dr. Delfie bakışlarını adama diker; ani bir hareketle ayağı bir kez daha geriye savrulur ve adam bir kez daha çok daha şiddetli bir tekmenin hedefi olduğunu hisseder. Bu kez darbenin şiddetini biraz bertaraf etmeyi başarmıştır. Boğazını temizler ve küçük ama muzaffer bir edayla itiraf eder. "O anda aklıma geliverdi."

"Hayır, hiç de değil! Kusursuz çizilmişti. Ta baştan beri onu bir kenarda saklıyordun, hileli.. kasten bana saldırttın."

"Gayet iyi idare ettin." Adam gülümsemektedir ama kadın ona katılmaz.

"Ve *kız kardeş* meselesi. Bunu da gözden kaçırdığımı sanma."

"Neyi gözden kaçırdığını?"

"Benim o lanet olası kız kardeşimi."

"Tamamen tesadüf."

"Bana mongol gibi davranmayı kes artık! O gözlüklerle bile tanıdım onu. O iğrenç balık yeşili gözleri bir kilometre öteden tanırım. O korkunç 'senden daha kutsal, daha üstünüm' ifadesini de. Her zaman her yerde kirli bir şeyler ya da kirli diyebileceği bir şeyler araması. Bunun ahlâki ödevi olduğunu söylemesi, tarih karşı-

sında borçlu olduğunu. Tohuma kaçmış şehvet düşkünü."

"Aslında, benim aklımda başka bir şey vardı."

"Ve de o son derece çocukça, tamamen anlamsız suçlama.. benim kendimi sergilediğim falan... bırak bana dokunmayı, bana bakma fırsatını bulduğun için ne kadar şanslı olduğunu düşünemiyorsun.. bu hem senin ne kadar zevksiz olduğunu gösteriyor hem de algılamakta ne kadar yetersiz olduğunu.. yapacak bir şey kalmadı artık. Ben bırakıyorum." Ama durmadan devam eder. "Seninle boşa geçirdiğim saatleri düşündükçe.. üstelik de ne uğruna.. bu delilikten başka bir şey olamaz." Adam konuşmak üzere ağzını açar ama kadın yine atlar. "Yirmi dakika önce çok güzel bir sonla noktalanabilirdi." Adam yavaşça elini çenesine götürür. "Ondan da önce. Sana kucağına oturabilir miyim diye sorduğumda."

"O anda yalnızca kimin patron olduğunu kanıtlamaya çalışıyordun."

"Eğer dil nüanslarını ve tonlamalarını anlayamayacak kadar sağır olmasaydın, sözde ait olduğumuz dilbilim eğitimi almış çevrelere göre oldukça klişe ve duygusal olsa da, bu bağlamda amacını gayet net gösteren, 'öpmek ve koklanmak' gibi ifadeler kullandığımı fark ederdin."

"Fark ettim."

"Bir kadın bundan söz ettiğinde şefkat istiyor demektir." Karanlık bakışlarını adama indirir. "Zeytin bahçesinde otururken zeytin dalını fark etmeyenlerdensin."

Adam gül rengi halının üzerine uzanır yine, ellerini başının arkasında kavuşturmuştur, ayaktaki kadına bakar.

"Senin bu ilginç biçemci yaklaşımında, benim kesinlikle kabul etmeyeceğimi bildiğin anları kasten seçiyor olman hesaba katılmıyor."

"Buna kesinlikle karşı çıkıyorum. O anlar, yalnızca azıcık hayal gücü kullanıp sıçramanı gerektiren anlardı, o kadar."

"Sıçrayıp senin tuttuğun çemberin içinden atlamamı mı kastediyorsun?"

Kadın bir adım yaklaşır. Kollarını önlüğünün üzerinde kavuşturmuştur, öfkeyle yerdeki adama bakar.

"Bak, Miles, bir iki noktayı açığa kavuşturmamızın zamanı geldi de geçti bile. Kendini sirk köpeklerine benzetmen oldukça yerindeydi; pekâlâ, bu aptal ve saçma oyunda senin başı çekmene sesimi çıkarmadım. Çocuk kafalı insanların amaçsız enerjilerini bir şekilde boşaltıp, kurtulmaları gerektiğini biliyorum. Ama o rol yapmalar, şakalar, Tzvetan Todorov'u, yorumbilimi, diegesisi, yapıbozuculuğu hiç duymamış gibi numara yapmalar falan yeter, onlar bitti artık. Bir son oluşturma gibi gerçekten olgunluk ve deneyim gerektiren edebi bir konuya gelindiğinde, kararları ben veririm. Anlaşıldı mı?"

"Evet, doktor."

"Aşağılamayı da bana bırakabilirsin. Hatırlatırım, sen yalnızca tesadüfi ve fani biyolojik bir olgucuksun, ayrıca..."

"Neyim, neyim?"

"Duydun. Mikroskobik bir hiç, amipsi bir asalak, sonsuzluk koridorunda uçan, kaybolmuş bir kurt sineği. Oysa ben dişi ilk-örneklerden biriyim, bütün ilk-örnekler gibi binlerce yıllık temeli olan, sağlam değerlere dayanan bir sağduyuya sahibim. Her şey bir yana, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, buradaki fiziksel varlığım yalnızca bir göz yanılması, bir epifenomen, bir yan etki. Kaynağı da, bilmek istersin diye söylüyorum, senin patolojik anlamda fazla irileşmiş sağ beyin lobundaki elektrokimyasal tepkimeler. Üstelik..." Durur ve içini çeker. "Çek elini ayak bileğimden."

"İlk-örneklerin ayak bilekleri var mıdır diye merak etmiştim."

"Eğer bir santimetre daha yukarı kıpırdatırsan, sana daha sert bir tekme atarım."

Adam elini çeker. "Ne diyordun?"

"Fazlasıyla belli olan hataların ve yetersizliklerin olsa da seninle ilgili azıcık da olsa ümidim vardı; belki bir gün benim yardımımla bencil, saldırgan ve tekdüze, hayvanca duygularla dolu cinsel isteklerini en aza indirgeyip kurtardığında–"

"Lütfen yine başlama buna."

"...kaba tavırlardan, tüm istediğimizin azıcık şefkat olduğunu anlardın."

"Yani, düzüşme."

Kadın dik dik yerdeki adama bakar, sonra uzattığı işaret parmağını yavaşça adamın üzerine indirir; tetiğini çekmek üzere olduğu bir silahı doğrultmuş gibidir.

"Miles, seni uyarıyorum. Uçurumun tam kenarındasın."

"O halde, sokak dilindeki sözcükleri geri alıyorum."

"Ne istiyorum demiştim?"

"Şefkat. Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

Kadın tekrar kollarını kavuşturur ve odanın karşısına bakar. "Doğrusunu istersen son karşılaşmamızda kararımı vermiştim. Bir dahaki sefer olmayacak."

Bu fermanın ardından başlayan sessizliğe guguklu saatin tiktakları eşlik etmektedir. Adam gülümsemeye başlar.

"Kim demiş?"

"Ben."

"Az önce bana kendin söyledin: Sen gerçekte burada değilsin, benim kafamın içindesin. Geleceğimizle ilgili bir kararı tek başına nasıl alabileceğini bir türlü anlayamıyorum."

Kadın ona sert bir bakış fırlatır. Adam gözlerindeki ve dudaklarındaki kendini beğenmiş, eğlenen ifadeyi saklamaya bile zahmet etmemektedir. Fakat, tüm ifade tarihinde hiçbir gülümseme bir insan yüzünden bu denli hızla silinmemiştir. İlk anda hafif bir çığlık atar, sonra hızla doğrulur, ağzı şaşkınlıktan apaçık kalmıştır. Oturduğu yerden yere doğru eğilir, eliyle iki saniye daha kadının durduğu yeri yoklar. Tam anlamıyla sırra kadem basmıştır. Ayağa kalkar, elleriyle bir kez daha kadının az önce kapladığı yerdeki boşluğu tutmaya çalışır. Telaşla dönerek odada gezdirir gözlerini, eğilir, yatağın altına bakar, sonra tekrar duvarlara çevirir bakışlarını."

"Ah, Tanrım."

Kapıya seğirtir ve ardına dek açar; bir kez daha, aynı odayı görür, kendi şaşkın suratını, yalnız adam yansımasını. Kapıyı kapatır, arkasını döner ve kapıya yaslanarak yatağa bakar. Bir an sonra sol elini kaldırır ve içgüdüsel bir hareketle sağ eliyle çimdik atar. Tekrar odada gezdirir gözlerini. Pes etmiştir, yutkunur ve boğazını temizler. Sesinin tonu soru sormakla kandırmak arasındadır.

"Erato.. sevgilim?"

Sessizlik.

"Orospu."

Sessizlik.

"Bu mümkün değil."

"Yalnızca mümkün değil *değil*. Aynen gördüğün gibi."

Sesi odanın masa ve iskemle olan köşesinden gelmektedir ama sesin sahibi olan beden görünmemektedir. Kadından yana fiziksel tek bir işaret yoktur.

"Neredesin, Tanrı aşkına?"

"Asla bırakıp gitmemiş olmam gereken yerde."

"Böyle halledemezsin işleri. Bir de benim kuralları bozduğumu söylüyordun..."

"Sana bir şey sormak isterdim, Miles. Benim bu değil de mafya babalarından birinin kızı olduğumu bilseydin, son bir saat içinde bana yine öyle katı ve kaba mı davranırdın? Bir telefonla senin başının kesilmesini isteyebileceğimi bilseydin?"

"Seni neden göremediğimi bilmek istiyorum."

"Az önce küçük bir beyin anevrizması geçirdin, belki de bir arter genişlemesi oldu. Bu da maalesef irade ve mental görüntüleme arasındaki sinir düğümlerini etkilemiş. Ganglia,* kortekse** çok yakındır, bu yüzden çok kolay hasar görebilir."

Adamı yeni bir korku sarmış gibidir. Boş iskemleye çevrili bakışlarında keder okunmaktadır.

"Neye benzediğini bile hatırlayamıyorum."

"Belki bu sana, hakkında hiçbir şey bilmediğin konulara burnunu sokmamayı öğretebilir. Hafıza kaybı gibi."

Adam el yordamıyla yatağın ucuna ilerler, sanki kör olmuştur, kendini yatağa öylece bırakır.

"Tedavisi imkânsız mı?"

"İmkânsız olması için dua ediyorum; edebi çevrelerin de bu duaya içtenlikle katılacağından eminim."

"Bana bunu yapamazsın." Ses cevap vermez. Adam böğürtlen

* Ganglia: Sinir düğümleri. (ç.n.)

** Korteks: Beyin kabuğu. (ç.n.)

rengi havlusunun altından kalbinin üstüne koyar elini. "Bayılacak gibiyim."

"Soruma cevap vermedin."

"Bir doktora ihtiyacım var."

"Ben doktorum."

"Gerçek bir doktora."

"Sana bir şey söyleyeyim, Miles. Sen ve senin gibi nevrotiklerin bana biçtiği romantik rol gerçekle hiçbir şekilde örtüşmüyor. Aslına bakarsan, ben hastane psikoloğu olarak yetiştirildim. Senin, cahillikten 'edebiyat' diye adlandırdığın akıl hastalığı da tesadüfen benim uzmanlık alanım oluyor."

"Akıl hastalığı mı?"

"Evet, Miles. Akıl hastalığı."

"Ama ya şey..."

"Bana kalırsa, sen ana mizansen travmasından yapıyorsun bunları. Her zamanki gibi bu da yıkıcı bir intikam duygusu bırakıyor sende. Her zaman olduğu gibi bunu eşit ölçüde abartılmış röntgencilik ve teşhircilikle ifade ediyorsun. Buna binlerce kez tanık oldum. Çözümlenememiş travmanla baş edebilmek için tekrar tekrar yazmak ve yayımlatmak gibi sözde geriletici faaliyetlere girmenle de bilinen patolojiye uyuyorsun. Aslında bu iki faaliyetten tamamen ve açıkça kendini geri çeksen daha sağlıklı bir insan olabileceğini söyleyebilirim."

"Gizli gizli gözetleyen ve paltosunun önünü açıp kaçan biri olayım, öyle mi?"

"Bu tür faaliyetlere izin veren, hatta ödüllendiren bir meslek de var. Üstelik, biraz da olsa yüceltilmiş biçimde."

"Nedir?"

"Tiyatro, Miles. Aktör ya da yönetmen olabilirsin. Fakat korkarım bunun için çok geç."

"Yüzüme karşı bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin!"

"Çünkü beni annenin yerine koyuyorsun –bir başka deyişle– bastırdığın Oidipus kompleksinin, *Rachsucht'a** dönüşmesinin ya da intikam arayışının hedefi oluyorum. Galiba Freud'u tekrar oku-

* Rachsucht (Alm.): İntikam hissiyle dolu olma durumu. (ç.n.)

manın zamanı gelmiş. Ya da yetenekli öğrencilerimden başka birini, Fenichel'i de okuyabilirsin. *The Psychoanalytic Theory of Neurosis.** New York, W.W. Norton and Company, bin dokuz yüz kırk beş."

"Freud seninle tanışsaydı, kesinlikle Tuna Nehri'ne atardı kendini."

"Çocuk olma, Miles. Bu yaptığınla teşhisimi doğruluyorsun, o kadar."

"Ne demek istedin yine?"

"Sembolik olarak, bir kadın doktoru aşağılama ihtiyacının ardında yatan anaklitik** anlamı dipnotlarla açıklamak zorunda olduğumu sanmıyorum." Sessizlik. Şimdi kadının sesi daha yakından, hemen arkasından, yatağın yanından gelmektedir. "Hiçbir zaman yıldırımlar ya da Neptün'ün mızrakları değildir, biliyorsun. Ben ve ailem her zaman doğayı tedavi edenin, yine doğanın kendisi olduğuna inanırız."

Adam başı öne eğik oturmaktadır. Birden, hiçbir uyarıda bulunmaksızın döndüğü gibi yatağın arkasına, sesin geldiği yere atlar. Adeta karambole dalan bir futbolcu gibidir. Yazık ki, sağ dizi hastane yatağının yüksek köşeliğine takılır ve kendini kurtarmak için çılgınca debelenmesine rağmen yataktan yere düşer. Hiddetle yerden kalkar. Deli edici ses şimdi de başının üzerinde bir yerden, odanın kubbe biçimindeki tavanından gelmektedir.

"Fazla telaşlanmama gerek yok. Bu durum tamamen normal bir yaşam sürmeni engellemeyecek. Belki daha faydalı bir şeyler yaparsın. Yol kazıcısı olarak. Ya da çöp karıştırıcısı."

Adam yukarı doğru bakar. "Bir daha ortaya çıkmaman senin için daha iyi olacak."

"Bir daha ortaya çıkma gibi bir niyetim yok. Zaten, kısa bir süre sonra anevrizma hemen yanındaki işitmeyi etkileyen sinir düğümlerine atlayacak. Sesimi bile duyamayacaksın."

---

* *The Psychoanalytic Theory of Neurosis: Nevroz Üzerine Psikoanalitik Bir Kuram.* (ç.n.)

** Anaklitik: Psikoanalizde erken çocukluk döneminde koruyucu ebeveyn figürlerine benzetebilmek amacıyla bazı nesnelere sarılmayla kendisini gösteren bir psikolojik eğilime dair. (ç.n.)

Adam neredeyse kubbeyi muhatap olacak haykırmaktadır.

"O kahrolası dağına ne kadar çabuk defolup gidersen o kadar mutlu olacağım!"

Bu beyandaki hiddetin şiddeti, cevabın geldiği yönle bozguna uğrar: Bir kez daha köşedeki masa tarafındadır ses.

"Henüz seninle işimi bitirmedim. Her şeyden önce babama rica edip sana beyin kanaması geçirtmediğim için ne kadar şanslı olduğunu düşünmeni isterim. Senin o alaycı şüpheciliğine ve benimle dalga geçmeye çalışmana göz yumuyorum. Yüzeysel zekân ve klinik tablon göz önüne alındığında ucuz bir ikonaklazmik ruha sahip, yeteneksiz ve kendi kendini yıkan bir kültürle beyninin yıkanmasından seni sorumlu tutamam."

"Bunun her an'ı sana keyif verdi."

"Hayır, Miles. Öyle bir izlenim verdiysem, sırf seni sınamak içindir. Ne kadar derine inebileceğini ölçtüm. Bir noktada haykıracağını sanmakla boşuna ümitlenmişim. Yeter, kutsal gizleri harcıyorum."

"Tanrım, seni elime bir geçirirsem."

"Senin nankörlüğünü asla affedemeyeceğim. Sana gösterdiğim ilgiyi uzun zamandır hiçbir hastama göstermemiştim. Estetik yanına gelince: Tüm doğal eğilimlerime rağmen senin ağır ve kısır hayal gücüne ayak uydurabilmek için elimden geleni yaptım. Şimdi o episod sona erdiğine göre, kapatıcı bir metafora dair küçücük bir işaret olması için defalarca sessizce haykırdığımı söyleyebilirim."

"Seni öldüreceğim."

"Bir şeyi daha hatırlamanı istiyorum: Sonunda ebediyen gittiğimde –şu andan sonra bu her an olabilir– hayatın boyunca yakalayamayacağın bir şansı da kaçırmış olacaksın. *Bunun* yerine, Miles, kucağında oturuyor olabilirdim. Aslına bakarsan azıcık ağlayıp, sana kendini tam bir erkek gibi ve güçlü hissettirebilirdim. Bana doğru dürüst yaklaşıp kur yapıldığında, gereksiz yere sürüklediğin yaşlı püriten bir acuzenin gülünç karikatürüyle hiçbir ilgim olmadığını da görürdün. Beni rahatlatan okşamaların erotik okşamalara dönüşebilirdi; benim duygularımdan faydalanmana aldırmazdım o zaman; o koşullar altında hiç de uygunsuz sayılmazdı ve her ikimizi

de tatmin eden doğal bir sonla bitirebilirdik. Ama *sevişerek*, Miles, senin kullandığın o iğrenç, mekanik terimdeki gibi değil. Yumuşak, bağışlayan, ihtiraslı bir ikili olabilirdik. Episod böyle kapatılabilirdi, önceki aptallıkların hepsi de böylece kapatılmış olurdu. Ama geldiğimiz noktaya bak. Öyle bir yerde olabilecekken, sahipsiz dişiliğimi en derin noktalarına kadar ele geçirip gururla taşıyacağın erkeklik duyguları varken, ustalıkla yeni gözyaşları döktürebilecekken, bu kez bedensel hazdan kaynaklanan gözyaşları hem de–"

"Tanrım."

"Birbirine kaynayan bedenlerimiz nihai birlikteliği yaşarken, doruğun sonsuz bekleyişi içinde." Ses gider, geç de olsa konuyu fazla şiirsel ifadelerle süslediğini fark etmiş gibidir; sonra daha tatsız bir ses tonuyla devam eder. "İşte bunu mahvettin. Sonsuza dek imkânsız hale getirdin."

Somurtkan bir ifadeyle sesin geldiği yöne bakar. "Seni gözümün önüne getiremediğim için, ne kaçırdığımı bile bilemiyorum." Ekler: " 'Doruğun sonsuz bekleyişi içinde' sözleri de bana kabızlıktan başka bir şeyi çağrıştırmıyor."

"Sen inanılmaz ölçüde hayal gücünden yoksun bir adamsın."

Şimdi de adam kollarını kavuşturur ve kurnazca hesaplanmış bir ifadeyle iskemleyi inceler bir kez daha.

"Ama o kara derili kızı hâlâ hatırlıyorum, biliyorsun."

"O kız hakkında konuşmak istemiyorum. Ta baştan beri son derece gereksiz bir fikirdi."

"Bakışları ve cinselliğiyle seni nasıl yaya bıraktığını da hatırlıyorum."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Hani neye benzediğimi unutmuştun."

"Akıl yürüterek söyleyebilirim. O kız böyleyse, sen de öbür türlüsündür."

"Bu hiç de anlamlı *değil*."

Adam bir dirseğinin üzerine yaslanarak konuşur. "O güzel, kahverengi tenini, ılıklığını, diriliğini ve şehvetini hâlâ hissedebiliyorum. Heyecan verici bir kızdı." Köşedeki boş iskemleye gülümser. "Ki bundan da maalesef şunu çıkarıyorum: Sen de oldukça şişman,

hamur suratlı biri olmalısın. Elbette, bu senin suçun değil. Eminim, psikiyatri berbat bir meslektir."

"Bunları daha fazla dinlemek istemiyorum."

"Bir de ağzı. Jakaranda* tomurcukları gibiydi. Seninki Yunan soğanı falan kokuyor olmalı. Hepsi bir bir geri geliyor şimdi; gerçekten istiyordu, bu harika duyguyu bana hissettirdi, hiçbir sınırı yoktu. Büyük caz eserleri gibiydi. Bessie Smith, Billie Holliday... Senden almış olabileceğim izlenimi tahmin edeyim: Her kimsen, ukala bir tavır içinde kendi bedeninden korkan, asla gevşeyemeyen, bir adet daha entelektüel soğuk balık, standart dişi arı, fazla soğuk ve genellikle düzüldüğünde..."

Görünen bir el yoktur ama inen tokat yeterince gerçektir. Adam elini kaldırıp yanağında gezdirir.

"Psikoloğum mu demiştin?"

"Aynı zamanda kadınım da. Seni domuz!"

"Ben gittin sanmıştım."

Ses kapıdan gelir.

"Gitmek üzereydim. Ama önce sana şunu söylemek istiyorum: Şimdiye kadar bağlantı kurduğum en kendini beğenmiş adamsın, gülünç denecek kadar kibirli. Tanrım, neye güvenip de... Kurum sata sata dolaşan sizin gibilerin hiç aklına gelmeyen bir şey varsa o da özgür bir kadının seksle kandırılamayacağı. Ben seni –üstelik yalnızca bu ülkedeki– ilk elli bin erkeğin arasına bile almazdım. Abartmıyorum. İlk karşılaştığımız anda da söyleyebilirdim bunu. Ben bir denizci ya da koroda şarkı söyleyen bir oğlan çocuğu olsaydım daha mutlu olurdun." Bir an sessizlik olur. "O kara derili kız, bir şakaydı. Sen cidden kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Örneğin, *Soneler*'deki Gizemli Kadın kimdi sanıyorsun? Sen isim söyleyebilirsin, bense onları tanıdım. Ve yalnızca Shakespeare değil. Milton. Rochester. Shelley. *The Boudoir*'ı yazan adam. Keats. H.G. Wells." Ses yine kaybolur. Kısa bir süre sonra daha tutkusuz bir tonla devam eder. "Bir keresinde T.S. Eliot'la bile yağmurlu bir öğleden sonra geçirmiştim."

"Nerede oldu bu?"

* Jakaranda: Mavi renkli, tropikal bir çiçek. (ç.n.)

Kısa bir tereddüt. "Londra'da. Yürümedi."

"Neden yürümedi?"

"Bunun konumuzla ilgisi yok." Adam ses çıkarmaz. "Çok istiyorsan söyleyeyim. Saçma sapan bir sebeple emlakçı kâtibi gibi giyinmeye başladı. Bradfordlı bir milyonerin gülünç şapkasını takıyordu. Ben çok sıkılmış ve yorulmuştum, o da.. her neyse. Sonunda, anlık bir coşkuyla bana bir kez saldırdı. Son kez mütehakkim bir tavırla beni öptü. Sana küçücük bir şans verseydim, senin de yapacağın gibi, ki asla olmayacak."

"Keşke anılarını yazsaydın."

"Sana bir tek şey söyleyebilirim: Yazarsam, senin gibi insanlar hakkında gerçeği söylemek için yazacağım. Cinsel açıdan bir sıfır olmanın ve ancak bir sepet kirli çamaşır kadar çekici olmanın nedeni, senin gibilerin yaptığı gibi, kadın beynini anlamaya çalışmamaktır. Bizim tek işe yaradığımız yerin sadece ayaklarınızın dibinde bayılmak ve açık..."

"Dur biraz." Adam yattığı yerde doğrulur. "Daha birkaç dakika önce sen..."

"Tipik işte. Tıpkı namusluluk taslayan en büyük kız kardeşim gibi polislik yaparak tartışıyorsun. Kız kardeşim dün hissettiğini, bugün de hissetmesi gerektiğine inanır. Sence özgürlüğün anlamı ne?"

"Mantık değil. Bu kesin."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. O fındık kadar, zavallı erkek beyninle, mantık dediğin şeyin bekâret kemerinin zihinsel eşdeğeri olduğunu akıl edemedin mi? En başından beri mantıktan başka bir şeyi kullanmıyor olsaydık dünya şu anda nerede olurdu sanıyorsun? O hasta edecek ölçüde sıkıcı bahçede sürünüyor olurduk. Eminim, o, senin kahraman anlayışına pek uyuyordur, sevimsiz tip. Ev işlerinin sıkıcılığıyla karısını delirten adam. Ara sıra bir iki yeni elbise almasına bile izin vermeyen. O sürüngenin aslında ne olduğunu bütün kadınlar söyleyebilir sana. Yetersizdi, mesele bu."

"Asıl konuya dönelim diyordum da. Birkaç dakika önce sen..."

"Senin o kalın kafana sokmaya çalıştığım şey şu: Ben yalnızca birdenbire görünmez olmuş değilim; ben zaten *her zaman* görün-

mez biriydim. Bende gördüğün her şey, görmek istediğin şeylerdi. Metaforik olarak bundan fazlası değil."

Çok garip, havada bir yerde, kapıdan birkaç metre ileride, gül rengi halıdan bir iki metre yukarıda ileri doğru uzatılmış bir küçük parmak belirir ama adam onu gördüğü anda birden tekrar kaybolur.

"Anatominden bir parça daha aklıma geliyor ki seni en iyi o özetliyor. Eski Yunan'da buna *delta* derlermiş."

"Bu iğrenç denecek kadar ucuz."

"Ve doğru."

"Seni bir tek sözcük eklemekten bile men ediyorum. Sen yalnızca onuncu sınıf bir yazar bozuntususun. Tanrım, *Times Literary Supplement*'ın seni İngiliz romanının yüz karası diye adlandırmasına hiç şaşmamalı."

"Ben bunu kendi tarihimde bir gurur kaynağı olarak adlandırıyorum."

"Yaparsın. Seni başkalarından farklı tutan tek şey bu çünkü."

Yine sessizlik çöker. Adam arkasına yaslanır ve yatağa bakar.

"Sonunda benim için tek bir şey yaptın. Şimdi anlıyorum, kadınları bulaştırdığından beri evrimin zaten karışık olan kafası iyice zıvanadan çıktı."

"Sen de onlardan birinden çıktın."

"Üzerimizde her türlü alçaklık ve intikam duyguları dolu hileleri uygulamaya başladınız."

"Elbette bu, sizin gibi masum, papatya kadar saf ve şiddetten bihaber erkeklerin hiç bilmediği bir şeydir."

"Siz öğretene kadar."

"Durma. Rahat ol. Her türden, belgelenmiş erkek paranoyasını arkana almış konuşuyorsun."

Adam bir parmağını kapıya uzatır. "Sana bir şey daha söyleyeyim. Sen Kleopatra, Giritli teyzen, Troyalı Helen'in hepsinin karışımı olsaydın ve orada dikilseydin, sana mavna sırığıyla bile dokunmazdım."

"Bu beni hiç şaşırtmazdı."

"Benim karşılaştığım aşağılık..."

"Ve zavallı, kahrolası orangutanlar."

Ses çıkmaz.

"Bir an bile bundan kurtulabileceğini sanmışsan..."

"Ve seninle tekrar aynı odaya kapatılmaktansa cahil olmayı tercih edeceğime inanmıyorsan..."

"Buradan sürüne sürüne gidip sonsuzluğa karışsan bile, seni affetmeyeceğim."

"Sen de sürüne sürüne buraya gelirsen, ben de öyle."

"Senden *nefret ediyorum.*"

"Benim senden nefret ettiğimin yarısı kadar değildir."

"Yo, hayır, sen bu kadar nefret edemezsin. Ben bir kadın olarak nefret edebilirim."

"Kafasında aynı fikri beş dakikadan fazla tutamayan bir kadın olarak mı?"

"Hiç de değil, tutabilir. Senin gibi boktan biriyle ilgili değilse."

Adam birden gülümser ve ellerini bornozunun ceplerine sokar, tekrar yatakta oturduğu yerde doğrulur.

"Oyununu bilirim, benim tatlı kadınım."

"*Sakın* bana bir daha 'benim tatlı kadınım' deme!"

"Senin neden görünmez olduğunu çok iyi biliyorum." Sessizlik. Eliyle çağırır gibi bir işaret yapar. "Hadi. Elmaya dayanamayacağını sen de bilirsin. Yalnızca bir ilk-örnek olsan da." Sessizlik sürer. Sonunda kapı tarafından zayıf bir ses gelir.

"Neden?"

"Çünkü görünmez olmasaydın, beş dakika içinde seni küçük parmağımda" –küçük parmağını kaldırır– "oynatırdım."

Bir şeylere gebe bir sessizlik başlar. Kapı tarafından, hiçbir alfabenin (Yunan ya da İngilizce) harfleriyle yazıya dökülemeyecek bir ses gelir; *uurgh* ya da *arrrgh* gibi bir şey, ama aynı zamanda hem derinden hem de yüksek perdeden çıkan bir ses. Sanki birinin boğazı ağır ağır kesilmekte, ruhu alevler arasında kızarmaktadır; tahammül etmenin ötesine uzanan bir tahammülün, ıstırabı da aşan bir ıstırabın sesidir bu. Ses yakından gelmektedir ama aynı zamanda evrenin ta derinlerinden, canlı varlıkların mutlak ve en derin merkezinden akıp gelen ve oralardaki elemi de içinde taşıyan bir ses. Bu sesi üçüncü bir kişi duymuş olsa ve bu kişi kozmozun ya-

pısıyla ilgili o karamsar teoriyi biliyor da olsa –yani, ahmakça tekrarlanan kendi beyhudeliğinden korktuğu için kendi kendisinin başına çökeceğini ileri süren teori– bu ses ona oldukça uygun, hatta etkileyici gelebilirdi. Fakat yataktaki adam oldukça alaycı bir ifadeyle, inleme ve ölüm çıngırağı arasına gerilen bu çarmıhı keyifle izlemekten öte bir şey yapmamaktadır.

Bunun ardından ne olabilirdi.. ama çıka çıka çok sıradan bir ses, hiç de beklenmediği halde çıkıverir. Köşede ne zamandan beri sessiz duran guguklu saatten birdenbire gelen pır pır sesi, çark mandallarının ve maşalarının tıkırtısıdır bu. Son derece saçma bir şekilde ortaya çıkmasına ve gereksiz yere uzun sürmesine rağmen, daha büyük bir olayın habercisi olduğu da açıktır. Sonunda, İsviçreli kâhin tahta makineden çıkar ve mucizevi mesajını haykırır.

İlk gugukta Dr. Delfie yine görünür. Kapının yanında beyaz giysisiyle durmaktadır. Elleri, çaresizliğin acısıyla az önce tutmakta olduğu başından yalnızca bir iki santimetre uzakta durmaktadır. Fakat şimdi, tıpkı dersin sona erdiğini müjdeleyen zil sesini duyan bir çocuk gibi, yüzünde keyifli bir ifadeyle köşedeki saate bakmaktadır; ikinci gugukta dönüp Miles Green'e bakar; o sırada Miles Green yataktan kalkmakta ve içgüdüsel bir hareketle elini kadına doğru uzatmaktadır; üçüncü gugukta ikisi de birbirlerine doğru koşmaya başlarlar ve dördüncü gugukta bir bütün olurlar, birbirlerinin kollarındadırlar.

"Ah, sevgilim."

"Canım sevgilim."

"Sevgilim."

"Sevgilim."

"Sevgilim."

"Ah, canım sevgilim."

Guguk sesinden farksız bu sözcük ve cümlecikler, saatteki sesin çevikliğinden ve keyif verici ritminden yoksundur; söylenişleri okunuşlarından çok daha uzundur, çünkü sözcük olarak değil, hava solumaları olarak bir dizi ateşli, dayatıcı ve görünüşte doymak bilmez öpücükler arasından çıkmaktadır. Sonunda kadın başını yana çevirir, yine ikisinin bedeni sıkıca birbirine yapışmıştır. Daha

uyumlu konuşmaktadır.

"Bitti sanmıştım."

"Biliyorum."

"Ah, Miles, sonsuza dek sürecek gibiydi."

"Biliyorum... İnan bana, söylediklerimin hiçbiri..."

"Sevgilim, biliyorum. Hepsi benim hatamdı."

"Çok kötüydüm."

"Hayır, değildin."

"Sevgilim."

"Ah, sevgilim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni."

"Tanrı aşkına, yok et şu kapıyı."

"Evet, evet."

Kadın başını çevirir ve kapıya bakar. Kapı kaybolur, sonra yine öpüşmeye başlar ve halının üzerine yığılırlar.

"Ah, benim küçük meleğim, bak ne kadar büyük.. hayır dur, ben yapayım, düğmeleri koparacaksın."

Sessizlik.

"Ah, sevgilim, sen, sevgilim..."

Yine sessizlik.

"Ne canavarsın sen. Bayılıyorum sana..."

Yine sessizlik. Ve şimdi yine garip bir şeyler olmaya başlar; fakat eski gül rengi halı üzerinde yatan çift bunu fark edemeyecek kadar meşguldür. Sinsice her şeyi gizleyen gri, dolgu duvarlar erimeye başlar adeta. Hiç hesapta yokken, müthiş bir hızla kendi dokusundan arınır, tüm katılığını kaybeder. Az önce içi doldurulmuş yastık gibi duran duvarlar alacakaranlıktaki sise dönüşmüştür. Ve ortaya çıkan bu sisin içinde ya da arasında gerçeküstü şekiller, hareketler belirmeye başlar; buğulu bir cam arkasından ya da puslu okyanus derinliklerinde yüzen bir batisferin* lumbarından görünen gölgelere benzemektedirler.

"Bu çok güzel. Yine yap."

Bir kez daha sessizlik.

* Batisfer: Küre şeklinde bir dalma aracı. (ç.n.)

"Ah, Miles, ölecek gibiyim."

Bir kez daha, çok kısa bir sessizlik.

"Hayır, durma, durma..."

Eğer gözleri açık olsaydı, hain duvarların, çiftin yaşadıkları duyguların yoğunlaşmasıyla eşzamanlı olarak gitgide saydamlaşan, sesten başka hiçbir şeyi saklamayan bir cama dönüştüğünü görebilirlerdi. Tüyler ürpertici bir şeydir bu; oda duvarları camdan bir odaya, dörtgen bir seraya dönüşmüştür. Yalnızca odadaki loş ışığın inkâr ettiği gecede, bir alay sargılı insan ve arkalarında hastabakıcılar belirir: Pijamalı hastalar, kadın ve erkek hemşireler, temizlikçiler, taşıyıcılar, doktorlar, uzmanlar, personelin hepsi; her biri cama biraz daha yaklaşma mücadelesi vermektedir, akvaryumun dışındaki hayalet yüzler arasında rütbesi yüksek olanlar, diğerlerinin önüne geçerek saydam cama yapışırlar. Hüzünlü ve sessiz bir şehvetle dolu izleyiştir bu; mahrum edilenin edilmeyeni seyri ya da lokanta camından doymuşlara bakan açların yüzleri. Özel ve kutsal kalan tek şey sözcüktür. Odanın içinde seslendirilen sözcükler yalnızca bölük pörçük alfabe kırıntılarıdır.

Dışarıda, kapının olması gereken yerde, acımasız ve heybetli bir figür durmaktadır. Gözlüklü hastabakıcı hemşire. Yüzünde ne açlık ne de şehvet okunmaktadır. Surat ifadesi üniformasındaki kolanın psikolojik sonucundan ibarettir. Her yanda dizili yüzler vardır ama hemşirenin etrafı bomboştur. Kültür alınan bir tabağa atılan bir damla antiseptiğin, basilleri kendinden uzaklaştırması gibi. Hiçbir göz, o anda sahnelenen şeyi bu denli sabit odaklanmış gözlerle izleyemez. Parıltılı bir yoğunlaşmayla izlemektedir bu gözler. Yalnızca bir tek kez bakışlarını kaydırır; sağdaki, soldaki ve karşıdaki sessiz suratlardan oluşan duvarları, yıldırımlar yağdıran kötücül bir bakışla süzer. Haris bir tiyatro müdürünün binasına, genelev patroniçesinin o geceki müşterisine bakışı. Görmektedir, tehdit edercesine bakan gözlerle; ama yalnızca görebilen, asla hissedemeyen bir zihnin gözleriyle.

Sonunda bitmiştir; olanlardan habersiz çift kendilerini bırakıp yığılmışlardır. Tıbbi amaç taşıyan ilk seferdeki pozisyonlarını almışlardır bilmeden: Hasta sırtüstü yatmakta, doktorun bedeninin

bir kısmı adamın üzerinde, başını adamın omuzlarına yaslamış; fakat bu kez el ele, parmaklar birbirine kenetlenmiş. Sessiz izleyiciler kısa bir süre daha izlerler onları ama birdenbire, bu hareketsizlikten, ani durgunluktan sıkılmış gibi değişik yönlere dağılır ve zindanlarının gölgeli derinliklerine çekilirler. Yalnızca hemşire hiç kıpırdamadan dikilmektedir. Tombul kollarını kavuşturur ve gözlerini dikmeye devam eder; zayıf ruhların silinip gidebileceğini ama onun asla görevini bırakmayacağını, her zaman gözetleyeceğini, yargılayacağını, etten her zaman nefret edip şiddetle eleştireceğini kanıtlamak ister gibidir.

Bütün bu olanlar duvarlar için fazla gelmiştir. Saydamlaştıkları hızın yüz katına yakın bir hızla, tersine dönüşüm başlar. Hemşire ani bir şaşkınlık geçirir, öne doğru sendeler, öfke ve hüsranla bir an bakar, ellerini bulutsu cama bastırır, sanki avını kapmasının engellenmesine izin vermeyecek, camı kırıp içeri girecektir. Beyhude: Neredeyse on saniye içinde az önce yoldan çıkan gri dolgu kaplamalı, monoton bir düzende kız memesi çağrışımlı koruyucu duvarlar geri gelir. Tüm dış dünya bir kez daha dışarıda bırakılmıştır.

IV

*Deux beaux yeux n'ont qu'a parler.**

–Marivaux, *La Colonie*

Kadının iyi konuşması doğaldır. Senden, benden daha fazlasını görmüştür o, elbette işin sırrı da buradadır.

–Flann O'Brien, At Swim-Two-Birds
(pek az değiştirilmiş haliyle)

* (Fr.): Yeter bir çift güzel göz, gereksiz kalır söz. (ç.n.)

Miles Green gözlerini açar ve kubbeli, beyin temsili tavana bakar ve gerçeği söylemek gerekirse ve de akılcı bir erkek psikolojisi de göz önüne alınacak olursa, düşündüğü şey, kollarında yatan güzeller güzeli, ihtiraslı, bahşeden ve bahşedilen genç Yunan Tanrıçası değil, akla hayale gelmeyecek bir şeyi yapan biri olarak tavandaki belli belirsiz gri memeciklerin nasıl betimlenebileceği, son derece az kullanılan *mokarabesk* sözcüğünün doğru olup olmayacağıdır; bu düşünceler onu Elhamra'ya ve ardından İslam dünyasına götürür. Yanındaki huriyi saçlarından öper.

"Sevgilim, çok iyiydi. Bayağı ilginç oldu."

Kadın adamı omzundan öper. "Benim için de öyle sevgilim."

"Belki en ilginci değildi ama yine de..."

Kadın tekrar öper adamın omzunu. "Sınırlı imkânlar."

"Bugünkü bir iki hamlen gerçekten müthişti."

"Sen de öyleydin, sevgilim."

"Gerçekten mi?"

"Bana ödetmek için savurduğun o yumruk, mesela."

"Yalnızca refleksti."

"Çok hoştu." Adamın omzunu öper. "Bayıldım. O anda seni öldürebilirdim."

Adam tavana bakarak gülümser ve kadına azıcık daha yaklaşır.

"Zeki Dr. Delfie."

"Zeki Miles Green."

"Senin fikrindi."

"Asla tek başıma yapamazdım, sevgilim. Hayatım boyunca senin gibi birini bekledim."

Kadının saçlarından öper. "O akşamı o kadar iyi hatırlıyorum ki. Senin ilk gelişini."

"Öyle mi, canım?"

"O gülünç daktiloda bir şeyler yazmaya çalışıyordum."

"Her on sözcüğün dokuzunu karalıyordun."

"O sefil kadın kahramana kafayı takmıştım."

"Sevgilim, o ben olamazdı. Ben nezaket adına kabalık yapıyordum."

Adam kadının sırtını okşar. "Sonra sen *geldin*, etinle kanınla, masamın kenarında oturuyordun."

"Sen de şaşkınlıktan iskemleden düşmek üzereydin."

"Kim olsa öyle olurdu. Senin gibi baş döndürücü bir yaratık birdenbire kendiliğinden ortaya çıkıyor ve bir öneride bulunmaya geldiğini söylüyor."

Kadın dirseği üzerinde doğrulur ve yüzünde bir gülümsemeyle adama bakar.

"Bunun üzerine sen de, 'Sen de kimsin, nereden çıktın?' dedin."

"Biraz irkilmiştim, tabii."

"Ve ben de seni cevapladığımda bana, 'Saçmalama, ben seni hayatımda görmedim' demiştin." Adama iyice yaklaşır ve ağzını adamın burnunun ucunda gezdirir. "Çok komiktin."

"Doğrusu, inanamamıştım bir türlü. Ta ki sen, hayali kadınların arkasında saklanmaktan ölesiye sıkıldığını söyleyene kadar. Sonra aynı dalga boyunda olduğumuzu hissettim, her nasılsa."

"Çünkü sen de onları hayal etmekten aynı ölçüde sıkılmıştın."

Adam kadına gülümser. "O kısmı hâlâ çok güzel beceriyorsun. Müthiş bir ikna yeteneği."

"İçimden geldiği gibi davranıyorum."

Avuç içini çevirip bileğinden öper kadını. "Sonunda bunu anlayan birini bulmak müthiş bir şey."

Kadın alçakgönüllü bir tavırla bakışlarını indirir. "Sevgilim, ben de anlamazsam, kim anlayacak?"

"Yazmaktan nasıl bıkıyor insan –hele bir de yayımlamaya zorlanmak daha da sıkıcı–"

Kadın ona şefkatle bakar ve devam etmesini sağlar. "Yani?.."

"Keşke bulabilsek öyle bir şey.. kesinlikle imkânsız olan..."

"Yazılamayan..."

"Bitirilemeyen..."

"Hayal edilemeyen..."

"Sonsuz kereler değiştirilebilen..."

"Sözcüksüz bir metin..."

"Sonunda ikimiz de kendi kendimiz olabilirdik."

Kadın eğilip adamı öper. "Ve sonunda?"

Adam tavana bakar, sanki o muhteşem keşfi yapacağı an işte o andır.

"Romanın laneti."

"Yani?"

"Cinsellikle ilgili olmayan bölümler arasındaki uzun ve sıkıcı aralar." Kadının gözlerinin içine bakar. "İşte karar vermemi sağlayan da bu oldu. O anda birbirimiz için yaratıldığımızı anladım."

Kadın tekrar adamın omzuna gömülür. "Sonra ne yaptığımı unuttum."

"Dedin ki: Tanrım, o halde neden bekliyoruz?"

"Aa, Miles, o kadar da edepsiz değildim."

"Hem de ne edepsizdin."

"Sevgilim, on yedi yüzyıldır kendi benliğime sahip olamadım. O

berbat Hıristiyanlar ortaya çıktığından beri. Öteki yazarların hiçbiri, benim gerçek benliğime bir kilometre bile yaklaşamadılar. Sen ilksin...şeyden beri... Adını bile hatırlayamıyorum. Bir dakika bile bekleyemezdim." İç çeker. "O zavallı küçük sediri tamir ettin mi?"

"Hayır hâlâ ayağı kırık bir halde duruyor, hatıra olarak saklıyorum."

"Sevgilim, ne kadar tatlısın."

"Yapabileceklerimin en azı bu."

Adamın omzunu öper. Kısa bir süre yoğun bir sessizlik içinde yatarlar gül rengi halının üzerinde. Sonra adam ılık ve pürüzsüz fildişi bedene dokunur ve belinden yakalayarak iyice kendine çeker.

"Eminim, onlar da yaptılar."

Kadın başını iki yana sallar. "Ben hep birinin ardına saklanıyordum."

"Gizemli Kadın gibi." Kadını saçından öper. "Bundan hiç söz etmemiştin."

"Çok mutlu bir ilişki değildi de ondan."

"Hadi anlat. Nasıldı?"

Kadın nefesini bırakır, hem keyifli hem de mahcuptur.

"Miles, aslında bu kişisel bir şey."

"Kimseye söylemem."

Kadın bir an tereddüt eder. "Şey... Bir tek şey söyleyebilirim. Ne olduğunu bilemem ama kesinlikle Avon'daki Kuğu değildi."

Adam heyecanlanır. "Yoksa Bacon *mıydı*, bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, tatlım. Tatlı bir sessizlik içinde düşünme seanslarında geçmişten bir hatıra olsun diye saklayabileceği bir şey bulmak onun için banyo kadar önemliydi. Bu yüzden ben öyle uzak durur gibi görünüyordum. Sonunda katlanabileceğim tek şeyin bağırma mesafesinde kalmak olduğuna karar verdim. Hatırlıyorum da, bir gün Old Cheapside'da dolaşırken onunla karşılaşmıştım, kafasının keline vurup duruyor ve tekrar tekrar aynı dizeyi söylüyordu... Arkasından gelecek dizeyi bir türlü bulamıyordu. Ben de sokağın karşısından bağırdım ona. Lavanta kokulu bir kızın yanında duruyordum, kendimi korumak için. Ve ona istediğini söyledim."

"Hangi dizeydi o?"

" 'Kabul etmeliyim ki hiç görmedim bir Tanrıça geçerken.' "

"Peki senin bağırarak eklediğin dize neydi?"

" 'Zira, yaklaşamazdı yanına sen bu kadar kötü kokarken.' Ya da bu anlama gelen Elizabeth dönemine ait bir söz."

Adam tavana bakıp gülümser. "Sen iflah olmazsın."

"Hepsi birbirinin aynıydı. Edebiyat tarihçilerinin akılları bir karış havada olmasaydı, Roma İmparatorluğu'nun yıkılışı ile su tesisatının keşfi arasındaki döneme oturmayan bir yama olduğumu çoktan fark ederlerdi."

Adam bir an hiçbir şey söylemez.

"Senin hiçbir şeyi ciddiye almayan biri olduğunu keşke en başından beri bilseydim."

Kadının eli adamın kasıklarının hemen üzerinde gezinir.

"Hiçbir şeyi mi?"

"Bundan başka."

Adamın göbeğine küçük bir çimdik atar.

"Ben yalnızca sen ne olmamı istiyorsan, o oluyorum."

"O halde gerçek sen değilsin."

"Gerçek ben buyum."

"O halde Gizemli Kadın* hakkındaki gerçeği anlat bana."

"Sevgilim, hiç de düşündüğün gibi çekici biri değildi. Tıpkı hemşire Cory gibiydi."

"Tıpkı onun gibi değil herhalde; fiziksel olarak hemşire Cory'ye mi benziyordu?"

"Hık demiş burnundan düşmüş. Tuhaf bir tesadüf."

Adam tekrar şaşırıp kalır.

"Erato, sen.. sen benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Elbette, hayır, Miles." Gözlerini adamın gözleriyle buluşturur.

"Keşke geçseydim."

Adam başını yere bırakır ve tavana diker gözlerini. "Tanrım. O yüzden adı öyle. Siyah."

"Koyu kahve olduğunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum, tatlım."

* Dark Lady: İng. dark "siyah" anlamında. *Gizemli Kadın* olarak çevrilmiştir. (ç.n.)

"Ve buna aldırmadığında..."

Kadın iç çeker. "Tatlım, elbette şaka yapıyordum. 'Old Cheapside'da dolaşıyordum' derken yani. Ben yalnızca onun zihninde bir yerlerdeydim. Tıpkı şu anda senin zihnindeki şeye benzeyen bir şey bu. Fark şu ki sen onu orada bırakmıyorsun. Aslında özellikle seni kastetmiyorum, bugünlerde herkes yapıyor bunu. Her şey 'gerçek' olmalı, yoksa var olduğu kabul edilmiyor. Sen de gayet iyi biliyorsun ki gerçek 'gerçek ben' yalnızca hayali. Sizin kavramlarınıza göre gerçek olmamın tek nedeni, sizin beni böyle istemeniz. Az önce de bunu anlatmak istedim."

"Ama bana gelip masama oturan önce sen oldun."

"Sevgilim, yalnızca gerçek olmak neye benzer onu görmek istedim. Doğal olarak gerçek görünebileceğim birini seçmeliydim. Yine doğal olarak seni seçtim. İşte bütün hikâye bu. Gerçekten."

Bir an sessizce yatarlar. Sonra adam hafifçe doğrulur.

"Gidip yatakta uzanalım mı?"

"Elbette, tatlım."

Kadın kalkar ve adamın kalkması için elini uzatır. Sevecenlikle birbirlerine sarılırlar, dudakları birleşir, sonra el ele kendilerini yatağa atarlar, yine aynı pozisyona geçerler: Kadının başı adamın omzunda, adamın kolu kadının omzundadır, kadının sağ bacağı adamın bacağının üzerindedir. Yine adam konuşur.

"Bunun hangi yazılamaz çeşitleme olduğunu unuttum."

"Yirmi dokuzuncu."

"Otuz sanıyordum."

"Hayır, sevgilim. Yirmi yediden sonra iki tane var ve yirmi yedide sen beni şey yapmıştın..." Yaklaşıp adamın bedenine bastırır. "Biliyorsun. Seni kötü şey."

"Yani seni şey yapmamı istediğin şeyi mi..."

"Hışşş."

Kadın adamı omzundan öper. Saatin tiktakları duyulur; mutlu ve bir sonraki guguka gebe. Yataktaki adam tavana bakarak konuşur.

"Buna asla inanmazdım. Her seferinde daha da imkânsız bir hale getiriyoruz."

"Söylemiştim sana. Senin inançsız."

"Söylemiştin, biliyorum tatlım." Kadının sırtında duran elini aşağı doğru kaydırır ve okşar. "Sen ve hemşire Cory."

Kadın bir kez daha hafifçe çimdik atar. "Hemşire Cory olarak ben."

"Onu o kadar iyi yapıyorsun ki. Aynı kişi olduğunuzu unutuyorum." Hemen yanı başındaki saçını öper kadının. "O girdiğinden beri, yani sen demek istiyorum.. muhteşemdi. Yaşlı William kim bilir neler.. sen böylesine raydan çıktığında yani. Kafasından geçirdiği tek şey buysa kel olmamasına da şaşmalı."

"Gerçekten de buydu, tatlım."

Kadının sağ elini tutar. Parmaklarını birbirlerininkine geçirir ve kısa bir an, sessizce anılarına dalarlar. "Bugün yanlış giden şey de bu. Yani, yalnızca iki kez. İnterruptusları saymazsak." Kadın bir şey söylemez. "Ortalamamız hâlâ üç, değil mi?"

"Aslında arka arkaya üç nokta üç, sevgilim."

"İki kez yeterli değil."

"Bunu telafi ederiz."

"Sebep edebi ıvır zıvır. Ne zaman bunun üzerine fazla gitsek, temeldeki amacımızı kaçırıyoruz."

"Sevgilim, sana katılmıyor değilim ama kim olduğumu düşünecek olursak, bundan vazgeçemeyeğimi de bilmelisin."

"Meleğim, vazgeçemeyeceğini biliyorum. Yalnızca..."

"Yalnızca ne, sevgilim?"

Kadının sırtını okşar. "Bugünkü yeni çeşitlemelerinden birini düşünüyordum." Hafifçe vurur. "Elbette, her zamanki gibi çok ustalıklı yaptın. Ama yine de bağlantısı olup olmadığına karar veremedim."

"Hangi çeşitlemeydi bu?"

"Psikanalistmişsin gibi yaparken. Benim röntgenci ve teşhirci olduğumu söylemen. İnan, boğazıma kadar geldiğini hissettim. O koşullarda, yani özellikle anneye sabitlenmeyle ilgili saptamayı söylediğinde çizmeyi aştın."

Kadın dirseğinin üzerinde doğrulur. "Ama Miles, sevgilim, daha sonuncuda, göğüslerimi diri diri yemekten söz eden kimdi?"

"Sırf hemşire Cory olduğunda çok çarpıcı memelere sahiptin diye böyle alakasız çıkarımlarda bulunamazsın."

"Yalnızca Hemşire Cory olduğumda, ha?"

"Elbette hayır." Yanındakinin göğüslerine değdirip kaçırır elini. "Her ikinizde de."

"Miles, çok iyi duydum. 'Hemşire Cory olduğunda' dedin."

"Dil sürçmesi."

Kadın gözlerini indirir. "Ben gerçekten de arada bir fark göremiyorum."

"Tatlım, fiilen bir fark yok zaten."

Kadın başını kaldırır. "Bu 'fiilen' de ne demek?"

"Miniminicik bir fark. Hem, sen kendi kendini de kıskanmamalısın. Üstelik de sırf senden azıcık daha gururlu ve cesur diye. Hatta senden bile daha arsız ve kışkırtıcı diye." Elini uzatıp, söz konusu objeleri okşar. "Seninkiler daha narin. Daha zarif." Kadın bir kez daha kendi göğüslerinin narinliğine ve zarafetine bakar ama bu kez biraz da soru işareti vardır kafasında. "Bir öpeyim onları."

Kadın pozisyonunu bozmaz. "Fark etmez."

"Gereksiz yere alınıyorsun."

"Keşke kara derili bir kıza dönüşmem konusunda konuşmana izin vermeseydim."

"Sevgilim, bu konuda anlaşmıştık. Seni başka bir biçimde daha görmeye ihtiyacım var; tek sebebi de senin kendi halindeyken ne kadar muhteşem bir şey olduğunu hatırlamak istemem. Her neyse, asıl mesele o değil. Beni ensestle vesaireyle suçlamak sana keyif vermiş olabilir ama bizim yapacak daha önemli işlerimiz var. Bugün içinde cinselliğin zerresi olmayan bir sürü konu yaşadık. Bazen önceliklerin sırasını şaşırıyormuşuz gibi geliyor. Yaşadığımız o harikulade zamanlardaki ruhumuzu yeniden bulmalıyız –hani tek bir söz bile etmeye fırsat bulamadığımız."

"Sekiz numaradaki gibi."

"O bölümün muazzam bir yapısı vardı; sımsıkı, ciddi, duraksız –biliyorsun–. Her zaman o kadar yükseğe ulaşamayız, hele böyle."

"O bölümde de kendim olduğum kadar hemşire Cory olmuştum gibi hatırlıyorum."

"Öyle miydi, tatlım? Tamamen unutmuşum." Sırtını sıvazlar. "Ne garip. Oysa hep sen olduğuna yemin edebilirdim."

Bir süre sessiz kalırlar. Erato adama yaslanarak yatmaktadır. Pozisyonundaki tek değişiklik, şu anda gözlerinin açık olmasıdır. Bir an sinirlenmiş olduğundan kuşkulanılabilir. Fakat bunun yanılgı olduğu hemen ortaya çıkacaktır, çünkü bir kez daha dudaklarını adamın bedenine çevirir ve başını koyduğu yeri öper.

"Sevgilim, her zamanki gibi haklısın."

"Böyle söyleme, sevgilim. Sadece bazen."

"Bazen iflah olmaz biri olmakta benden daha iyi olduğunu hissettim, o kadar."

"Saçma."

"Bu doğru. İnsanın ruhsal durumunu bir anda bozmakta senin kadar yetenekli değilim. Yaşamının geri kalanını tam tersini yapmakla geçirmişsen bu hiç de kolay olmuyor.

"Fakat bugün çok başarılıydın. Asla unutamayacağım şeyler söyledin."

Kadın, bir kez daha adamın omzuna bir öpücük kondurur.

"Başardın."

Kadın adamı biraz daha kendine çeker. "En azından ta başında sana gelmekte ne kadar haklı olduğumu gösteriyor."

"Çok cömertsin, sevgilim."

Kadın bir an duraklar.

"Aslında nedenini sana hiç anlatmadım."

"Elbette anlattın, sevgilim. Defalarca. Dinlenme aralarında. Kadınlara karşı duyarlı olduğum için bana hayran olduğunu, edebiyat konusunda sorunlarım olduğunu fark ettiğini anlatmıştın.. falan." Kadın hiçbir şey söylemeden omzuna öpücük kondurur. "Yani başka şeyler de mi var?.."

"Önemli değil, sevgilim."

"Söyle bana."

"Alınganlık yapma ama." Elini adamın göğsünde gezdirir. "Çünkü artık kendimi sana çok yakın hissediyorum. Seninle aramızda en ufak bir sır bile olmamalı."

"Hadi anlat."

Biraz daha sıkı sarılır adama. "Galiba farkında değilsin ama senin edebi alandaki sorunların benim gibi bir kız için son derece ilgi çekiciydi.. yani.. hâlâ çekici." Parmaklarıyla adamın sağ göğüs ucuyla oynar. "Sana bunu hiç söylemedim Miles, ama ilk tanıştığımız anda hissettim bunu. Elbette, sen benim kim olduğumu bilmiyordun, hayal etmeye çalıştığın kişinin arkasına saklanmıştım ama seni her zaman izliyordum sevgilim."

"Ve?"

"Tanrıya şükür dedim, sonunda bir türlü doğruyu bulamayan, bin yıl geçse de bulamayacak ve bunun da farkında olan birini buldum. Yeniyetmelik çağın boyunca kafanı taş duvarlara vurdun durdun, kendini zorladın... Sevgilim, bu çok zor, iyi niyetli olduğunu *biliyorum*, sen elinden geleni yapıyor*dun* ve ben de yardım etmeye çalıştım ama kabul edelim ki, beni tarif edişindeki yanlışlar ve dengesizlikler yüzünden ümitsizliğe düştüğüm oldu; tüm bu *berbat* ve hayal kırıcı dönem boyunca sana olan inancımı kaybetmedim. Çünkü günün birinde ışığı göreceğini, yaptığın şeyin tek bacaklı birinin olimpiyat atleti olmak istemesi kadar saçma olduğunu anlayacağını biliyordum. Bir de aramızdaki bu güzel, çok güzel sırrın olması ihtimali de vardı." Bitirir ve keyifle burnunu çeker. "Hastabakıcı hemşire olduğunda öyle komiktin ki. Onu her seferinde daha iyi yapıyorsun. Kahkahalarımı zor tuttum." Adam ses çıkarmaz. "Miles, ne demek istediğimi biliyorsun zaten."

"Evet, gayet iyi biliyorum."

Adamın ses tonundaki bir şey kadının aniden dirseği üzerinde doğrulmasına ve endişeyle yüzünü incelemesine yol açar. Elini uzatır ve yanağını okşar.

"Sevgilim, birbirini sevenler sevdikleri insana karşı dürüst olmak zorundadırlar."

"Biliyorum."

"Sen de hemşire Cory'nin göğüsleri konusunda son derece içtendin. Ben sadece karşılık veriyorum."

"Anlıyorum."

Adamın yanağına hafifçe vurur.

"Kendini ifade edememe konusunda da ender bir yetenek taşı-

yorsun. Yalnızca sözcük oyunlarıyla zekânı göstermekten daha çekici ve ilginç bir şey bu. Bence sen kendini çok küçümsüyorsun. Ne demek istediğini bilen ve bunu da söyleyebilen insanlar o kadar çok ki! Bu ikisi konusunda da ipucu taşımaman seni eşsiz yapıyor." Adamı müşfik bir kaygıyla inceler. "İşte sana gelmemin gerçek nedeni bu, sevgilim. Ve senin yanında kendimi o kadar güvende hissetmemin. Çünkü olur da herhangi bir nedenle küçük anlaşmamızı bozacak olursan –Tanrı saklasın, ayrıca asla yapmayacağını da biliyorum– ve tüm bunları yazmaya kalkışsan bile, yazamayacağını, milyon yıl geçse bile yapamayacağını biliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, daha önce bunu başka yazarlarda da denedim ama hiçbiri senin bana verdiğin güveni veremedi." Bir an adamın tepkilerini izler, sonra ona doğru eğilir, gözlerinde içtenlik vardır, ağzını adamınkine yaklaştırır. "Miles, bu şekilde ne zaman istersen beni bulabileceğini biliyorsun" –adamın dudaklarından öper– "ve nasıl istersen. Öyle olmaz da, beni yazmayı *becerirsen*, bir daha asla seninle birlikte olamam. Beyin hücrelerinin basamaklarında bir gölge, sıkıcı eski bir hayalet haline gelirim ve senin için yalnızca bir düşünce olma fikrine dayanamam." Tekrar adamı öper ama bu kez dudakları adamınkine ancak değmektedir. "Ve sen bu şekilde çok ama çok daha iyisin."

Son bir kez uzun uzun öper adamı, sonra eski pozisyonuna döner, yanağı adamın omzunda, sağ bacağı adamın bacağının üzerinde. Tavana bakmakta olan adam konuşur.

"Çağdaş bir gerçeği göz önüne alırsak, bir sürü insan..."

"Sevgilim, biliyorum. *Onlara* inanmayı seçersen seni tamamen anlayışla karşılarım."

Adam derin bir nefes alır. "Sanırım şu gerçeğe işaret etmeye hakkım var: Senin gibi hayatı boyunca tek bir satır bile yazmamış, bu kahrolası konuda hiç..."

"Sevgilim.. affet beni. Senden sakladığım minicik bir sırrım daha var."

"Nedir?"

"Şey.. *tarihsel* bir gerçeği göz önüne alacak olursak, ta en başında, alfabe ilk ortaya çıktığında, edebiyatla ilgili kız kardeşlerim ve

ben bazı sorunlar yaşadık. Anlayacağın, sevgilim, öyle bir anda kavranamadı her şey. Elbette, biz ilham vermekte her zamanki gibi korkunç hevesliydik. Ama sanki herkes bir anda kör ya da sağır olmuştu. Yine kısmen o korkunç Kleio* yüzünden. En başından beri bütün yaptığı, güçlü ve ünlü insanların kanını emmek oldu. Arsız züppenin biridir o. Alfabeyi, toprak gelirinin en iyi dostudur diye tanıttı. Görebilmelerinin tek yolu buydu. Aman ne güzel, savaştan kaçınmak için bedel ödemeyi kabul etmeyen ülkeleri şimdi köşeye sıkıştırabiliriz diye düşündüler. Kaç öküz, kaç bal çanağı, kaç şarap testisi hesaplarından ve 'Baylar, falanca tarihe ait talihsiz tabletiniz elimize geçmiş bulunuyor' gibi yerlerden başka hiçbir yerde kullanılmaz oldu. Bu yüzden biz, öteki Musalar parlak bir fikir geliştirdik. Siz ölümlülere ille de bir örnek gerekliydi; edebiyatla ilgili alanda, o sıkıcı mali alanlarda olduğu kadar iyi para kazanılabileceğini gösterebilecek bir şey. Böylece, yol gösterebilmek için hepimiz belli bir şey seçmeye karar verdik. Uzun lafın kısası, Miles, ben de bir zamanlar bir şeyler karalamıştım."

"Nasıl olduysa kaybolup gitmiş bir şey, eminim."

"Hayır, sevgilim. Daha dün kitaplığında bir kopyasını gördüm."

Adam tavana bakar. "Hangisiymiş."

"Takma adla yazmıştım tabii. Orijinal adı da yok."

"Bilmek isterdim."

"Orijinal adını mı? Çok utanç verici, tam benim temama uygun bir addı." Kolundan destek alarak doğrulur ve adama bakar. "Miles, elbette, seninle ilgisi yok ama ona şu adı vermiştim: *Erkekler Hiç mi Büyüyemeyecekler?* Ya da kısaca *Erkekler*." Adam kuşkulu bir ifadeyle yan tarafa bir bakış fırlatır. Kadın gözlerini devirir ve parmaklarını adamın kol kasları üzerinde gezdirir. "Neyse, kusursuz değildi. İletmek istediğim mesajı tam olarak iletemediğimin şimdi farkındayım. Korkarım, okurlarımın zekâsını fazla abartmışım. Daha yarısı bile kitabın anlamını anlayamadı. Bugün bile."

Adam hâlâ tavana bakmaktadır.

"Bugünkü adını söyle bana."

"Sevgilim, benim korkunç bir kız kardeşim daha var. Tıpkı Kle-

* Kleio: Dokuz Musa'dan biri. Tarih Musası. (ç.n.)

io gibi o kadar müthiş züppedir. Hep birbirlerini tutarlar. Adı Kalliope'dir, destanları temsil eder. Onun verdiği örnek şimdiye kadar görülebilecek en sıkıcı, en dayanılmaz örnekti. Ne başında, ne ortasında ne de sonunda seviyeli bir cinsellikten ya da bir kahkahadan eser vardı. Madem o bunu yaptı, ben daha da iyisini yaparım diyerek o kokuşmuş kahramanlarından birini aldım ve onun üzerine *Erkekler*'i yazdım."

"Lütfen bana kitabın adını söyler misin?"

"Sevgilim, söyledim ya."

Kadın parmağının ucuyla çarşafta çemberler çizmektedir.

"Sevgilim, utanıyorum. Bunu benim yazdığımı şimdiye dek hiç kimseye söylemedim. Birçok yönden fazla ilkel ve çocuksuydu. Başında zaten her yeri birbirine karıştırmışım."

"Çok muydu yerlerin sayısı?"

Kadın tereddüt eder, hâlâ çember çizmektedir. "Doğrusu çoktu."

"Uzun bir yolculuk hakkında mıydı?"

"Galiba, öyle denilebilir."

" Olağandışı bir tesadüfle bir an aklıma, Troya olayından sonra yapılan bir yolculuk geldi ama o olamaz, değil mi?"

"Sevgilim, gerçekten söylemek istemiyorum."

"Ve daha çok, *Odysseia* olarak bilinen bir eser?"

Kadın hemen doğrulup oturur ve elleriyle yüzünü kapatır.

"Ah, Tanrım, Miles. Çok korkunç. Bildin işte."

Adam ellerini başının arkasında kavuşturur ve tavana bakmaya devam eder. Kadın başını çevirip kaygıyla izler adamı, sonra içgüdüsel bir hareketle döner ve adamın bedenine sarılır.

"Sevgilim, benim beceriksizce yaptığım bir girişim, şans eseri çok satan bir kitap oldu diye kıskanmana gerek yok."

Adam kadının kaygılı gözlerinin içine bakar. "Bunun dinlenme arası olduğunu sanıyordum."

"Elbette öyle."

"Sen neye dayanarak benim senden daha iflah olmaz biri olduğumu iddia edebiliyorsun... Üstelik sırf göğüsler hakkında önemsiz bir fikir beyan ettim diye.. çok saçma. Akademisyenlik diye bir

şey ortaya çıktığından beri bütün akademisyenler Homeros'un erkek olduğunu bilir."

Kadın, aniden eski pozisyonuna dönüp adamın omzuna gömülür.

"Ah, Miles, kalbini kırdım."

"Onun erkek olduğunu herkes bilir. O bir dahiydi. Bana sorarsan, kıskanç olan sensin."

"Keşke hiç açmasaydım bu konuyu."

"Bence iyi yaptın da açtın. Bu konu senin zihninin ne düzeyde çalıştığını göstermiş oldu. O kahrolası şeyi okumuş olsaydın, Ulyses'in Ithake'ye gitmesinin tek sebebinin başka bir gemi ve mürettebatın nereden bulunacağını kestirememesi olduğunu bilirdin. Homeros da kahrolası karısının oyununa geldi. Dokumayla ilgili o bütün laflar. Dişi örümceklerin erkekleri neden istediğini herkes çok iyi bilir."

Kadın adama sokulur. "Miles, beni ağlatacaksın. Penelope de böyle yapardı zaten."

Adam derin bir nefes alır. "Pekâlâ...."

"Lütfen, 'dişi' sözcüğünü küfreder gibi kullanma. Ve lütfen tekrar sarıl bana."

Adam bir süre hiç kıpırdamaz, sonra birden erkek beynini bu kadar farklı kılan şeyin kadınların mantıksızlığı olduğunu anlayarak sağ elini başının altından çeker ve yine kadına sarılır. Kısa bir an sonra da sırtına hafifçe vurur.

"Tamam. Ona bir iki fikir verdiğine inanırım. Kirke ya da Kalipso falan gibi."

Kadın adamın omzuna öpücük kondurur. "Teşekkürler, sevgilim. Çok açık fikirli birisin sen."

Bu küçük anlaşmazlığın ardından kısa bir süre sessizce yatarlar. Ama sonunda adam sessizliği kırar; özenli, duygusuz bir ses tonuyla konuşmaktadır.

"Bir sonraki sefer için bir karar vermedik."

"Verdik. Az laf, çok hareket."

"Belki bir yerine bir şeyler sokarız; senin başını yana çevirip sıkkın ve iğrenmiş bir halde, 'Keşke yok olup gitseydin' dediğin

yere." Duraklar. "Bence bir sonraki seferde ben yok olayım."

"Çok hoş olurdu, sevgilim. Yine sıkkın ve iğrenmiş gibi yapmaya devam etmemi mi istersin, yoksa tersini mi yapayım?"

"Sana bağlı."

Kadın sokulur. "Benim aptal dişi duygularımın önemi yok. Sen ne istersen ben de onu isterim. Erkek olan sensin."

"Sen de Tanrıça'ydın hani."

"Sevgilim, gerçekten önemli değil."

"Israr ediyorum."

"Pekâlâ. Zevk alıyor gibi yapacağım."

"Senin bir şeymiş *gibi* yapmanı istemiyorum."

Kadın bir an ses çıkarmaz.

"Bana ne zaman kızsan anlıyorum."

"Sana karşı en ufak bir kızgınlığım yok. Yalnızca şu ki.. şey, tüm bunları organize etmemiz gerek. Kimse önceden bir şeyler düşünmeden doğaçlama yapamaz."

"Evet, sevgilim."

"İnsan lokantaya girince önce mönüye bakar ve ne yiyeceğini öyle planlar."

"Biliyorum, Miles."

"Ben yalnızca, o üç nokta üç tekrarlara karşı bir sorumluluğumuz olması gerektiğinden söz ediyorum."

"Sevgilim, *biliyorum*."

"Her şeyin ötesinde, senin önünde daha binlerce yıl var, oysa benim..."

"Miles."

Adam susar.

"Varyasyon başına dört ya da beşi on adete kadar yükseltmeyi başardık."

"On üçle on dokuz arasında ve de yirmilerde tamamen çöktük."

"*Beni* mi suçluyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Yalnızca biraz daha konsantre olmalıyız. Her iki yönden de." Kadın konuşamadan atlar. "Her şey bir yana, daha bir dolu.. anlatım alternatifleri var, henüz hepsini incelemedik."

"Mesela?"

"Mesela, bana ilk tedaviyi Hemşire Cory yapabilir. Mesela."

Bir sessizlik olur.

Adam tavana bakar. "Miles, ben bir kadın olarak sana şunu söyleyebilirim–"

"Dünya tarihinin en büyük şairi için yeterli de, benim için değil, ha? Bu bana biraz tuhaf geldi."

"Eğer başka birine ait son derece bayağı bir *engouement* bulursan.. içinde dört yüz yıl öncesinin Barbadoes'inden ithal genelev erotikaları dolu..." Keser. "Bir Tanrıça'dan ibaret olduğumu anlıyorum."

"Sen benim için ona yeni bir boyut getirdin. O kadar."

"Ben, eski boyutların zaten yeterli olduğunu düşünüyordum."

Adam susar.

"Tartışmayacağım. Bu yalnızca bir fikirdi. Bana göre, sosyal ve ekonomik imkânları kıt bir ırktan, hoş ve eğlenmeyi sever görünen bir insanı oynayamayacak kadar yüce hissediyorsan kendini.. söyleyecek bir şey yok demektir."

Şimdi sessiz kalma sırası Erato'ya gelmiştir.

"Yalnızca ilk tedaviyi mi?"

"Aslında şöyle de yapabiliriz..."

"Nasıl yapabiliriz?"

"Fark etmez."

"Hayır, lütfen söyle."

"Şey, baştan sona o olabilirdi. Yani o, sen olabilirdin. Bu kez kara derili bir Musa. Ortalamayı azıcık yukarı çekmek için." Kadın ses çıkarmaz. "Seni özlemeyeceğimden değil."

"Başka fikirlerin de var mı, Miles?"

"Savunmasız bedenime tekme atacağın zaman daha yumuşak derili bir ayakkabı giymen dışında, hayır."

Kısa bir an geçer ve kadın hafifçe doğrulur. Yüzünde yine pişmanlık dolu bir ifade vardır, adamın yüzüne bakar.

"Zavallı sevgilim. Galiba azıcık kıpırdamıştın ve ben de kendimi tutamadım."

"Yirmi dokuzuncu kez."

"Ah, Miles, hayır! Neresi olduğunu göster. Orayı bir güzel öpeceğim." Adam kaburgalarının alt kısmını gösterir. Kadın oraya uza-

nır ve bir güzel öper; sonra doğrulur ve adamı paylar gibi konuşmaya başlar.

"Sevgilim. Sen tam bir İngilizsin. Neleri nerelere koyuyorsun: Hemşire Cory ve göğüsleri." Düşünceli ama aynı zamanda müşfik bir bakışla süzer adamı. "Bazen bana birini hatırlatıyorsun."

"Kimi?"

"Yıllar önce tanıdığım birini."

Adam kuşkuyla bakar.

"Kimi?"

Kadın hâlâ bir koluna dayanarak oturmaktadır, elini yavaşça adamın göğsünde gezdirir ve göbek çukurunda çemberler çizer.

"Artık ismini bile hatırlamıyorum. Hiç kimse. Yalnızca bir kez karşılaştık. Aslında şen kız kardeşim Talya'nın bir arkadaşıydı. Ona Charlie derlerdi. Dalgamızı geçip gülelim diye bir gün beni bir yere götürmüştü."

"Kimdi Charlie?"

"Dur yine sana sarılayım." Tekrar eski pozisyonuna döner. "Hımm.. bu çok hoş. Charlie... Tanrım, hafızam çok zayıf. O kadar çoklar ki." Parmağıyla omzunun üzerine vurmaya başlar, son vuruşta: "Fransız."

"Bu, Fransa'da mı oldu?"

"Hayır, Yunanistan'da. Kesinlikle Yunanistan'da."

"Ama Charlie..."

Sağ elini adamın ağzının üzerine koyup susturur. "Miles, biliyorum. Hep benim saçma sistemim yüzünden. Dur bir dakika. Fransız.. evet, buldum! Sonunda bulacağımı biliyordum. Vırak, vırak, vırrrak. Charlie'nin oyunlarından biri kurbağalar hakkındaydı."

Adamın gözleri tavana çevrilidir. "Neden adı Charlie, Tanrı aşkına?"

"Gerçek adı çok uzun. Asla hatırlayamam.

"Beşinci yüzyılın Atinası'nda mıyız?"

"Sevgilim, kesin tarihini veremem ama çok haklısın, Atina'ydı. Hem de diskolardan, Onasislerden vesaireden önceki Atina. Bu o kadar uzun zaman öceydi ki kıskanmaman gerekir. Fakat Charlie'den çok hoşlanmıştım. O, hiddetle bağırıp çağıran sarhoş Atina-

lılardan olmayan dört erkekten biriydi, zaten kızların fazla seçim şansı da yoktu. Talya ve ben onu bir oyun daha yazmaya ikna ettik, içinde güzel kadın rolleri olacaktı, Charlie bunu çok da iyi becerdi, ama doğruyu söylemem gerekirse Milaslı kadınlarla ilgili bölümde bazı eksikler var, ama bu başka bir hikâye. Her neyse... Yaşlı Duda'yı görmeye gittik. Pazar yerinin orada, acayip bir bodrum katında oturuyordu, ışığı falan yoktu, evden çok mağaraya benziyordu ve bu kadarı yetmezmiş gibi onu evin arkasında bir ateşin başında çömelmiş otururken bulduk.. üstelik hava da çok sıcaktı. Düşünemeyeceğin kadar sıcak. Yaşlı bunak bizi umursamadı, Charlie beni onunla tanıştırırken dönüp bakmadı bile. Elbette, orada kendi kimliğimi belli etmiyordum, bu yüzden kim olduğumu bilmiyordu. Bilseydi de bir şey değişeceğini sanmıyorum. Yapmak istediği tek şey, ateşin arkasında oturup, ellerini uzatmak ve duvara aptalca gölgeler düşürmek gibi görünüyordu. Sanki Charlie ve beni dört yaşındaki çocuk gibi görüyordu. İnanılmaz bir şeydi. Galiba bir gün önce birkaç çocuk ona bunu öğretmişlerdi. Bir bakışta bunamış olduğunu anlamıştım. Yaşlı insanların bakıldığı evlerde kalması gerekirdi. Seni sıkıyor muyum?"

Adamın gözleri tavana dikilidir. "Devam et."

"Yani, uçan kuşların, tuhaf yüz şekillerinin ve kurt kafalarının da bir sonu olmalıydı. Sonunda Charlie'yle ikimiz de çok sıkıldık; biraz dalga geçip gülelim diye elbiselerimi çıkarmamı önerdi; hatırlıyorum, o gün safran rengi, küçük çuha bir elbise vardı üzerimde; elbisenin kenarlarından kırmızı yünden bir süs geçiyordu. Stoa'nın arkasındaki Cephalonian butiğinden alınmıştı, bir hafta önce ilkbahar indirimine giren çok hoş bir parçaydı, anında kapmıştım, tam benim tarzımdı.. nerede kalmıştım?"

"Elbiselerini çıkartacaktın..."

"Bilirsin işte, hem benim çıplak vücudumun gölgesinin nasıl olduğu görecek hem de yaşlı bunağı bir güzel korkutacaktık. Bil bakalım ne oldu? Ateşin yanındaki süpürgeyi kaptı ve çatlak sesiyle zavallı Charlie'ye olmadık hakaretler yağdırmaya başladı: Onun ideal kadın kavramı, korodaki küçük fahişeler ise –aynen bunları söyledi– Charlie'nin, o küçük ilkel kafasını tedavi ettirmesi lazım-

mış. Sonra dönüp bana da bir sürü şey söyleme cesaretini gösterdi; yok, burnum çok uzunmuş, kaşlarım yeterince yay gibi değilmiş, belim Tanrısal, küçük elbisem üç santim kısaymış, kollarım ve bacaklarım fazla inceymiş, popom yeterince çıkık değilmiş.. tabii bu sonuncusu gerçeği ortaya çıkardı. Onun ideal kadın kavramına uyan şey aslında ideal oğlandı. Charlie bunu, adamın o mendebur yüzüne bağırarak söyledi. Geri kaçmamış olsaydı, sopayı kafasına yiyecekti. Sonunda koşarak kaçmak zorunda kaldık. Yaşlı Duda hâlâ kapıdan bize sopa sallıyor, saçma sapan sözler söylüyordu. Koruyucuları varmış da, her ne demek istediyse, onları peşimize salacakmış..." Duraklar. "Adam bir şeydi, ne diyordunuz onlara?"

"Herhalde bir filozof demeyeceksin?"

"Olağanüstü. Nasıl da?.."

"Yalnızca tahmin."

"Yani, o tipler hep aynıdır. Charlie farslarından birine bunu da koydu. Mizah unsuru olarak. '*Phalloi** ile *pyge*** arasındaki farkı anlayamaz' derdi."

"Hangi fars bu?"

"Korkunç kız kardeşim Kleio bir keresinde bana bunun kaybolduğunu söylemişti. Ama onu çok iyi tanıdığım için, İnkaların sulama sistemlerinin altında bir yere sakladığından kuşkuluyum. Gizli gizli çıkarıp okuyor ve kendine şen dul gecesi yapıyordur."

Adamın gözleri hâlâ tavana dikiliydi.

"Ama sana... yaşlı Duda'yı hatırlatıyorum."

Adamı omzundan öper. "Ama çok az, sevgilim. Minicik bir benzerlik. O da bazen."

"Ben hiçbir bağlantı kuramadım."

"Miles, hemen alınıp katılaşma. Ben fiziksel şeylerden söz etmiyorum."

"Ben ne zaman senin elbiselerini çıkarmanı istemedim?"

"Ama beni hep olmadığım şeylere çevirmeye çalışıyorsun. Kusur yüklersen benden daha çok hoşlanacakmışsın gibi yapıyorsun. Ya da hemşire Cory olursam. Senin isteklerine erişemeyeceğimi

* Phalloi: Yun. (tek: phallus) erkek cinsel organı. (ç.n.)
** Pyge: Yun. kalça

hissediyorum. Kusurlarım var, biliyorum. Burnum gerçekten de bir kaç milimetre *uzun*." Duraklar. "Bir zamanlar bir arkadaşım daha vardı. Hep burnumla alay ederdi. Korkak farenin biriydi zaten. İnsanı sıkıntıdan patlatan Kaliope'yle kaçtı. Gerçi ben de başka biriyleydim. Ama ben de intikamımı aldım."

"Kimdi o?"

"Gevezelik etmem seni rahatsız etmiyor mu? Ediyorsa söylemelisin. Aslında, adamın gerçek adına 'burun' eklettirdim. Sonra sürgüne gönderildi. Gittiği yerde de son derece şaşırtıcı, uzun soluklu bir şey yazdı; bir şeyin kuruluşu hakkında.. bilirsin. Marş marş marş."

"Roma mı?"

"Roma."

Adam tavana bakmaktadır.

"Sen iki kişiyi birbirine karıştırıyorsun."

"Hayır, karıştırmıyorum. Onu asla unutamam."

Roma hakkında yazan Vergilius'tu."

"Elbette. Ne kadar zekisin, hemen hatırlıyorsun."

"İlişkin olan ise Ovidius'du."

Sessizlik.

"Miles, emin misin?"

"Publius Ovidius *Naso.* Burun."

"Evet, sen bana bunu söyledikten sonra bir şeyler hatırlatmaya başladı. Ona da kasideler falan yazdırmamış mıydım?"

"Tanrı aşkına, o Horatius'tu."

"Ah, evet. Serçe için yazdığı o küçük, hoş şey."

"Catullus."

"Ah, tabii. Hatırlıyorum onu. Çok şeker biriydi, onu kızdırmak çok eğlenceliydi. Onun 'Livia'sı olmuştum."

"Lesbia. Tanrım."

Biraz daha sarılır adama. "Sevgilim, üzgünüm. Elimden geleni yapıyorum."

"Merak ediyorum, hep böyle mi davranıyordun geçmişteki büyük şairlere, neye güvenip de..."

"Miles, ben sadece insanlara ilham veririm. Bir iki tohum ser-

perim. Çiçekler çıkmaya başladığında her yerde olamam. Üstelik Yunanca dışında bir şey okumak gözlerimi çok acıtıyor. Hiçbir alfabe Yunanca kadar anlamlı gelmiyor bana."

Miles Green, tavana bakar halde derin düşüncelere dalmıştır. Kadın omzuna öpücük kondurur.

"Sevgilim, ne düşündüğünü söyle bana."

"Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Lütfen."

"Yazdıklarımdan bir satır bile okuyup okumadığını merak ediyorum."

Şimdi de kadın bir an bir şey söyleyemez. Sonra yüzünü adamın boynuna gömer ve öper. "Miles, pek çok kişinin senden söz ettiğini duydum."

"Ama hiç kendin okumadın?"

"Ne hakkında olduğunu biliyorum. Genel şeyler."

"Sana okuyup okumadığını sordum."

"Şey.. edebi anlamda okudum diyemem, tatlım. Ama hep aklımdaydı. Samimiyim."

"Teşekkürler."

"Miles, gerçek seni sevdiğimi biliyorsun."

"O 'gerçek' sözcüğünü kullanmamış olmanı tercih ederdim. Bu konudaki güvenimi tamamen sarstın." Kadın konuşamadan devam eder: "Her şeyden önce, yanlışlarımdan ve dengesizliklerimden söz ettin, sonra da tek satır bile okumadığını söylüyorsun. Sana bir şey söyleyeyim mi? Önce gözden geçirmeyi öğrenmelisin."

Kadın alnını adamın omzuna gömer. "Ben de senin gibiyim. Kelimeleri iyi kullanamıyorum."

"Bak, Erato. Oyun içinde oyun oynamamız –buna öyle diyelim– başka bir şey. Ama dinlenme aralarımıza bunu giderek daha fazla sokuyorsun. Benim için önemli olan şeylerle giderek daha fazla alay ediyorsun. Gerçeklik gibi. Ve Tanrı aşkına, sakın bana bir kez daha ben nasıl istiyorsam öyle olduğunu söyleme. Sen yalnızca *kendin* ne istiyorsan o oluyorsun. Ve artık bu şakanın da tadı kaçtı."

"Lütfen sinirlenme."

"Sinirlenmiyorum. Yalnızca sarsıldım. Ve çok kırıldım."

Adam tavana bakmaktadır. Kadının eli ağır hareketlerle adamın karnında gezinir, az sonra sönmüş penisine dokunur, okşar ve hafifçe sıkar. Kısa bir süre sonra adam konuşur.

"Hep bir şeylerin peşindesin."

Adamın omzuna öpücük kondurur. "Yani senden daha fazla."

"Ben bundan söz etmiyordum."

"İsimleri bir türlü hatırlayamıyorum. Sanki beynimde bir sürü sinek vızır vızır uçuşuyor gibi."

"Yapabildiğin en iyi benzetme bu mu?"

"Bunun nesi var, sevgilim?"

Adam somurtur ve ağzını sımsıkı kapatır ama sonra daha fazla dayanamaz.

"İstediğin zaman çok iyi hatırlıyorsun ama."

Adamın penisiyle oynamaya devam eder.

"Bazı şeyleri."

Adam bir an susar.

"Sana göre hava hoş. Elbette, Parnassus'taki o çayırdaki karakterin yalnızca bir metafor olduğunu biliyorum, sözcükleri oluşturan alfabetik grupları falan simgelemek için kullandın. Ama neden benim cinsel deneyimlerimin eksikliği karşısında hiç hoşgörü göstermiyorsun? Seninki gibi bir deneyim. Senden başka birinin bedenine bir iki saatliğine girmen çok zor olmaz herhalde. Kırk yılda bir."

"Miles, siyahın güzel olduğunu bilirim, ama kendim olarak yetmediğimi görmek beni azıcık üzüyor. Üstelik, başlangıçta canım ne zaman isterse o zaman başka birisi olabileceğim konusunda anlaştığımız da bir yana."

"Ama asla yapmadığın da bir yana."

"Neden yalnızca kendimiz olamıyoruz, anlamıyorum."

"Çünkü beni anlamıyorsun. Bazen ikimizin de tamamen ayrı kişiler olunca çok daha iyi olabileceğimize inanıyorum."

Adamın penisini kaldırır ve bırakır.

"Sevgilim, anlıyorum. Kitaplarını okumamış olabilirim ama seni okudum. Seni neredeyse ezbere biliyorum." Artık elini penisten çekmiş, elveda dercesine omzuna doğru kaydırmıştır. "Lütfen artık

konuşmayalım. Azıcık dinlenelim. Belki bir iki dakika içinde daha farklı hissederim. Bir sonraki revizyona başladığımızda yani."

"Ben bu konuyu hallettiğimizi sanmıyorum."

"Sevgilim."

"Bütün yaptığımız sürekli konuşmak. Amacımız bu değildi."

"Bir dahaki sefere daha hoş bir şeyler düşüneceğime söz veriyorum."

Adam nefesini bırakır. "Yalnızca yeterince iyi değildi."

"*Sevgilim.*"

"Pekâlâ."

"Tek kelime bile etmeyeceğim. Bana defalarca, istediğin kadar sahip olabilirsin."

"Çok mutlu *olurdum.*"

"Söz veriyorum."

Adamın sırtını sıvazlar. Adam ağzını açacak olur ama sonra hemen kapatır.

Odaya sessizlik çöker, yalnızca guguklu saatin tiktakları duyulmaktadır. İki şekil alacakaranlık yatakta gözleri kapalı, birbirlerine sarılmış yatmaktadır, cinsel ahengi simgeleyen hoş bir tablo; sokulmuş bir dişi, koruyucu erkek, duyu fırtınası ardından dinginlik. Kadın sağ bacağını bir iki santimetre oynatarak adamın kasıklarına koyar, uykulu bir halde kendi kasıklarını da adamın kalçasına doğru oynatır, sonra yine hareketsiz yatar.

Herhalde erkekler şu anda Miles Green'den yanadırlar; en azından Miles Green'in kendisi şiddetle hissetmektedir bunu. Onun da bazen Bard gibi yapmak istemesi (güya) hiç de anlaşılmaz değildir. Gerçekten de öyle yapar; teselli edilmek amacıyla o istekli, hayat dolu ve artık tarihsel bir ihtişam kazanmış Karayipli kızla arasında geçenleri geçirir zihninden. Fakat az sonra, sessizliğin içinde, doğal bir tavırla bunu atlar ve o andaki durumuyla ilgili, daha değişik çözümler üretmeye başlar. Polonyalı, İrlandalı, Venezüellalı, Lübnanlı, Balili, Hintli, İtalyan, Rus ve utangaç, ihtiraslı, küstah, sakin gibi uçlara gidip gelen; giysili ve giysisiz, uslu ve vahşi, kaçan ve kovalayan, kızdıran, gözyaşı döken, oynayan, fırtınalar estiren.. dişi gözlerden, ağızlardan, göğüslerden, bacaklardan, kollardan, ka-

sıklardan oluşan bir Birleşmiş Milletler ordusu zihnin pencerelerine yığılıyor, geçip gidiyor; fakat ne yazık ki tıpkı yaprakları karıştıran bir derginin sayfaları gibi ya da kar kristalleri gibi. Çünkü fark edilemiyorlar.

Elbette en çıldırtıcı şey, hepsinin de yaşama ve değişken gerçekliğe atlamak ya da atlatılmak üzere, hafifçe sarıldığı bedenin içinde hazır beklediklerini bilmek. Daha doğrusu, bu sefil kız (gerçekte Homeros) ve onun kaprisli ve bayağı kadın gururu (şekil değiştirmekten aptalcasına büyük bir zevk alan, hatta bunu saplantı haline getiren bir aileden olduğu düşünülünce iyice saçma duruyor) hizaya getirilebilseydi. Şöyle de denilebilir: Tüm diğer Tanrı ve Tanrıçalar gibi, kariyerini yaparken birtakım saçma sapan insan özellikleri de kapmıştı. Bu yaptıklarını gören birisi, onun sıradan bir kadın, hatta daha kötüsü, evli ve dırdırcı bir kadın olduğunu düşünebilirdi.

Böyle düşünür Miles Green. Her zamanki tarafsızlığıyla, mesele, der içinden, her gün kâh öyle kâh böyle, kâh sert kâh yumuşak olması değil. Yatak arkadaşı hemen hemen her şeyi yapmaya (metamorfoz ve Brezilya çatalı hariç) hazır bir Tanrıça olunca, insan çok fazla şeyden yakınabiliyor. Mesele, bir erkeğin sözde ruhsal araştırmasında elindekinden bir santimetre (ya da bir hece) daha iyisini istediğinde, üstelik de hemşire Cory gibi hakir görülen bir şeyken, en ufak bir ödün bile vermemesi. Oysa insan, canı isterse onun pek çok şeyi kolayca yapabildiğini düşünüyor ister istemez. Gücüne giden de budur: Hayal gücü sınırlı bir Musa'ya rast gelmiş olması büyük bir düş kırıklığı yaratmıştır. Bu, birine Ferrari verip, "Saatte yirmi kilometreden hızlı kullanma" demek gibi bir şey.

Bunu göze almak zorundadır: Madem iddia ettiği kişi değildir ya da öyle biri değildir, insan ister istemez onun bir kenar mahalle dilberi olup olmadığını düşünüyor. "Gerçek" benliğinin sınırları içinde olmaktan söz ederken korkunç Cartland hastalığına yakalanmış, küçük burjuvadan tezgâhtar bir kızı andırması. Sırf başka biri olduğundan onu daha seksi buldu diye kendi kendini kıskanması... Adam tarif edecek kelime bulamaz olur. "Gerçek yuvasının Parnasus değil de bir papazın evi mi" diye sorası gelir. Ama bu tehlikeli olacaktır.

"En kötüsü bu da değil" diye düşünür Miles. Onun bu son ve sabır ölçülerini aşan uzunluktaki konuşması epeydir kafasında taşıdığı kuşkuları da doğrulamış olur. Musaların utangaç ve ürkek olduğu sanısı, insanların düştüğü en büyük yanılgılardan biri. "Utangaç ve ürkek" aslında " iflah olmaz fingirdek ve üçkâğıtçı" olarak düzeltilmeli; ancak o zaman gerçeğe biraz da olsa yaklaşmış oluruz. Yanında yatan kadının kaçtığı tek şey, ciddi anlam taşıyan şeyler olmuştu. Yani, şu soruyu sorabilirdim ona, henüz sormadım ama bir dahaki sefere kesinlikle soracağım (der Miles, kendi kendine): Neden bu kız ve kardeşlerinin güya esinlediği şeylerin yüzde doksanı yalnızca mürekkep ve kâğıt israfından öteye gitmemişti acaba? Bu, onların yaptıkları işi ne kadar ciddiye aldığını gösterir. "Dansçı Delphoi Kızları" doğru bir tanımlamaydı, tam yerine oturmuş... Tanrım, Erato sayesinde değil, Erato'ya rağmen dişe dokunur bir şeyler yazmış olabilseydi bari.

Ama oynadığı oyunda, canı isterse ilham verebildiği de ortaya çıkmıştı. Gizemli Kadın, Lesbia, Kalipso –kim bilir daha başka ne hayal etmişse– olduğunda çok mutlu olmuştu; hatta daha iyisini bulamadığında bir Yunan Vazosu* ve mutlu bir genç kız bile olmayı kabul etmişti. Fakat tüm bunları öteki erkekler için yapmıştı; onun için görev dışı bir devre arasında Karayipli bir kız olmayı bile kabul etmemişti. Görevdeykense, ne onun azıcık gerçek ve ciddi bir ilhamla neler yapabileceğini anlamaya, ne de geçmişte yazmış olduğu kitapları okumaya zahmet etmişti; oysa okusaydı, onun bu baştan savma tavırlarını hiç de hak etmeyecek kadar önemli biri olduğunu hemen anlardı.

"Şunu da tekrar söylemeli (der Miles): Bu kadın hem çok sığ, hem de iflah olmaz bir geveze. Yeterince geçirgen bedeninin karşılığında, edebiyata bulunduğuna inanılan katkılarını hangi yollarla yaptığı görmezden gelinebilir. Fakat kadının bunu bile ciddiye almadığı o kadar açıktır ki, insanı hayrete düşürüyor. Yazıya ya da yazarlara ne ölçüde saygı gösterileceğine dair bir iki fikir beyan edilmesine izin veriliyor ama kadınların erkeklere neler borçlu ol-

* *Ode to A Grecian Urn* (Bir Yunan Vazosu'na Övgü/), 18 yy. İngiliz şairi John Keats'in şiiri. (ç.n.)

duğu temelinde bir şey tartışılamıyor. Sataşmanın ve şaka yapmanın da bir sonu olmalı, kadınların var olma nedenini gösteren biyolojik bir gerçek var, bu gerçeği de kabul etmeli. Bu böbürlenme değil, kimse Kasanova'yla, Byron'la ya da Frank Harris'le rekabete girmiyor; ama bu kadının ayağına giden olmadı, kendisi onun ayağına geldi. Bunun da tek bir nedeni olduğu açık.

Elbette, kadının tavırlarının altında yatan sebep de bu: Adama duyduğu fiziksel yakınlık yüzünden öfkeleniyor; gerçek tanrısallıktan ve Descartes'tan uzaklaşıp düştüğü duruma kızıyor, beyni yıkanmış, sıradan bir yirminci yüzyıl kadınından farklı olamamasına sinirleniyor. Gri dolgu kaplama odanın dışındaki dünyanın çekilmez monizmini bilen herkes bu tipi çok iyi tanır: Pek kıymetli, baskı altındaki egoları kendi bedenleri tarafından ihanete uğrayınca, kindar, dırdırcı, küçümseyen, sivri dilli tiplere dönerler. Önce isterler, sonra inkâr ederler; bir an duygularının esiri olurlar, arkasından sözde irade özgürlüklerinin olduğunu söyleyerek hava atarlar; anlamadıkları şeylerle alay edip erkekleri de kendi seviyelerine indirmeye çalışırlar. Sonsuza dek büyümemiş bir çocuk olarak kalırlar; bütün sorun zamanlama kavramlarının olmayışı; nerede durmaları, ne zaman yaşlarının gerektirdiği gibi davranmaları gerektiğini bilemiyorlar. Erato'nun kendisi de tüm bu özellikleri fazlasıyla taşıyor."

Miles geriye dönüp yaptıkları ilk çeşitlemeleri düşünür: ne kadar fiziksel, ne kadar tutkuluydular; diyalogların tuzağına düşmüyorlardı; ne müthiş bir deneyimdi, metne geçirilemeyecek kadar olağanüstüydü. Ya şimdi! Hepsi onun suçu. Kadınlarla, gerçeklik batağında mücadele edersen, başka bir deyişle laf yarışına girersen, her zaman kaybedersin. İnsanın zaman zaman kendi kendine sorduğu oluyor: Acaba kadınlar, sırf intikam almak, kendilerinden daha iyi olan erkeklerin kafasını karıştırmak, dikkatini dağıtmak, hayati önem taşıyan entelektüel istek ve özlerini mantissalar* için boşa harcatmak amacıyla mı edebiyatı icat ettiler? Gerçekten de, tüm bunlar muazzam bir komplo olarak düşünülebilir ve kim var bunun arkasında? Başka kim olabilir: Yanında yatan bu kaypak, kötücül ve ikiyüzlü yaratık.

* Mantissa: Özellikle edebi bir çabaya ya da söyleme yapılan ve nispeten küçük bir önem taşıyan ekleme. (*Oxford English Dictionary*)

Bu noktada, Miles Green'in haklı olarak müthiş bir kasvetle derin düşüncelere dalmış olduğu düşünülebilir. Fakat, aslında hâlâ yatmakta olan Miles Green'in dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirmiştir. Nedeni basittir. Müthiş bir kurnazlıkla aslında piyonu oynamıştır ve bu piyonu feda edip kraliçeyi alacaktır. Tekrar tekrar hemşire Cory'ye ve göğüslerine atıfta bulunmasının nedeni yalnızca patavatsızlık ya da intikam değildi; açıkça onu yenmeye çalışan bir rakibi yenik düşürme amaçlı bir tezgâhtı. Erato, hemşire Cory'yi yeterince kıskanınca, o da aniden, fazla üstünde durmadan hemşire Cory konusunu kapatacak ve yeni bir alternatif önerecektir. Yeni ve çok daha iyi adayını. Ne salaklık, bu adayın en ideal, en uygun tip olduğunu nasıl olmuş da daha önce fark edememişti? Üstelik, bu adayı canlandırmak zorunda kalması bu Yunanlı kıza, (Tanrım, Troyalılar ne kadar da haklıymış) biyolojik gerçeklik karşısında kabullenmenin gereği konusunda bir iki ders de vermiş olacaktı.

Gözlerini tavana diker ve şimdi bu yeni adayı gözünde canlandırmaya başlar. Bu bir Japon kızıdır: Kimonosu içinde mütevazı ve olağanüstü itaatkâr bir kız; kimonosunu çıkartınca da mütevazı ve olağanüstü itaatkâr bir kız. Fakat onu herkesten güzel ve çekici yapan şeyin dilbilimsel bir nedeni vardır. Miles Green bunu düşündükçe zevkten ürperir. Bu kızla beden diyaloğu dışında hiçbir diyalog kurmanın imkânı yoktur. Müthiş bir şey! Erato'nun da anlayış gösterebileceği gibi, bir iki *a la japonaise* cümle söylemesine izin verilebilir. "Merhaba Johnny", "Yaramaz bir Japon kızı mı istersin?" ve bunun gibi bir iki saçmalık daha; ama bundan fazlası hiç de makul olamaz.

Terbiyeli, başı önde eğilmiş samisen* çalan kız gelir gözünün önüne; çatlak lirden daha iyi bir fikirdir bu. Az sonra parlak siyah saçlardan tokası çıkar; pirinç unu ve krizantem yaprakları kokan çıplak beyaz beden, samurayının önünde sessizce eğilir; az önceki çay töreninin, çok daha fazla ayrıntılara giren, lezzeti giderek artan cinsel eşdeğerine geçmektedir. Okşayan eller, yosun kokulu saçlar, küçük, tombul Japon memeleri ve hepsi de tam bir sessizlik içinde. Ta ki, sonunda, çılgına dönen adam (bunu hepsinden daha da net

* Samisen: Üç telli bir Japon çalgısı. (ç.n.)

görebilmektedir) onu tatminin –ya da adına her ne diyorlarsa onun– üzerine fırlatır, kız ayaklarına kapanır ve erotik becerileri sonunda ne hak ediyorsa onu almayı bekler. Sonuna kadar uysal kadınıdır, onun, hürmetkâr, saygılı, şikâyet etmeyen, hayranlık dolu ve her şeyden öte duvar gibi sessiz –belki, saygılı bir minnettarlık içinde oryantal zevkini yansıtan bir iki boğuk, anlaşılmaz mırıltı dışında, otoriter sahibi ve efendisi gibi–...

Miles Green, bu güzel vizyon esnasında gözlerini kapatmıştır. Fakat şimdi tekrar açar. Tıpkı, az önce sağ beyin lobundan duyduğu Japonca mırıltılar kadar anlaşılmaz bir biçimde, kendisini Türk hamamında havlulara sarınmış ya da ateşler içindeymiş gibi hisseder.

"Erato?"

Kadın mırıldanır, görünüşte uykuda gibidir. "Sevgilim?"

"Neden burası cehennem gibi sıcak?"

Adamın sırtını okşar. "Hışşş! Dinleniyoruz."

Bir iki saniye geçer.

"Her tarafım kaşınıyor."

"Boşver, sevgilim."

Ani bir kaşınma arzusuyla elini saçlarının arasına sokar. Parmakları yanar. O anda sanki kendi bedenine değil de kaynar suya değmiş gibi yerinden fırlar.

"Tanrım! Olamaz."

Bir anda, müthiş bir atletik sıçramayla (koşullar farklı olsaydı) yataktan dışarı fırlar ve eski gül rengi halının üzerine yığılır; dehşet içinde bedenine bakar. Erato gözlerini açmamıştır.

Mırıldanır. "Bir şey mi oldu sevgilim?"

Adam ses çıkarır, bu bir cevap değildir. Bu ses kadının bir süre önce o odada çıkardığı ses kadar zengin ve evrensel değildir ama aynı şekilde sözlere dökülemeyecek kadar korkunç bir öfkenin yansımasıdır. Yürek paralayıcı bir şekilde çıkan bu *in extremis* imdat çığlığı önceki gibi kendi amacı doğrultusunda bir tepki uyandıramaz; hatta bu kez guguklu saatten bile tepki gelmez.

Oysa Erato, koyu kahverengi gözlerini açar ve dirseğine yaslanarak doğrulur. O güzel Yunan ağzının üzerine konan gülümseme-

yi bastıramamaktadır. Bu anlayışsızlığa canavarlaşma dersek, şu da söylenmeden geçilemez: Acı çeken adamın görünüşü de aynı sözcüğün sözlük anlamı gibidir. Adam delirmişçesine ayaklarına ve bacaklarına bakmaktadır. Bacakları şu anda tuhaf bir şekilde bükülmüştür, bacaklarının üst kısmı şişmekte, baldırları uzayarak incelmekte, siyah dağınık kıllarla iyiden iyiye kaplanmaktadır; ayakları ise artık ayak diye adlandırılamaz, kalın birer çatal tırnak olmuşlardır. Elleri çaresizlik içinde şimdi sakal kaplı yüzüne gider, sonra iyice sivrilmiş kulaklarına, sonra her biri onar santim boyunda kalın ve küt boynuzların çıktığı alnına, saç diplerine dokunur. Ellerinden biri (şaşırtıcı ama klasikleri unutmamıştır) kuyruk var mı diye omurgasının alt kısmını yoklamaya uzanır; neyse ki en azından ondan kurtulmuş olduğunu fark eder. Küçük bir teselli: Soluk Kuzey Avrupalı teni artık tanınmayacak kadar esmerleşmiştir; yüzündeki bir iki çizgi Miles Green'i ancak andırır ki, eski Miles Green'le benzerlik yakalanabilecek tek yer burası olmuştur. Anatomisi en ufak detayına kadar incelendiğinde ise Miles Green'e benzeyen hiçbir şey kalmamıştır; dev gibi iri ve uzun yaratık ayağa kalkar; az önce orada duran kişinin yaklaşık dört katı büyüklüğündedir.

Dehşet verici bir şok ve hiddetle yataktaki gülümseyen yüze bakar.

"Seni kahrolası hain orospu!"

"Ama sevgilim, işte farkındalık buna deniyor. Eski Yunan'da. Ayrıca, benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istediğini sanıyordum. İşte, sana değişiklik olsun."

"Bu bağışlanamaz bir şey!"

"Sen de bana benim gerçek seni anlayamadığımı söylemiştin."

"Beni eski halime döndür!"

Kadın onu yukarıdan aşağı doğru süzer. "Sana yakışıyor. Ayrıca ortalamamız için de iyi."

"Değiştir beni dedim, lanet olası!"

"Aslında hafıza kaybı konusuna çeşitleme getirmiş oluyoruz. Bu kez adına şiddetli bir satiriasis* vakası deriz."

"Tanrım, sen kaşınıyorsun!" Kadın karnının üzerine yatar, elle-

* (Lat.) Satirleşme; erkek azgınlığı. (ç.n.)

rini çenesine dayar ve hiçbir şey söylemeden yaratığı inceleyip gülümser. "Midesiz... Ben *onu* demek istemedim!"

"Diftongları atlayabiliriz. Bu defalık."

"Tanrım." Her yeri, özellikle belli bir yeri inanılmaz irileşmiş bedenine bakar. "Bu iğrenç bir şey." Yaşamı boyunca hep çay içmeyi sevmiş biriyken, koca bir şişe malt viski ikram edilen birinin tepkisel ifadesiyle kadına bakar. "Bunu nasıl aklına getirebildiğini anlayamıyorum... Bu, senin ne tür bir kadın olduğunu gösteriyor."

"Sevgilim.. mesele o değil. Ben yalnızca sözcük oluşturabilecek alfabetik gruplamalarla ilgileniyorum. Sembolik olarak yani."

Adam onun gülümseyen yüzüne diker gözlerini. "Tamam. Eşek şakanı yaptın. Şimdi beni eski halime çevir. Hemen!" Kadın dudaklarını ısırır. Adam ona kapkara bir parmak uzatır. "Seni uyarıyorum. Bunları yazacağım. Kelimesi kelimesine."

Hâlâ gülümseyen kadın adamın yüzünü seyretmektedir, yavaş yavaş Yunan alfabesini saymaya başlar.

"Alfa, beta, gama..."

"Seni herkese rezil edeceğim... Seninle ilgili güzel olan her şeyin bir yanılgı olduğunu gösterip seni mahvedeceğim. Tanrım, bu oyunu iki kişinin oynayabileceğini göstereceğim." Bağırır. "Gerçekten yapacağım!"

Kadın yastığa gömülür, kollarını uzatır, gözlerini kapatır, güneşleniyor gibidir. Ama dudakları hâlâ gülümsüyordur, yastığın üzerinden başını yana çevirir, mırıldanmaya devam eder, yıllar önceki bir yaz günü hatırasını düşünmektedir adeta.

"...my, ny, xi, omikron, pi..."

"İnansan iyi edersin!"

"...phi, khi, psi, omega."

"Pekâlâ. Bu kadar yeter."

Kadın devam eder; daha doğrusu yeniden başlar.

"Alfa, beta, gama, delta, epsilon..."

"Yeter."

"Zeta, eta, theta, iota, kappa..."

"Sana bir şans daha veriyorum."

"Lammbda, my, ny, ny müthişti, xi aslında biraz daha iyiydi,

omicron kelimelere sığmazdı, pi, rho..."

"Yeter bu kadar. Kesinlikle, mutlak olarak, nihai olarak, son olarak *yeter*."

"Sigma, tau..."

"Her türlü küfrü etmişim say!"

"Upsilon, phi..."

"Ölene kadar konuşmayacağım seninle!"

"Khi, psi, omega."

"Beynimden çıkmanı emrediyorum. Hemen!"

"Evet, sevgilim. Alfa, beta..."

İyi ki odada akustik izolasyon vardır. Dayanma sınırlarının ötesinde (satirler için bile) bir acıyla dürtülen zavallı satir, düş kırıklığı dolu bir öfkeyle yarı insan, yarı keçi bir yaratıktan çıkabilecek en tüyler ürpertici çığlığı atar. Ayakta, titremektedir. Az sonra tuhaf bir sıçramayla kapıya yönelir; başını eğer, ipten kurtulmuş azgın bir hayvan gibi kapıya atar kendini. Neyse ki kapının olduğu yer de bu hiddetli hamle ve boynuz darbesine karşı koyabilecek kadar sağlam bir dolgu malzemesiyle kaplıdır. Kapı sapasağlam yerinde kalır. Keçi-adam yalnızca sendeler, sersemlememiştir bile, yalnızca hafifçe gözleri kamaşmıştır. Arkasındaki yataktan hâlâ mırıltı halinde Yunan alfabesinin harfleri duyulur... Döner ve gördüğü manzaraya bakar: Kar beyazı, hafifçe ayrık bacaklar, çıkık elmacık kemikleri, at sağrısı gibi bir bel, uzanmış kollar, geriye atılmış bir baş, parlak kapkara saçlar. Parlak kapkara saçlar! Ve burun deliklerinde, her zamankinden daha hassas burun deliklerinde, yosun, pirinç unu ve krizantem yaprağı kokusu!

"Khi, psi, omega."

Bir anlık bir sessizlik. Çok geçmeden yataktaki yaratık azıcık doğrulur, kalkar; arkasındakine bakmak üzere çevrilen baş, taş-bebek gibi beyaz bir Japon yüzüdür. İğrenç, sentetik bir gülümsemeyle bakar.

"Merhaba Johnny. Yaramaz bir Japon..."

Bu kez sesinde bir öfke yoktur satirin; yalnızca erkeğin ilkel haykırışı. Belki içinde biraz da kamikaze yapan bir pilotun son çığlığı da vardır denilebilir. Miles Green, guguklu saatteki keçileri tak-

lit edercesine hızla attığı iki adımın sonunda, muazzam bir sıçramayla havada uçar ve yatağın başına gelir; sonunda gerçeklik bulunmuştur. Fakat tam son salisede, uçuşunun zirvesindeyken, hedefe şaşmaz bir biçimde ineceği anda, anlatı en keskin virajını döner (aslında bunun, şekil değiştiren Erato olduğu söylenmeli). Bu konularda daha hassas kararlar alabilen ve çok daha deneyimli olan Erato, kendini korumak için (Tanrıçaların bile canının yanabileceğini biliyoruz artık) telaşla tepkisini gösterir. Her neyse, o zirve ve çarpışma arasındaki incecik yarıkta kısa ömürlü Japon yaratık sırra kadem basar.

Elbette, yaydan fırlamış satir, boş yataktaki çarşafın üzerine ani bir inişle çakılır; frenleri arızalanan ve uçuş pistine aşırı hızla inen bir jet gibidir, tramboline düşmüş gibi geri zıplar. Boynuzları, yatağın arkasındaki duvara oldukça etkileyici bir gürültüyle geçiverir. Beki de duvarın bu kısmındaki dolgu malzeme o kadar yoğun değildir. Guguklu saat duvardaki bu sarsıntıyı hissetmiş olmalı ki hiçbir uyarıda bulunmadan arka arkaya guguk guguk diye ötmeye başlar. Zavallı satir ise bu kez baygın bir şekilde yastığın üzerine düşer. O anda son dönüşüm gerçekleşir. Miles Green'in solgun, kıpırtısız bedeni yüzükoyun yatmaktadır.

Kısa bir an geçer. Birden nereden geldiği belli olmayan bir kara, bir beyaz el görünür. Cansız beden sırtüstü çevrilir. Üzerine çarşaf ve ince battaniye örtülür ve yanlardan iyice sıkıştırılır. Havada uçan beyaz eller kapıya doğru gider; bir tanesi, beyaz plastik panelin karşısında, yatağa zarar vermeyecek bir yükseklikte duran duvar lambasını yakan düğmeyi çevirir. O sırada küçük, kara ya da koyu kahve rengi bir yumruk, Bay O'Brien'ın, çılgın guguklu saatinin yan tarafına iner. Saat çığlık atmayı keser. Bir kez daha Dr. Delfie'nin sert sesi duyulur.

"Tamam, hemşire. Galiba artık bir fincan çay içmemizin zamanı geldi." Ses fark ettirmeden ton değiştirir. "Benim odamda içersin."

"Ben mi?"

"Evet, hemşire."

"Teşekkürler, doktor."

Kapı açılır.

"Ha, bir şey unuttum. Önce bana bir bant bul ve buraya getir. Ölçmek istediğim bir şey var."

"Perdeler mi, doktor?"

"Hiç de fena bir tahmin değildi, hemşire."

Kapı kapanır. Zarif kahverengi eller, gereksiz yere yastığın etrafında gezinmektedir. Az sonra yakın ama yukarıdan bir yerden Karayipli sesin kendi kendine konuştuğu duyulur.

"Perdeler. Sinir. Ve *sizin* ırkçı olduğunuzu da söylüyor... Gerçekten de Bay Green, bu hemşire kız, hastalar hakkında, sıska beyaz birinin tüm bedeniyle bileceğinin daha fazlasını küçük ayak tırnağıyla biliyor. Bir dahaki sefere arkasını bir dönsün, bilip bilmediğimi göstereceğim size."

Bu kez ses kapıdan gelir.

"O Bay Shakespeare'le karşılaşırsanız Bay Green, sorun ona. O adama bir sorun."

Kapı tekrar kapanır.

Hasta adam, hastane yatağında, o zamana kadar en karakteristik pozisyonu olarak görülen şekilde, görmez gözlerini tavana dikmiş, bilinçsizce yatmaktadır; bilincinde olduğu tek şey, bir buhar denizinin üzerinde Tanrı benzeri birer alfa ve omega (ve arada hangileri varsa) olarak, uçarcasına geçtiği, parlak ve uçsuz bucaksız bir pustur. Sonunda gri odaya merhametli bir sessizlik çöker ya da tam çökecektir ki, saatteki kuş, acısını tam çıkaramamış gibi, konu dışı oluşunu, odada olan bitenin ne kadar uzağında olduğunu, ilk ve esto-otogamus* sahibine duyduğu sonsuz saygıyı son bir kez daha beyan etmek zorundaymış gibi (*Eğlenelim ama seviyeyi düşürmeyelim dedi Shanahan*) ya da yeşil İrlanda kırlarının ve dağlardaki çayırların ve birinin dölünü taşımanın tüm sorumluluğunu kaldırmanın katışıksız mutluluğunu şakırcasına kıpırdar; dışarı pırtlar; yumuşacık, son ve tek bir, ama gerçekten tuhaf bir şekilde tek bir ses haykırır:

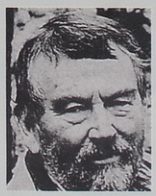
GUGUK.

* Otogamus: Kendi kendini dölleme (bitki). (ç.n.)

Yazar ile esin perisi arasındaki çapraşık ama aynı zamanda şiddet ve sevecenlik dolu o kadim ilişkiyi anlatıyor *Mantissa*'da Fowles. Perinin sanatçıyla ilişkisi yoğun bir tensellikle donanmış olsa da, var olan yaşantı çok daha karmaşık bir duygusal gelgite dönüşüyor. *Fransız Teğmenin Kadını*, *Yaratık* ve *Büyücü* gibi başyapıtları arasında sayılabilecek bu romanında Fowles alaycı ve acımasız bakışını bir fener gibi okurun gözüne tutarken sorular soruyor, sorduruyor. Yazar esinini alıp edebi bir forma dönüştürürken periye ödenen bedel nedir gerçekte? John Fowles, *Mantissa*'da ördüğü "ince ama güçlü ağ"da edebiyat, aşk ve erotizmi farklı düzlemlerde karşı karşıya getirirken okuru düşündürdüğü gibi, eğlendirmeyi de elden bırakmıyor.

Bir hastane odasında yatan romancı Miles Green hafızasını yitirmiştir. Esin perisi Erato ise sırayla sevecen bir doktor; onu anti-feminist, burjuva elitisti olmakla eleştirip "edebi suçları"nı sayan bir punk; bir geyşa; otoriter bir orman perisi olarak sahneye çıkar Green'in yarı bulanık dünyasında. Tenin ve sözün çarpıcı diyaloglarının egemen olduğu bu fantastik kurguda gerçekliğin ve yaratıcılığın doğasını, sanatın yabancılaşmasını, günümüzde edebiyatın giderek kendine dönük bir üsluba geçişini, kadın-erkek ilişkilerini ve yaşam-sanat ekseninin bileşik kaplarında değişen dengeyi, Fowles'in zekice gözlemleriyle izleriz. Miles Green sonunda, kendine şu soruyu sorar: "Kadınlarla, gerçeklik batağında mücadele edersen, başka bir deyişle laf yarışına girersen, her zaman kaybedersin.(...)Acaba kadınlar, sırf intikam almak, kendilerinden daha iyi olan erkeklerin kafasını karıştırmak, dikkatini dağıtmak, hayati önem taşıyan entelektüel istek ve özlerini mantissalar için boşa harcatmak amacıyla mı edebiyatı icat ettiler?"

Ne dersiniz?

AYRINTI • EDEBİYAT
ISBN 975-539-307-2
9 789755 393070